

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

VII legislatura

Sisè període



Sèrie P - Número 73

Dijous, 6 d'abril de 2006

Ple del Parlament

PRESIDÈNCIA DEL M. H. SR. ERNEST BENACH I PASCUAL

Sessió núm. 82

Í N D E X

Projecte de llei

de serveis socials (debat de totalitat) (tram. 200-00045/07) (p. 3)

Projecte de llei

de creació del Consell de Relacions Laborals de Catalunya (debat de totalitat)
(tram. 200-00046/07) (p. 15)

Projecte de llei

de regulació del servei públic d'atenció de trucades d'urgència i de creació de l'entitat de dret públic
Centre d'Atenció i Gestió de Trucades d'Urgència 112 de Catalunya (debat de totalitat)
(tram. 200-00047/07) (p. 23)

Proposició de llei

de creació de la deducció especial en l'impost sobre la renda de les persones físiques
per a les quantitats destinades per la unitat familiar al pagament del servei domèstic (debat de totalitat)
(tram. 202-00038/07) (p. 31)

Proposició de llei

de modificació de la Llei 31/2002, de 30 de desembre, de mesures fiscals i administratives,
pel que fa referència a l'impost sobre el patrimoni (debat de totalitat) (tram. 202-00050/07) (p. 36)

Designació

de la delegació del Parlament a la Comissió General de les Comunitats Autònomes del Senat
per a tramitar la proposta de reforma de l'Estatut d'autonomia de Catalunya (tram. 271-00017/07) (p. 43)

Preguntes

al president de la Generalitat sobre el procés de pau al País Basc (tram. 317-00219/07) (p. 43)

al president de la Generalitat sobre les raons de la dimissió del president del Consell Consultiu
i del cessament del cap de la Inspecció General de Serveis de Personal de la Generalitat
(tram. 317-00218/07) (p. 44)

al president de la Generalitat sobre les perspectives polítiques que s'obren amb el tràmit de discussió
al Senat del Projecte d'Estatut d'autonomia de Catalunya (tram. 317-00221/07) (p. 45)

al president de la Generalitat sobre les accions previstes per a facilitar als ciutadans informació
sobre el text del projecte del nou Estatut d'autonomia de Catalunya i per a fomentar la participació
en el proper referèndum (tram. 317-00222/07) (p. 46)

→

al president de la Generalitat sobre el garantiment de la governabilitat i la coherència en l'acció de govern del Consell Executiu (tram. 317-00220/07) (p. 47)

al Consell Executiu sobre el capteniment del Departament de Medi Ambient i Habitatge amb relació a l'espai que ocupaven les antenes de Ràdio Liberty, a Pals (Baix Empordà) (tram. 310-00551/07) (p. 48)

al Consell Executiu sobre les raons del cessament del president del Consell Rector del Consorci Sanitari del Maresme (tram. 310-00552/07) (p. 49)

al Consell Executiu sobre l'evolució de les xifres d'accidentalitat viària i de trànsit de Catalunya (tram. 310-00554/07) (p. 50)

al Consell Executiu sobre la inspecció general de serveis de personal de la funció pública de la Generalitat (tram. 310-00555/07) (p. 51)

al Consell Executiu sobre la política de recursos humans del Departament de Salut (tram. 310-00556/07) (p. 52)

al Consell Executiu sobre la signatura dels acords amb advocats i procuradors amb relació al torn d'ofici (tram. 310-00557/07) (p. 53)

al Consell Executiu sobre la seva política de lluita contra el consum de substàncies estupefaents (tram. 310-00550/07) (p. 54)

Interpellació

al Consell Executiu sobre el model de relacions de l'àmbit del conseller primer amb el personal de l'Administració de la Generalitat (tram. 300-01026/07) (p. 55)

Interpellació

al Consell Executiu sobre la contaminació atmosfèrica de Catalunya (tram. 300-01021/07) (p. 60)

Interpellació

al Consell Executiu sobre les estratègies d'actuació del Cos de Mossos d'Esquadra pel que fa a les màfies familiars (tram. 300-01025/07) (p. 65)

Interpellació

al Consell Executiu sobre les polítiques de sanitat (tram. 300-01027/07) (p. 68)

Interpellació

al Consell Executiu sobre el turisme (tram. 300-01024/07) (p. 73)

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política educativa (tram. 302-00168/07) (p. 78)

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política en matèria de societat del coneixement (tram. 302-00169/07) (p. 83)

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la prevenció de la violència familiar i la lluita contra aquesta forma de violència (tram. 302-00170/07) (p. 87)

NOTA

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

SESSIÓ NÚM. 82

La sessió s'obre a les deu del matí i tres minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per la secretària general, i els lletrats Sr. Pau i Vall i Sr. Vintró i Castells.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat del conseller de Relacions Institucionals i Participació, els consellers de Política Territorial i Obres Públiques, de Justícia, la consellera d'Interior, el conseller d'Economia i Finances, i la consellera de Benestar i Família.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

1. Projecte de Llei de serveis socials (tram. 200-00045/07). Govern de la Generalitat. Debat de totalitat i votació de l'esmena a la totalitat. (Text presentat: BOPC 292, 16)
2. Projecte de Llei de creació del Consell de Relacions Laborals de Catalunya (tram. 200-00046/07). Govern de la Generalitat. Debat de totalitat. (Text presentat: BOPC 297, 27)
3. Projecte de Llei de regulació del servei públic d'atenció de trucades d'urgència i de creació de l'entitat de dret públic Centre d'Atenció i Gestió de Trucades d'Urgència 112 de Catalunya (tram. 200-00047/07). Govern de la Generalitat. Debat de totalitat. (Text presentat: BOPC 300, 12)
4. Proposició de Llei de creació de la deducció especial en l'impost sobre la renda de les persones físiques per a les quantitats destinades per la unitat familiar al pagament del servei domèstic (tram. 202-00038/07). Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Debat de totalitat i votació de l'esmena a la totalitat. (Text presentat: BOPC 141, 6)
5. Proposició de Llei de modificació de la Llei 31/2002, de 30 de desembre, de mesures fiscals i administratives, pel que fa referència a l'impost sobre el patrimoni (tram. 202-00050/07). Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Debat de totalitat i votació de l'esmena a la totalitat. (Text presentat: BOPC 183, 13)
6. Designació de la delegació del Parlament a la Comissió General de les Comunitats Autònomes del Senat per a tramitar la proposta de reforma de l'Estatut d'autonomia de Catalunya (tram. 271-00017/07). Grups parlamentaris. Designació dels diputats.
7. Interpellació al Consell Executiu sobre la contaminació atmosfèrica de Catalunya (tram. 300-01021/07). Sr. Oriol Amorós i March, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Substanciació.
8. Interpellació al Consell Executiu sobre les estratègies d'actuació del Cos de Mossos d'Esquadra pel que fa a les màfies familiars (tram. 300-01025/07). Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi. Substanciació.
9. Interpellació al Consell Executiu sobre el model de relacions de l'àmbit del conseller primer amb el personal de l'Administració de la Generalitat (tram. 300-01026/07). Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Substanciació.
10. Interpellació al Consell Executiu sobre les polítiques de sanitat (tram. 300-01027/07). Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Substanciació.
11. Interpellació al Consell Executiu sobre el turisme (tram. 300-01024/07). Sr. Josep Llobet Navarro, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Substanciació.

12. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política educativa (tram. 302-00168/07). Sr. Rafael López i Rueda, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Debat i votació.

13. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política en matèria de societat del coneixement (tram. 302-00169/07). Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Debat i votació.

14. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la prevenció de la violència familiar i la lluita contra aquesta forma de violència (tram. 302-00170/07). Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Debat i votació.

15. Preguntes amb resposta oral.

El president

Comença la sessió.

La llista de preguntes que s'han de respondre oralment en el Ple és inclosa dins el dossier de la sessió. D'acord amb l'article 143.1 del Reglament, seran substanciades aquesta tarda a les quatre.

Projecte de Llei de serveis socials (debat de totalitat) (tram. 200-00045/07)

El primer punt de l'ordre del dia és el debat de totalitat sobre el Projecte de Llei de serveis socials. D'acord amb l'article 105.2, presenta la iniciativa l'honorable senyora Anna Simó, consellera de Benestar i Família.

La consellera de Benestar i Família (Sra. Anna Simó i Castelló)

Senyor president, senyores diputades, senyors diputats i representants d'entitats que ens acompanyen avui, aquesta hora, aquest matí som novament al Ple del Parlament per debatre sobre el Projecte de Llei de serveis socials, aquesta llei que ha seguit un procés d'elaboració amb un elevat nivell de participació i consens amb els principals agents dels serveis socials de Catalunya i que permetrà, després d'anys d'espera, garantir el dret als serveis socials de les persones que vivim a Catalunya.

Per a la redacció es va fer un document de bases, que es va presentar a la Comissió de Política Social d'aquest Parlament, i es va convidar tots els grups parlamentaris que fessin totes aquelles aportacions que consideressin convenients. Paral·lelament, el document de bases ha estat gairebé un any debatent-se, amb una multiplicitat d'actes de presentació, una web oberta, i finalment, doncs, el document de bases va ser remodelat i s'hi van incorporar les millores rebudes, en un procés de millora que què hi van participar les federacions municipalistes, les centrals sindicals i patronals, els col·legis professionals, les federacions de persones usuàries, els mateixos treballadors i treballadores de les administracions públiques i les diverses associacions i federacions proveïdores, que simultàniament el procés de debat de la Llei podríem dir que a més a més ha coincidit amb un procés, jo en diria confederal, que s'ha plasmat, doncs, en la consolidació de la Taula d'Entitats del Tercer Sector Social, que agrupa les vint-i-dues grans federacions d'entitats de Catalunya i el

Fòrum Intercol·legial, que agrupa els onze col·legis professionals relacionats amb els serveis socials de Catalunya. Per tant, un projecte de llei elaborat amb un elevat nivell de participació i voluntat de consens amb els principals agents dels serveis socials de Catalunya.

És per tot això, senyor diputat, que li he de confessar la meua sorpresa i la sorpresa del Departament quan ens vam assabentar que el seu Grup Parlamentari havia presentat una esmena a la totalitat, que a valoració personal veig molt pot sustentada. En primer lloc, durant tot el procés de més d'un any que va dur a l'aprovació del Projecte de llei ens hem reunit cinc vegades amb tots els grups parlamentaris per intercanviar tota la documentació disponible, per parlar del procés i del contingut de l'elaboració de la nova llei. En cap moment Convergència i Unió va presentar cap objecció, ni esmena, ni crítica al procés o als continguts.

Per tant, se'n podrien fer moltes deduccions, però moltes d'elles tampoc no tenen res a veure amb els serveis socials. De fet, em pregunto on és el text alternatiu a aquesta llei, tan necessària per als ciutadans i ciutadanes, que vostès presenten. A més, a la darrera reunió que vam mantenir vostè i jo, el passat 13 de febrer, per aclarir alguns temes, vostè personalment es va comprometre a tramitar aquesta llei amb el màxim consens, i va descartar explícitament de presentar una esmena a la totalitat. Des d'aleshores, cap trucada per aclarir nous dubtes que haguessin pogut sorgir, des d'aleshores cap trucada ni tan sols per informar del canvi d'opinió, senyor Cleries. Quina és la seva voluntat real de consens?, em pregunto jo aleshores.

Em temo que darrere d'aquesta feble esmena a la totalitat hi ha una voluntat de frenar el curs de l'activitat normativa del Govern en matèria de serveis socials. Precisament en un moment en què es prepara una llei estatal de promoció de l'autonomia personal i l'atenció a les situacions de dependència, i no pas per qüestions de país.

He d'esmentar també que s'ha presentat una esmena a la totalitat que m'estranyaria molt que complagui les instàncies unitàries del sector, les entitats municipalistes, el Fòrum Intercol·legial, les centrals sindicals i patronals, totes les federacions i entitats. Estic convençuda que tots els sectors voldrien una llei consensuada a partir del projecte actual, i sobretot tramitada amb la major rapidesa possible. Els ciutadans i ciutadanes de Catalunya necessiten aquesta llei, amb el salt qualitatiu i quantitatiu que representa que els cinc grups parlamentaris d'aquesta cambra, tots cinc, van coincidir a reclamar al Govern en la meua compareixença el prop passat –o no tan prop passat– 17 de novembre de 2004.

L'antecedent de la primera Llei de serveis socials de Catalunya, que ja ha superat els vint anys de vigència, ens obliga a tothom, i en el marc d'aquest Parlament, als grups que donen suport al Govern i als grups que estan a l'oposició, a fer el màxim esforç de consens possible per intentar aprovar una llei que ens serveixi per governar els serveis socials de Catalunya en els propers vint anys.

El temps i els fets són evidents. Els drets socials requereixen una altra dimensió que no pas la simple assignació de competències per nivells, com la de l'any 94, i encara més quan el seu desplegament –la del 94– és

absolutament escàs a nivell reglamentari; s'han fet uns mínims traspassos a les corporacions locals cap al nivell segon de serveis residencials, i no s'ha fet ni la descentralització administrativa ni la desconcentració, tal com preveia ja la Llei del 94. I això ningú no ho discuteix, tots estem d'acord amb la necessitat d'un nou marc legal, n'estic convençuda.

Ara, per això, és quan sobre la base d'allò que s'ha construït, amb un camí fet per tothom però amb una nova visió arrelada en una nova manera de mirar els drets de les persones, hem de garantir els drets socials i avançar cap a un nou horitzó en l'atenció als ciutadans i ciutadanes de Catalunya. La Llei 26/85 de serveis socials de Catalunya, aprovada per unanimitat d'aquest Parlament, contribuï decidivament a una política global integral dels serveis socials. La Llei 4/94, d'administració institucional, de descentralització i de desconcentració, i d'hipotètica coordinació del sistema català de serveis socials, va assajar un procés organitzatiu mai no desenvolupat. Ara, els reptes, les preguntes són unes altres. I són unes altres les respostes que hem de donar. I això ens reclama novament la unanimitat de la cambra.

Aquest Projecte de llei que hem presentat és el primer projecte de llei en el camp dels serveis socials a l'Estat espanyol que no tan sols regula drets i ordena serveis sinó que preveu costos i finançament, a més de justificar les taxes de cobertura que s'oferiran progressivament en els diferents serveis. I incorpora a més la primera Cartera de Serveis Socials que serà sotmesa a tramitació parlamentària a tot l'Estat espanyol. Es tracta d'un projecte de llei que ordena i regula una única xarxa de serveis socials de responsabilitat pública a Catalunya, que inclou els serveis públics de la Generalitat i dels ajuntaments i dels consells comarcals i els serveis privats que la Generalitat acrediti per donar prestacions garantides a totes les persones de Catalunya que així ho necessitin.

És, per tant, un projecte de llei en el camp dels serveis socials que aposta decididament per la descentralització dels serveis, mantenint la coresponsabilitat financera, de planificació i de coordinació de la Generalitat. I aquest procés de descentralització, pactat amb les corporacions locals per afavorir la coresponsabilitat en la defensa dels drets de les persones, per garantir l'estabilitat del finançament i per apropar la resposta a les demandes socials en l'administració més propera a la ciutadania, és el que preveu de respondre eficientment a les necessitats plantejades. De fet, es preveu en l'àmbit territorial de cada futura vegueria, com jo mateixa li vaig exposar el 13 de febrer, que ara és una àrea de planificació de la Generalitat, la constitució d'una comissió mixta amb les corporacions locals competents d'aquell àmbit territorial per planificar i coordinar els serveis socials d'aquell territori i, el que és tan o més important, preparar la transferència, en condicions de lleialtat institucional i suficiència financera, al món local.

Els vull remarcar que el Projecte de llei va acompanyat per una completa i detallada Memòria econòmica –rigorosa, si se'm permet de dir-ho– que preveu el creixement pressupostari any per any i de generació d'ocupació de les deu principals prestacions de serveis socials que s'incorporaran a la Cartera de Serveis Socials. A més,

doncs, de la Memòria del procés participatiu, un document resum de les aportacions rebudes, senyor Cleries, així com els informes preceptius dels diferents òrgans assessors del Govern de la Generalitat, i que estarà a disposició de la Ponència tota la documentació complementària que sigui necessària.

El Projecte de Llei de serveis socials fa passar els serveis socials d'un dret debilitat, com havia existit fins ara, a un dret garantit per llei. Fins ara, els serveis socials han estat regulats pel títol tercer de la Constitució. No són reclamables d'ofici davant dels tribunals, sinó que estan subjectes a la regulació legislativa sectorial i a les disponibilitats pressupostàries. I de fet, en la legislació que espero que ben aviat deixarem enrere, l'accés als serveis socials està sempre subjecte a les disponibilitats pressupostàries, a diferència del camp de la salut, de l'educació o de les pensions, on els drets subjectius estan garantits i ningú es queda sense plaça escolar, sense servei sanitari o pensió per manca de pressupost.

Conscients que Catalunya ha estat en els darrers territoris de l'Estat, com molt bé ens recordava la Fundació Arrels en una compareixença parlamentària recent, en despesa de serveis socials per habitant, en els darrers tres exercicis pressupostaris hem incrementat més d'un 80 per cent el pressupost del nostre Departament i hem millorat la situació de moltes persones amb necessitats socials. Però no és suficient, no és gens suficient. Hi han moltes mancances encara per resoldre.

I per desenvolupar aquesta qüestió s'introdueix precisament el concepte de cartera de serveis socials, que el Govern hi anirà incloent progressivament, d'acord amb aquest Parlament, les diferents prestacions que l'Administració pública garantirà a les persones que a Catalunya en tinguin necessitat. I en el Projecte de Llei, tal com m'hi vaig comprometre, s'introdueix també un capítol que és la Carta de drets i deures de les persones amb relació als serveis socials. Aquest fet augmenta la garantia de tota la ciutadania en la línia marcada també per aquest Parlament el 30 de setembre, de definir els drets de les persones i la garantia perquè això sigui així, no sols en l'accés, sinó també en la utilització dels serveis socials a Catalunya, amb major quotes d'equitat i de llibertat. Per tant, és un projecte de llei que defensa millor també els drets socials de les persones que viuen a Catalunya.

El Projecte de Llei de serveis socials s'articula amb l'ordenament legislatiu estatal actual i el que pugui venir en un futur, i preserva la competència exclusiva de la Generalitat de Catalunya en matèria d'assistència social i de serveis socials, i mitjançant disposicions addicionals es preveu l'acció de la Generalitat davant una futura llei estatal de promoció de l'autonomia personal i atenció a les persones amb situació de dependència.

Finalment, i ja per acabar, vull constatar i fer palès que el Govern de Catalunya aposta decididament pels serveis socials. Supera el percentatge testimonial en serveis socials. Recordem que l'any 99 –no fa pas tants anys, i en serveis socials les insuficiències s'acaben pagant a mitjà i llarg termini– es destinaven cinquanta-nou euros per habitant, en serveis socials, a càrrec dels pressupostos de la Generalitat. S'han anat incrementant de forma notable, fins l'any 2003, amb 135 euros per habitant, i els 207 eu-

ros per habitant dels pressupostos de l'any 2006. Aquest creixement ha servit també per complir i cobrir els compromisos llançats pel Govern anterior, especialment a final de legislatura passada, però sense disposar de pressupost suficient per dur-los a terme.

El Govern actual està disposat a invertir més recursos del nostre pressupost, i –els nostres compromisos– a afegir-hi recursos econòmics. Ho hem demostrat, però buscant atendre les situacions més urgents, garantint drets a la ciutadania amb la major equitat, amb la concertació i el diàleg, amb taxes de cobertura adequades i mitjançant una xarxa de responsabilitat pública única, cogestionada amb les corporacions locals; en definitiva, dotant la ciutadania de Catalunya d'una quarta pota de l'estat del benestar de gruix europeu.

La nova llei de serveis socials ens ha de permetre fixar polítiques d'igualtat i polítiques de solidaritat garantistes, globals, universals com no s'havien vist mai a Catalunya, independentment –i aquesta qüestió és clau– de les contingències polítiques i compromentent fermament els governs en la despesa social que han de realitzar. Per això, senyor diputat, li demano que reconsiderin la seva esmena a la totalitat i que la Comissió pugui continuar fent la seva feina, pel bé de la ciutadania d'aquest país.

Moltes gràcies.

El president

Té la paraula per a la defensa de l'esmena a la totalitat presentada pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió l'il·lustre senyor Josep Lluís Cleries.

El Sr. Cleries i González

Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, honorable consellera, honorables consellers, representants d'entitats d'iniciativa social i de consells comarcals que avui ens acompanyen, en aquest debat a la totalitat del Projecte de Llei de serveis socials –perquè estem en un debat a la totalitat amb esmena o sense esmena–, des del Grup Parlamentari de Convergència i Unió defensem una esmena. El que ens sorprèn és que la consellera, en lloc de defensar el Projecte, parli de l'esmena. És un fet insòlit. Però bé, sembla que la consellera vulgui fer d'oposició en lloc de Govern. Aquesta esmena no frena res, ni endarrerix res. És un acte parlamentari que consta en el Reglament, el debat a la totalitat.

El programa electoral i de govern de Convergència i Unió contempla promoure una nova llei de serveis socials que garanteixi el dret universal subjectiu i exigible als serveis socials. No només a l'accés, com diu el Projecte de llei, sinó el dret al servei. Una llei amb una cartera de serveis inicial àmplia i innovadora, que asseguri serveis des de les rendes més baixes a les rendes mitjanes; una llei que impulsi una xarxa de serveis socials potent, que permeti les persones el dret a decidir quin servei volen; una llei que no imposi l'atenció institucionalitzada, sinó que faciliti altres possibilitats d'autèntica autonomia personal, com la implantació de l'assistent personal en determinats casos de dependència, o la creació del referent d'atenció i gestió del pla individualitzat, tant en els serveis socials bàsics com

especialment en l'atenció a la dependència a través de l'agència, que esperem que algun dia aquest Govern que ens governa –o desgoverna– faci algun dia.

Una llei que parli de prevenció, de treball en xarxa, de polítiques reals i concretes de prestació, de treballar per evitar, d'accessibilitat, de transversalitat, de treball interdepartamental. Una llei que compti adequadament amb les entitats d'iniciativa social, com també amb les d'iniciativa mercantil. Una llei que sumi, que no divideixi. En definitiva, una llei que promogui que les persones puguem viure dignament al llarg de tota la vida; una llei que des de la justícia social faci possible el benestar de les persones.

I vostès diran: I per què, doncs, aquesta esmena? Doncs perquè el Projecte de llei que se'ns presenta no contempla aquestes premisses. El Projecte que se'ns presenta només és una declaració de principis. Aquest Projecte clarament no respon a les expectatives creades, ni tampoc a les declaracions que han fet aquests darrers mesos. Es tracta d'una llei buida, no hi ha el que hi ha d'haver. A què dóna dret, aquesta Llei? A quins serveis? De quina manera? Quins serveis estan garantits? Doncs, no ho sabem, perquè la Llei no ho diu. Tot són enunciats i teoria, però no hi ha concreció.

S'han donat moltes xifres: dades, pressupostos, increment de personal. Tots són possibles escenaris teòrics que no consten ni es desprenen del Projecte de llei. Poden ser fruit de la imaginació, potser d'un somni, però no del que diu aquest Projecte. És una manera de vendre una cosa que sense aquesta fabulació ningú no compraria. L'articulat diu el que diu i no diu el que no diu, però que, en canvi, s'ha explicat als mitjans de comunicació com si ho digués. Però l'articulat no ho diu.

S'ha volgut parlar molt de la participació en l'elaboració d'aquest Projecte de llei, participació no vol dir consens, ni tampoc que les aportacions fetes s'hagin recollit. En dues reunions informatives sobre el Projecte de llei de serveis socials que la consellera Simó va mantenir amb els grups parlamentaris, ens va parlar de voluntat de consens. Sap, consellera, que Convergència i Unió també va oferir consens? Al nostre Grup li va arribar el Projecte a través del Parlament, sense cap diàleg previ, ni treball conjunt, ni cap consens, perquè hi ha hagut reunions informatives, en cap cas de treball.

Quan vàrem rebre el text, sense consens, vàrem demanar-li una entrevista –la que vostès comenta del 13 de febrer–, ens vam reunir vostè, consellera, el director general de l'ICASS i jo mateix. Vaig, de nou, oferir la nostra voluntat de consens i les nostres condicions bàsiques, també li ho vaig explicar. Una reunió cordial, bones paraules, i res més. Estem igual, encara estem esperant. Perquè m'imagino que és el Govern qui presenta el Projecte, no l'oposició. I vostè està esperant que la torni a trucar? Qui va demanar l'entrevista, sinó Convergència i Unió?

De les coincidències, des de Convergència i Unió, en volíem fer consens. Una llei com aquesta el mereix. La Llei de serveis socials de l'any 85, amb majoria absoluta de Convergència i Unió, es va aprovar per unanimitat i per consens, amb majoria absoluta. Però la seva prepotència, un cop més, els ha traït.

Si llegim el Projecte de llei tot gira al voltant de la Cartera de serveis. La Cartera inclourà les prestacions garantides i les diferenciarà de les altres prestacions. L'aprovació de la Cartera de serveis es preveu per decret del Govern de la Generalitat. Sense cap participació del Parlament de Catalunya. Com pot ser, això? Això ho han canviat, potser no s'ho ha mirat, però ho han canviat. Han tret el tros aquest, l'han tret. Però, el que és més greu: on és la Cartera de serveis socials inicial? La Cartera de sortida amb l'aprovació de la Llei? Doncs, no hi és.

És una llei que li manca el més important. Ens volen fer aprovar una llei de drets sense dir a què tens dret, ni en quines condicions. Ens demanen un xec en blanc, que Convergència i Unió, evidentment, no els pot donar. Perquè de quins drets parlen? Dels que avui estan exercint? Del dret a fer cua per accedir a una residència? Del dret a perdre l'ajut del «Viure en família», com explicava ahir un diari de Lleida? Del dret a no cobrar el complement de les pensions no contributives? Del dret a veure residències noves que són incapaços de posar en marxa en dos anys?

En aquesta manera d'entendre la justícia social i el benestar a les persones, evidentment, no ens hi trobaran.

Gràcies a les pressions de l'àmbit social que volen la Cartera de serveis amb la Llei, que la volen –els que estan allà dalt, la volen, la Cartera–, també, doncs, succeeix que vostès l'únic que han posat és un nivell d'objectius per a la Cartera de serveis 2007-2008. La majoria d'objectius, que no és la Cartera, són els que ja marcava el Pla d'acció social 2003-2006, aprovat per l'anterior Govern de Convergència i Unió. Amb un canvi, el gran canvi: que eren objectius per al 2006 i ara seran objectius per al 2008.

Una llei de drets que ens fa perdre dos anys a tots els ciutadans i ciutadanes de Catalunya amb els serveis socials. Potser és aquest el gir social tan, tan anunciat? Que mai arriba, que fa retrocedir dos anys en una llei de suposats drets que no hi consten.

Sense la Cartera la Llei no serveix per res. S'aprova la Llei i, l'endemà, quin dret tens? Els mateixos que tenies. Per tant, falta la Cartera de serveis. Un projecte de llei que ha de respectar l'actual marc de la divisió territorial de Catalunya. Els consells comarcals han fet i fan una magnífica tasca amb els serveis socials d'atenció primària, com també els municipis. I l'han de seguir fent, consells comarcals i municipis. Cal deixar la lluita partidista de l'organització territorial per a altres coses.

La possibilitat del foment de mancomunar municipis trencant comarques afavoreix aquesta politització que potser a vostès els interessa, però que als ciutadans i ciutadanes, per tenir uns serveis socials de qualitat, estem segurs que no els interessa gens ni mica.

Però encara hi ha més. Des d'un departament governat per un partit que es diu «independentista» retornem a les diputacions. En tant no s'aprovi l'organització territorial, les diputacions provincials assumeixen les funcions que aquesta Llei atribueix a les entitats locals supramunicipals. Que és que els consells comarcals no són supramunicipals? Retornem competències a les diputacions? Creem estructures administratives efímeres,

amb els costos que això suposarà? Això és una barba-ritat tan gran, consellera, que no ho entenem.

I tot per la desconfiança cap a l'Administració dels consells comarcals. Creure en els consells comarcals vol dir apropar l'Administració a la gent, vol dir creure, vol dir confiar en el territori, cosa que vostè no fan. Aquest és un altre motiu per a l'esmena a la totalitat que vostè no entén. M'imagino que ara ja la va entenent.

Aquest Projecte hauria de significar un reconeixement i confiança a les entitats d'iniciativa social. Catalunya ha disposat, al llarg dels anys –i disposa– d'un teixit associatiu, d'una xarxa del tercer sector, molt compromesa amb l'atenció a les persones. No se'ls pot bandejar de la manera que ho fa aquesta Llei. Com tampoc les d'iniciativa mercantil que, fins i tot, se'ls nega tota participació. Una xarxa pública de serveis socials no ha de ser sinònim d'una xarxa burocràtica, d'una xarxa intervencionista, com traspuja tot aquest Projecte.

Un altre aspecte: el desplegament, la paraula que més s'utilitza és «reglament». És un projecte pendent de mil i un reglaments. Doncs, volem que aquests reglaments tinguin terminis. Que no ens passi com la Llei de suport a les famílies, que encara es passa vostè anunciant coses de la Llei –que va entrar en vigor el 16 de gener del 2004– i que vostè no està aplicant.

Un projecte de llei supeditat a la llei de l'autonomia personal que està fent el Govern de l'Estat. Cal que el Govern de la Generalitat marqui la mateixa política, defensi les nostres competències. Molt parlar d'Estatut, doncs, demostrem-ho amb l'acció, que és defensant les competències de la Generalitat de Catalunya. Les tenim exclusives, i vostès es pensen que la dependència vol dir dependència de Madrid i, fins i tot, sembla que estiguin esperant que de Madrid els dictin el que hem de fer.

Llibertat d'elecció. Només fan un esment molt breu a la llibertat d'elecció, a la creació de l'assistent personal. És perdre una oportunitat. Una nova llei com aquesta ha de definir clarament la llibertat d'elecció, l'assistent personal, tota la innovació del sistema de serveis socials. Vostès se la deixen per a un altre capítol, però en el capítol que ens han presentat en aquesta Llei no hi és.

Miri, consellera, en el terreny que entengui la nostra esmena. Fa poques setmanes vàrem defensar una esmena a la totalitat a la Llei de prestacions assistencials; tampoc l'entenien. Crec que després d'escoltar les compareixences a la Comissió de Política Social de moltes entitats de l'àmbit social, crec que ara ja entenen aquella esmena. Ara els grups que donen suport al Govern volen, fins i tot, canviar el nom, el títol, de la Llei de prestacions. És a dir, no els agrada ni el títol, ni com es diu la Llei! I s'estranyaven de la nostra esmena a la totalitat! Sí, sí, li canviaran el títol de la Llei de prestacions.

Doncs, escoltar per part d'entitats compromeses amb l'atenció a les persones que una llei que generava expectatives, en llegir-la, els provoca frustració és molt greu. La mateixa frustració que ens va provocar a nosaltres. Plena coincidència. Per tant, no fem aquesta esmena a la totalitat perquè som oposició, la fem per responsabilitat, perquè volem una llei, un projecte de llei amb tot el que ha de tenir. Perquè vostè va dir: «És que fer això de la Cartera de serveis és molt complicat»,

doncs, és qui l'ha de fer, el Govern. Perquè li recordo que el Projecte és seu. Perquè avui ha vingut aquí a fer d'oposició, vostè. Potser perquè ja es va mentalitzant, però, escolti, el que li demanem, si us plau, és que aquí vingui a presentar la Llei, que després, les esmenes a la totalitat, ja les defensarem nosaltres. Per a això vàrem presentar l'esmena a la totalitat.

Avui també la presentem, perquè en el dia a dia de la seva política social i amb aquests projectes de llei generen un gran desencís, una gran frustració, perquè fan declaracions als diaris que no tenen res a veure amb la realitat que consta en el Projecte de llei que ens han entregat. Perquè vostès s'imaginin una cosa, però n'escriuen una altra. Potser s'ho ha de rellegir. I, per tant, li demanem que es rellegeixin aquest Projecte, que els grups parlamentaris donin suport a aquesta esmena a la totalitat, que el Govern rectifiqui –que rectificar és de savis– per obtenir una nova llei de serveis socials de consens.

Sàpiga que Convergència i Unió posarà tot l'èmfasi, tot el treball, tot el que calgui perquè aquesta Llei tingui consens. Com els que hi havia quan teníem majoria absoluta ho vàrem fer l'any 85. Vostès ara són incapaços de fer-ho, ho anuncien, però no ho fan. Allò que diem: menys anuncis però més fets. Vostè ha dit que aquesta Llei obre una via europea. Avui per avui, amb el text que hi ha, una llei de via estreta; de via europea, res de res. I, per tant, doncs, li demanem que li doni via europea i pot comptar amb Convergència i Unió per a aquesta via europea. Ho té fàcil, només ha d'afegir la Cartera de serveis, després ja l'esmenarem entre tots i la polirem.

Les diputacions, escolti, no els donem més competències, les deixem tal com estan i el que hem de fer, en tot cas, quan es creïn les vegueries, posar-ho en marxa. I, sobretot, confiar en les comarques, confiar en el territori i confiar en la iniciativa social i en la iniciativa mercantil.

Perquè una llei que val la pena en serveis socials, com he dit, és una llei que sap sumar –vostè divideix–, que sap sumar. Sumar els grups parlamentaris que ens hem posat a la seva disposició. Vostè no ho ha aprofitat. Li tornem a brindar l'oportunitat. S'emporta la Llei al Departament, la refan, la milloren i, escolti, ens tindrà al seu costat, amb el vot entusiasta del Grup de Convergència i Unió, però de la manera que ho han fet, avui votarem amb entusiasme la nostra esmena a la totalitat.

Moltes gràcies.

(Alguns aplaudiments.)

El president

Té la paraula, per defensar el torn en contra, en aquest cas, la il·lustre senyora Carme Capdevila.

La Sra. Capdevila i Palau

Senyor president. Bon dia, senyor president. Senyores, senyors diputats; representants de les entitats del sector social; membres dels consells comarcals i membres també del Comitè d'Experts, presents avui a la tribuna d'aquest plenari.

Jo he de dir sorpresa, i ho dic d'una manera fina, després d'escoltar les seves argumentacions –i ho dic d'una manera fina perquè, senyor Cleries, vostè no té cap respecte

pels màxims representants de les nostres institucions. I això no és fer oposició, això és ser mal educat. (*Remor de veus.*) Per començar –per començar– dic sorpresa per les seves incoherències. Vostès, al llarg de tot el procés d'elaboració de la Llei de serveis socials, han manifestat la seva voluntat de trobar consens, entenent la importància de la Llei de serveis socials i dels importants avenços que pot suposar l'aprovació d'aquesta.

Quan van presentar l'esmena a la totalitat de la Llei de prestacions i d'assistència social –que, per cert, des del principi hem dit que, el nom, era important canviar-lo–, a la seva pàgina web, senyor Cleries, a la seva pàgina web, a la de Convergència i Unió, deia molt clar o almenys estava escrit molt clarament que no presentarien esmena a la totalitat de la Llei de serveis socials.

En aquell moment en què vostès fan aquesta declaració, disposaven ja de l'articulat de la Llei, estaven ben informats. Fins i tot en converses presencials, no telefòniques, amb els màxims representants del Departament de Benestar i Família van acordar mantenir relacions bilaterals per tal d'avançar junts durant tot el procés de tràmit parlamentari; això sí, per llimar aquells punts que eren discrepants.

Ho he vist per escrit i també he escoltat de viva veu la seva voluntat de consens. Què ha passat, senyor Cleries? Què ha passat, senyors i senyores de Convergència i Unió? Vostès només saben la resposta, però la meua hipòtesi és aquesta: que l'única finalitat política que els mou en aquests moments no és la sensibilitat pel benestar de la gent del nostre país; l'única sensibilitat és electoral. Vostès ja estan en campanya electoral, i l'objectiu és desgastar el Govern, sigui com sigui –com sigui–, encara que es tracti d'avançar, com en aquest cas, en polítiques socials, posar pals a les rodes. O potser també pels quinze minuts de protagonisme que aquest nou Reglament els permet. En definitiva, no perdre oportunitats de sortir als mitjans de comunicació, que es parli de nosaltres, encara que sigui malament.

Són vostès que amb aquesta esmena a la totalitat han trencat la voluntat de fer una llei conjunta amb tots els grups parlamentaris; són vostès. El Departament de Benestar i Família els ha donat totes les facilitats, i són vostès qui les han rebutjades. Siguin honrats i expliquin les coses pel seu nom, les coses tal com són: que són vostès, els que han trencat el consens. I sorpresa perquè al llarg de les moltes reunions que el Departament –i això ens ho ha explicat la consellera, la senyora Anna Simó–..., es van convocar els cinc grups parlamentaris per explicar les novetats de la Llei. Eren informatives, és veritat; però se'ns donava l'oportunitat de participació. I vostès no van aportar cap d'aquests arguments que avui ens han exposat, i llavors era el moment d'introduir les seves demandes en l'articulat de la llei. Els altres grups parlamentaris sí que varem fer la nostra feina i vam aportar textos que creïem que podien millorar el contingut de l'articulat.

El meu Grup Parlamentari no podem fer altra cosa que felicitar-nos: estem a punt de fer un pas crucial en polítiques socials. I els demano –i ho els demano de tot cor– que es repensin la seva estratègia política, que se sumin al consens de la Llei de serveis socials. Perquè no és una llei buida. Aquesta Llei suposarà la construcció del quart

pilar de l'estat del benestar, al costat de l'educació, de la sanitat i de les pensions. Estem parlant d'una llei que suposarà un benefici per a mig milió de persones més en els dos anys posteriors a la seva aplicació.

Estem parlant d'altres beneficis i novetats importants que suposarà la Llei, com per exemple que les administracions no es passaran les responsabilitats d'atendre les demandes de la ciutadania d'unes a les altres. Hi haurà una xarxa única de serveis socials d'atenció pública. Amb la nova Llei s'analitzaran totes les sol·licituds i s'atendran totes les demandes de necessitats socials, només es mirarà la renda de les persones *a posteriori*. Amb la nova Llei només es tindrà en compte la renda de l'usuari, no com ara, que comptava la renda dels fills. Hi haurà una veritable descentralització i desplaçament dels serveis socials, amb un increment d'un 17 per cent en l'atenció domiciliària. L'any 2008 s'assolirà la xifra de 6,5 milions d'hores d'atenció domiciliària, un 203 per cent més que l'any 2006. Totes les persones que vagin als serveis socials tindran assignat un professional de referència que les orientarà en totes les gestions que necessitin al llarg de la seva vida; també les avisarà quan hagin de fer un nou tràmit o hagi sortit una nova ajuda. Per tant, es garantiran drets com la llibertat, com el dret de la llibertat d'elecció de l'usuari, la Carta de drets i deures, la simplificació del sistema o la Cartera de Serveis. Les persones amb greu dependència física tindran o podran triar entre seguir vivint a casa seva o amb l'ajut d'un professional, viure en un centre residencial o disposar de l'assistent personal; aquestes persones guanyaran autonomia i guanyaran en vida independent. Es regularà la participació de les entitats, sindicats, patronals, federació i associació de municipis, col·legis professionals, amb la planificació i avaluació dels serveis socials, conjuntament amb la Generalitat. Els ciutadans que creguin que no són atesos correctament tindran més fàcil la via del recurs o la demanda judicial a l'Administració. Hi haurà un important increment de la inversió de serveis essencials entre l'any 2007 i 2008 a Catalunya; s'hi invertiran 1.049 milions d'euros, dels quals prop de 400 seran d'aportació extraordinària per al desplaçament de la Llei.

Hi han més coses, però tindrem temps d'explicar-les al llarg de tot el tràmit parlamentari que ens espera. El Govern de Catalunya i el Departament de Benestar i Família han fet una aposta decidida pels serveis socials i han fet el primer pas per a la universalització. Però anem una mica enrere, a tall d'anàlisi dels serveis socials a Catalunya.

Tenim una primera etapa entre els anys 1988 i 1999, etapa de difusió dels serveis socials, però amb un funcionament força clientelar. En aquella època, els serveis socials funcionaven a cops de talonari; la seva distribució era gràciable i arbitrària, en funció de les disponibilitats pressupostàries i d'uns recursos molt limitats, amb una barreja de serveis socials, jocs, apostes, educació d'adults, educació infantil i altres serveis acumulats.

Entre el 1999 i el 2003, jo sí que puc reconèixer que es va fer un pas important en els serveis socials: es va fer l'intent de professionalitzar els serveis socials, s'ha avançat tímidament cap a una entesa amb el sector. Però és en aquesta època que també hi ha un informe de l'Institut de Gestió i Polítiques Públiques de la Universitat Autònoma de Barcelona que parla de la políti-

ca autonòmica dels serveis socials en aquesta època. Aquest informe diu clarament que hi ha una baixa oferta de serveis amb finançament públic, una mancança de xarxa pública, unes taxes de cobertura de necessitats molt baixes, una fragmentació dels serveis, poca coordinació; també diu que hi ha un lleu increment pressupostari a partir del 99 fins al 2003. Però els en poso un exemple: l'any 99 a Catalunya es destinaven 59 euros per persona en temes, en polítiques socials; l'any 2003 se'n destinaven 135. Evidentment, de 59 a 135 hi ha un increment considerable, però fixin-s'hi bé: el 2006 s'estan destinant 207 euros per habitant en polítiques socials.

Deia que hi havia, que va bé i ho reconec, aquest increment pressupostari entre el 99 i el 2003, època del Govern de vostès. En aquesta època es parla molt de serveis socials, es promet molt, s'adquireixen molts compromisos, sobretot l'any 2003: amb els centres col·laboradors, amb els serveis per a les persones amb discapacitat, amb els complements de les pensions, entre altres. Però és una època en què la Generalitat no disposa de pressupost suficient per fer front a totes les promeses que es fan, i ens deixa un bon llegat al nou Govern.

Aquest Govern, el Govern catalanista i d'esquerres, està disposat a destinar-hi més recursos; només cal veure l'últim pressupost de la Generalitat. Ara bé, les prioritats del nou Govern són: garantir drets per a tota la ciutadania, major equitat, disposar de taxes de cobertura necessàries i d'una xarxa de responsabilitat pública única, cogestionada amb les corporacions locals.

La nova Llei de serveis socials ens ha de permetre fer polítiques d'igualtat, polítiques de solidaritat concretes, també globals, i amb voluntat d'universalització, com no s'havia vist en el nostre país fins ara. També la nova Llei tindrà un impacte clar i directe en l'economia productiva del nostre país. S'estima que l'any 2015 l'aplicació de la Llei haurà generat 53.000 llocs de treball nous, contractes per a tècnics superiors, tècnics mitjans i auxiliars i personal d'oficis.

Però passem a temes que, per cert, han despertat més polèmica entorn de la Llei: la Cartera de Serveis. Vostès diuen que en el Pla d'actuació aprovat per Convergència i Unió per als anys 2003-2006 ja marcava els objectius que pretén assolir la nova Llei l'any 2008.

En primer lloc, nosaltres els he de dir que també creiem que la Llei ha d'anar acompanyada de la Cartera de Serveis Socials. Nosaltres treballem amb l'objectiu que el dia 1 de gener entrin en vigor la Llei i la Cartera de Serveis Socials –el dia 1 de gener entrin en vigor la Llei i la Cartera de Serveis Socials. La Llei té una temporalitat llarga; la Cartera s'ha d'anar actualitzant periòdicament. Però pel que fa al PAS 2003-2006 deixin-me que els recordi, en primer lloc, que es va fer un nou PAS sense l'avaluació de l'anterior, que, per cert, aquests endarreriments que tenim nosaltres..., recordin que vostès van prorrogar un any el PAS anterior.

És cert que s'hi descriuen objectius molt concrets; per exemple, parla del 4 per cent d'atenció, d'atendre les persones de més de seixanta-cinc anys pel que fa a l'atenció domiciliària. Però diguin també que l'any 2003 només rebien en aquest país serveis una mitjana

d'1,7 hores setmanals, i avui dia, avui, el 2006, es pot oferir una mitjana de 4-5 hores setmanals; insuficients, però hi ha un increment considerable.

Vostès es queixen que s'obvien els consells comarcals. Miri, la Llei del 1994, de desconcentració i descentralització dels serveis socials, preveia el traspàs als consells comarcals de molts serveis, però vostès ho saben molt bé, que mai van desplegar íntegrament aquesta Llei. Estic d'acord amb vostè en la feina excel·lent que s'ha fet en els consells comarcals, i jo els ho reconec; però valorin vostès per què no van fer el desplegament de tots aquests serveis en els consells comarcals, valorin això: per què no es va fer aquest desplegament íntegre?

La nova Llei de serveis socials preveu el traspàs de recursos a l'atenció primària, als ajuntaments majors de vint mil habitants i als consells comarcals, com diu la Llei, com diu la Llei que abans li he dit. Només unes disposicions addicionals preveuen la creació d'unes comissions mixtes amb les diputacions, consells comarcals i ajuntaments per fer el seguiment dels serveis socials d'atenció especialitzada del territori, que en el futur –en el futur, quan tinguem ben ordenat aquest país– es traspassaran als ajuntaments grans, als consells comarcals i als consells de vegueries, si escau.

Vostès diuen que aquesta Llei fa molts enuncis i deixa la seva concreció a posteriors reglamentacions. De fet, en aquests moments ja s'està treballant amb la Federació de Municipis de Catalunya, amb l'Associació de Municipis de Catalunya, el text dels diferents reglaments que desenvoluparà la Llei. Es preveu que en el termini de dotze mesos des de la posada en vigor de la Llei el Govern de Catalunya haurà aprovat tots aquests reglaments. Mirin, revisin vostès quantes lleis van aprovar i quants reglaments falten per desplegar. És voluntat del Departament que l'any 2007, l'1 de gener del 2007, hi hagi la Llei i hi hagi la Cartera de Serveis, estiguin en marxa els reglaments i, per descomptat, estigui l'accés als serveis a disposició de la ciutadania.

Vostès, amb aquesta esmena a la totalitat –que, per cert, estaria bé un text alternatiu, per respecte a la ciutadania–, volen impedir, volen alentar l'aprovació de la nova Llei de serveis socials. No ho aconseguiran; això, els ho puc ben garantir, que els tres grups que donem suport a aquest Govern agilitarem tots els tràmits necessari perquè no hi hagin més endarreriments en la Llei de serveis socials.

Per tot l'exposat, el nostre vot, com pot suposar, és contrari a l'esmena a la totalitat.

Moltes gràcies.

El president

Ara poden fixar... *(El Sr. Cleries i González demana per parlar.)* Senyor Cleries... No, no hi ha cap més torn. *(Pausa.)*

El Sr. Cleries i González

President, és per al·lusions i contradiccions. El que passa..., no sabia si es volia acumular al final per si hi havia una altra cosa, però, evidentment, aquí s'han dit coses... Primer, jo no he faltat...

El president

Senyor Cleries, senyor Cleries...

El Sr. Cleries i González

Sí...

El president

...vostè demana la paraula per contradiccions?

El Sr. Cleries i González

Per al·lusions i contradiccions.

El president

Doncs, té un minut.

El Sr. Cleries i González

Moltes gràcies, president. En primer lloc, jo no he faltat al respecte a ningú, i això voldria que quedés ben clar, perquè el meu estil mai falta al respecte a ningú. (*Veus de fons.*) No, escolti, defensar les coses i les conviccions no vol dir falta al respecte a ningú. Ara, si vostès volen que els faci cove, això no ho faré. Tampoc no admeto que se'm digui que no he actuat amb honradesa, i, per tant, jo demanaria que ho retirés la diputada que ha parlat ara mateix.

I, després, dir que en campanya electoral hi deuen estar els que tot el dia diuen que el Govern de Catalunya és com tu; almenys com jo, no ho és.

I per tant, també, dir que en campanya electoral, potser qui hi està són els grups parlamentaris que donen suport al Govern. I el que hem demanat, i ho torno a demanar, és consens en aquesta Llei. A nosaltres, el text ens ha arribat pel Parlament de Catalunya, no en cap cas, per la conselleria: el text articulat ens ha arribat pel Parlament. Això és voluntat de consens o és voluntat d'imposició? I, aleshores, a nosaltres, no ens faran combregar amb rodes de molí.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Senyora Capdevila, té exactament un minut.

La Sra. Capdevila i Palau

Moltes gràcies, senyor president. Només em sap greu si m'ha traït el meu pensament i he parlat de manca d'honradesa, el que volia dir era manca de coherència, i, per tant, rectifico en aquest sentit.

El president

Gràcies. Per fixar la posició, ara sí, sobre l'esmena a la totalitat, té la paraula pel Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, la il·lustre senyora Consol Prados.

La Sra. Prados Martínez

Gràcies, senyor president. Senyora consellera, senyores i senyors diputats, en primer lloc, salutacions a totes les persones que ens acompanyen, als professionals del

Departament de Benestar i Família; als experts que han fet tanta feina, ja des del començament, en el document de base; a les entitats que també avui són aquí, i que, el primer que hem de fer és agrair la feina que s'ha fet i que ens consta que és molta. Un procés que ha durat..., un procés de participació que ha durat pràcticament un any –la senyora consellera n'ha fet referència–, amb moltes aportacions i amb uns debats que segurament han enriquit el primer document de bases. Però és que no es podia fer d'una altra manera, la nova Llei de serveis socials havia –ha– de comptar amb tothom: amb les entitats municipalistes, els sindicats, les patronals, els col·legis professionals, les federacions del sector, les associacions i els professionals del sector i, també, amb els usuaris.

Segurament que el debat en si mateix ja ha estat enriquit, en el mateix si de les entitats; però, sobretot, també, entre els diferents agents, i amb un objectiu comú, que és millorar el nostre sistema per guanyar en qualitat de vida, per guanyar en benestar, per guanyar en igualtat d'oportunitats, per guanyar en cohesió social i en drets i deures de ciutadania. Volem, necessitem, fonamentar el sistema dels serveis socials, que ha de ser el quart pilar del nostre estat del benestar.

Aquesta Llei, que prenem en consideració avui –aquesta Llei–, respon a una estratègia del Govern, a l'estratègia del pacte del Tinell, de construir una Catalunya socialment avançada. Per si sola, ja té prou motius, però encara té més raó des del conjunt de l'acció de govern, i recordem el Pacte nacional per l'educació, la millora dels serveis de salut, el Pacte per la internacionalització de l'economia, la Llei de barris, la Llei d'accés a l'habitatge, la Llei de prestacions socials, perquè és, tota ella, una acció encaminada a fer una societat més cohesionada perquè és tota una acció encaminada a fer més justícia social.

Vivim en una societat complexa en si mateixa: és rica aquesta complexitat, però també ens presenta nous reptes. I necessitem, per tant, nous instruments per donar resposta a aquests reptes –i la Llei de serveis socials és un d'aquests instruments–: noves formes de pobresa, col·lectius vulnerables o situacions vulnerables, com són la dependència, la discapacitat, la falta de promoció social o les edats fràgils de les quals parla el president Maragall com la infància i la vellesa; però també nous territoris o comunitats o barris, amb risc, que també necessiten d'una atenció, d'un suport. Per tant, necessitem més estat del benestar, necessitem més treball comunitari, necessitem més connexió, també, entre aquest nou sistema de serveis socials amb els altres sistemes de benestar.

Explicaré breument alguns elements que incorpora aquest Projecte de Llei, que, per nosaltres, són molt importants, i també he de dir que, valorant aquests elements, la nostra sorpresa, també, del nostre Grup, d'aquesta esmena a la totalitat presentada pel Grup de Convergència i Unió, sobretot, si comparem el que proposa aquesta Llei amb el sistema feble que hem heretat.

Vol ser un sistema fort, universal..., universal per a tothom, quan la situació actual és d'un sistema feble i assistencial, que no és un dret subjectiu reconegut perquè ha estat en funció dels pressupostos, perquè exclou del sistema a les classes mitjanes, perquè tenim una

inversió per sota de la mitjana europea i també per sota d'altres comunitats autònomes, amb un baix nivell de cobertura.

La senyora Capdevila hi ha fet referència: el model de Convergència i Unió, de l'anterior Govern, era un nivell de despesa que es va mantenir..., es va mantenir o va ser igual tant en l'any 1995 com en l'any 2003: 3,7 per cent només dels pressupostos de la Generalitat que s'adreçaven als serveis socials. Sí que és veritat que van pujar als últims anys, però és que els anteriors havia anat disminuint.

Aquesta Llei incorpora una memòria econòmica, que és el compromís més ferm per a desenvolupar aquesta Llei i per reconèixer i garantir uns drets; una memòria econòmica amb estudi de costos i de finançament. Com que tenim un sistema feble, ha estat la família la que s'ha fet càrrec de l'atenció a les persones. La família té la seva funció socialitzadora, cuidadora de les persones, però hem d'evitar les càrregues i les tensions excessives a l'hora d'atendre les noves necessitats socials.

Un altre element: més suport als serveis socials de primària, que és la porta d'entrada dels serveis socials, i que han de ser de molta qualitat. I també incorpora el professional de referència que ha d'acabar amb els itineraris que han de fer les persones i les famílies, de finestreta en finestreta. Fem córrer els papers i no les persones, és l'objectiu. Per aconseguir això, la Llei preveu doblar els professionals dels serveis socials d'atenció primària, doblar els professionals en vuit anys; però, els serveis socials de primària poden quedar col·lapsats si no hi ha una continuïtat, si aquesta continuïtat amb els serveis especialitzats no està garantida.

Una llei, també, que preveu la figura de l'assistent personal, que és un canvi de paradigma, que és no institucionalitzar les vides, sinó fomentar, en tot cas, l'autonomia personal, i que ha estat impulsat i que es treballa de forma molt ferma per part d'alguns col·lectius i que també avui ens acompanyen.

Hem dit que els serveis bàsics han de tenir una continuïtat amb els serveis especialitzats, i per això, també, la Cartera de Serveis..., també, per reconèixer, per garantir els drets. Estem d'acord que s'ha d'incorporar aquesta cartera de serveis, una cartera de serveis que ha de contenir l'impuls a l'atenció domiciliària per facilitar l'envelliment digne a casa, les places residencials dels serveis d'atenció a la infància, els serveis de suport a la vida autònoma, i que segurament entrarem en aquest procés més en detall.

Cal dir també que és una llei que s'articula amb la legislació estatal, amb la Llei de suport a la dependència o de suport a la vida autònoma. No és supeditada a aquesta Llei. En tot cas, és aprofitar, articular-se amb aquesta Llei estatal per aprofitar els avantatges i donar resposta a les necessitats de la gent. Per fi, per primera vegada –per fi–, un govern es planteja donar respostes a les necessitats que tenen les persones i les famílies en la qüestió de la dependència, senyor Cleries. Però, aquesta cartera de serveis, aquesta integració, aquesta xarxa de serveis ha de ser des d'una única xarxa de responsabilitat pública, en què entrin tant els serveis de les administracions com els serveis de titularitat privada acreditats.

Per tant, és un sistema de benestar el que volem, que necessita també créixer en la concertació pública i privada, amb qualitat i amb rigorositat. La concertació, per nosaltres, és important perquè és pacte, perquè és diàleg, perquè és planificació, perquè és compromís de les parts, i hem de valorar la iniciativa privada amb aquella vocació pública de servei públic que té, perquè és com construïm així una societat també del benestar. És creadora la societat civil de benestar, i és l'Administració la que n'ha de garantir l'accés i la qualitat.

Quin era el model de Convergència i Unió? Una concertació feble, més basada en la cultura de la subvenció, amb tot el que pot tenir de discrecionalitat i de clientelar; o, a falta de planificació, està supeditat a la iniciativa privada, sense criteris objectius, supeditant la iniciativa privada perquè no hi havia una planificació, que és responsabilitat del Govern en funció de les necessitats dels ciutadans, de les ciutadanes i dels seus territoris.

Un altre element que incorpora aquesta Llei, que nosaltres estem contents que l'incorpori, per fi, és la descentralització per donar els serveis als ciutadans des de la proximitat. Fins ara han estat els ajuntaments els que han innovat, els que han tirat endavant els serveis de qualitat comunitaris, a donar respostes als ciutadans i a les ciutadanes. Els municipis són prestadors de serveis, són estat, també, del benestar. I els serveis socials municipals són la clau per al benestar comunitari. És corresponsabilitat, que és el que pretén aquesta Llei; és planificació conjunta en funció de les necessitats; és mancomunar serveis –sí, senyor diputat, mancomunar serveis– en funció de les realitats de cada territori per millorar l'atenció a les persones.

Quin era el model de Convergència i Unió de la centralitat? Mentre l'Estat anava descentralitzant cap a les comunitats autònomes, el Govern de Convergència i Unió centralitzava els serveis. I una prova és que en la dècada del 91 al 2000 tan sols el 7,5 per cent dels recursos que administra la Generalitat són transferits als ajuntaments. Però, a més a més –a més a més–, creaven duplicitats de xarxes o ingerència en l'activitat que és pròpia dels ajuntaments –i vull recordar els centres cívic, les oficines de Benestar i Família, els casals d'avis–, que sovint han provocat –que sovint l'han provocada– competència entre les dues administracions, en comptes de coordinar, precisament, aquestes competències, que és el que vol..., que és el que vol la gent. Creure en la proximitat és creure en els municipis.

Altres elements que incorpora i que per nosaltres són importantíssims, és el copagament a càrrec de rendes personals i no familiars, la Carta de drets i deures, la planificació en funció de les necessitats socials i territorials –necessària–, i, sobretot, és una llei que també és generadora d'ocupació; per tant, no parlem només de despesa social, sinó d'inversió social.

Des del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi no podem estar sinó contents i felicitar-nos per aquesta iniciativa. Ja vam presentar una primera proposta el 82, la nostra companya Rosa Barenys en aquell moment, que després va acabar en la Llei del 85 aprovada per unanimitat. Esperem –ho esperem– que aquesta Llei també sigui des del consens, i els demanem que participin en tot aquest procés des de la voluntat d'aportar con-

sens i millora en benefici dels ciutadans i de les ciutadanes, només, res més, que en benefici dels ciutadans i de les ciutadanes de Catalunya. Valorem que ha de ser una llei, per tant, de consens, perquè el sector, la gent, les persones no entendrien una altra cosa, perquè el que volem és més justícia social i atendre les necessitats que els nostres conciutadans tenen.

Gràcies.

(Alguns aplaudiments en un sector de l'hemicicle.)

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, l'il·lustre senyor Joan López.

El Sr. López Alegre

Gràcies. Honorable consellera, senyores, senyors diputats, he assistit amb tot l'interès del món en aquest debat, i, d'alguna manera, des del Grup Parlamentari Popular tenim un cert nivell..., un cert nivell de decepció. La consellera, en la seva intervenció inicial m'ha recordat, si m'ho permeten, molt a García Márquez i a la seva obra sobre el coronel, i que no té ningú que l'escrigui, i que es queixa sobre si l'oposició va o no a les reunions o sobre si demanem suficient informació.

Permeti'm, honorable consellera, amb tota cordialitat, que li digui que l'oposició té la feina de fiscalitzar i entre les obligacions inalienables del Govern hi ha les d'informar a la ciutadania i als grups parlamentaris. I que, per tant, crec sincerament que la seva crítica o la seva intervenció inicial no corresponia a la defensa de la seva posició amb relació a aquesta Llei i a una esmena a la totalitat.

Haig de dir també que, d'alguna manera, el que s'ha fet palès, en la primera part d'aquest debat, és que certament hem pogut visualitzar aquí el que tothom ja sap en aquest país, que és que el nacionalisme de Furest i el nacionalisme més «progre» viuen un cert divorci, i que entre Convergència i Unió i Esquerra Republicana hi ha certament en aquests moments bastant mal rotllo, i que, d'alguna manera, això es pot plasmar en diversos terrenys de joc. Ara ho hem vist amb la Llei de serveis socials, en el proper punt de l'ordre del dia ho podrem veure amb el tema que toqui, i així dia rere dia.

El que avui aquí discutim és la posició amb relació a l'esmena a la totalitat. Nosaltres, en aquesta esmena a la totalitat, per les coses que ara explicaré, no hi donarem, d'entrada, recolzament. Cosa diferent seria que el que en aquests moments analitzéssim fos quina és la política que la conselleria de Benestar ha tingut fins aquests moments. Certament, a l'hora de presentar un projecte de llei tan important com aquest, la conselleria i la consellera, i em sap greu dir-ho, no arriben en aquest Parlament amb les seves més altes cotes de credibilitat.

Hem de recordar, al llarg de tot aquest procés, quin ha sigut el paper que ha hagut de jugar el Partit Socialista, els consellers socialistes i, molt en especial, el conseller portaveu amb relació a la conselleria de Benestar, rectificanc, retopant i corregint de forma constant el que ells consideraven que eren errors. És un segon front obert: primer, amb Convergència; després, amb el Partit Socialista.

No cal que parlem de quina ha sigut l'actuació que ha tingut la conselleria amb relació als pagaments a les vídues; quina ha sigut l'actuació que ha tingut la conselleria, recentment, amb relació a la defensa dels infants; quina ha sigut l'actuació de la conselleria amb relació a les promeses que hi havia en el pacte del Tinnell i fetes al començament de legislatura amb relació a l'ajuda a les mares treballadores i a la família.

Per tant, a l'hora de presentar un projecte tan ambiciós, el que hem de dir és que certament el nivell de credibilitat d'aquesta conselleria és entre baix i esgotat. De fet, no hem d'oblidar que es presenta un projecte d'aquest pes amb una consellera que d'alguna manera algú li va voler buscar –algú tan qualificat com el fins ara i encara president de la Generalitat– una jubilació anticipada.

Quines són les coses que aquesta Llei d'entrada ens presenta? És una llei, si vostès m'ho permeten, feta des de la bonhomia. Pot estar algú en contra que les persones amb assistència social a Catalunya passin de mig milió a 1.300.000? No. Pot estar algú en contra que es creïn a Catalunya 52.000 llocs de treball en els propers anys, segons ens diu la Llei, relacionats amb el món de l'assistència social? No.

Tenim dubtes, nosaltres, vistos els antecedents d'aquesta conselleria fins al dia d'avui, que això es pugui portar a terme? Tots els dubtes. Però com que aquesta Llei conté elements que en les seves propostes poden ser positius i el que avui es discuteix és merament..., no, com dic, la política de la consellera, sinó una esmena a la totalitat, nosaltres el que farem sobre aquesta esmena a la totalitat és abstenir-nos i esperar el desenvolupament del que serà la Ponència i tota la normativa d'articulat per determinar el nostre vot final.

Hi han una sèrie de qüestions que per nosaltres són molt importants i que en aquest moment ens fan ser pessimistes amb relació a quin serà el desenvolupament final de la Llei: què serà realment polítiques pràctiques en benefici dels ciutadans de Catalunya que necessiten assistència social i què quedarà només en paper mullat.

Per exemple. És especialment interessant la lectura del document que recull les aportacions que al llarg del període de debat que s'ha fet a tot el territori amb les entitats ha fet la mateixa conselleria.

Per exemple, es diu: «Algunes de les aportacions demanen que hi hagi una major presència pública en tot el que fa referència al món assistencial.» I diu el text a continuació –aproximadament, eh?, no pretenc fer una cita literal perquè no tinc el paper a les mans–: «Altres aportacions, en canvi, parlen d'un cert reconeixement» –com molt bé feia el diputat Cleries– «amb relació a les entitats d'iniciativa social o les empreses privades.» Però, això sí, el document no ens diu quina és la posició de la conselleria, merament el que es fa és una descripció de dir: «Ens han dit blanc, però també ens han dit negre.» Una mica com el capellà de Lluís XVI, que va dir a sa majestat –això, als republicans, suposo que no els agradarà–: «Avui li puc demostrar, sa majestat, que Déu existeix, però si vol demà li puc demostrar el contrari.»

Per tant, quina és la posició de la conselleria, amb relació a la Llei de serveis socials, sobre els centenars d'aportacions que s'han rebut del món social, del món

assistencial, de les entitats, del territori, de les empreses d'iniciativa social i de les empreses privades? No ho coneixem. Què passa? Es dedicaran vostès a ser els camions, que no deixa de ser curiós, de presentar esmenes a si mateixos sobre l'articulat que avui en aquests moments tenim a sobre la taula. Sobre tot això el dia d'avui hi ha massa incògnites.

Segon element. Hi ha una altra qüestió que la proposta, la proposició de llei no ens deixa prou clara. Un dels grans problemes en aquests moments per accedir a serveis socials a Catalunya no és només la manca de recursos, és també la dispersió de recursos. A la Llei es donen xifres, de les quals ara parlaré, a la part final de la meua intervenció, sobre quants centenars de persones podran accedir a serveis de teleassistència, quants centenars de persones podran accedir a residències, quants centenars de persones podran tenir ajudants personals, però, en canvi, no se'ns parla de la racionalització de l'accés a aquesta mena de serveis. I el dia d'avui, com dic, un dels grans problemes és on ha d'anar una persona necessitada per tal de poder accedir a un d'aquests serveis.

Elements ràpids que vull citar que també pel Grup Parlamentari Popular representen el dia d'avui incerteses que ens fan posar en dubte quin serà el resultat final d'aquesta Llei.

Descentralització. Miri, va haver-hi precisament aquesta setmana una reunió de la Comissió de la Sindicatura de Comptes. La reunió de la Sindicatura va dedicar el 90 per cent del seu temps a fer paleses les dificultats de gestió i les dificultats econòmiques que tenen la majoria d'ajuntaments de Catalunya. Com es portarà a terme aquesta descentralització?

Crec sincerament, diputat Cleries, que la seva intervenció parlant dels consells comarcals, vista, si m'ho permet vostè, quina va ser l'actuació de Convergència i Unió amb relació al finançament dels consells comarcals, no ha sigut el millor exemple, amb la d'arguments que tindria vostè per criticar aquesta proposta de llei. Sincerament avui, el món municipal, què és el que el preocupa? Que es porti a terme una descentralització que no vingui acompanyada dels recursos adients, perquè aleshores aquesta descentralització seria paper mullat que no milloraria l'accés de les persones als serveis socials a Catalunya. Primer element.

Segon element que ens preocupa: la coordinació. Escolti, si és que es passen el dia barallant-se per tot, fins i tot pel que diuen els diaris, si és que aquest Govern tripartit no s'entenen per res, si entre vostès n'hi ha que ni tan sols es saluden! Com es podrà coordinar vostè amb Treball, com es podrà coordinar vostè amb Salut, com es podrà coordinar vostè amb qualsevol departament, si és pitjor això que el mercat de Calaf!

El dia d'avui no tenim cap garantia sobre la coordinació dintre del mateix Govern de la Generalitat amb relació a quin serà el desenvolupament de la Llei. Què li he de dir –què li he de dir– de quina pot ser la coordinació que pot tenir un govern tan absolutament intervencionista i tan poc convençut del que és la iniciativa social i la societat civil..., de la coordinació amb la necessària intervenció de la iniciativa social i de la iniciativa privada per donar uns bons serveis socials a Cata-

lunya. Sobre això no és que tinguem dubtes, és que creiem que un govern tan sectari i tan poc confiat de la iniciativa social a Catalunya no té cap capacitat d'entendre's amb el que és la iniciativa privada i la iniciativa social.

Acabo. Una de les coses que més ens preocupa és la part de l'informe econòmic adjunt a la Llei. Creiem que el nombre de persones que creix en els diversos serveis a què es pot accedir en relació amb el que incrementa la despesa..., els números quadren poc i sobre això els demanem una revisió.

En definitiva, la nostra preocupació és que creixi el nombre de persones que poden accedir als serveis socials a Catalunya, que a la vegada des del Govern es faci una política de foment de la responsabilitat personal i de les seves famílies... Als catalans i a les famílies catalanes els podrem exigir més responsabilitat amb els seus fills, més responsabilitat amb les persones grans, més responsabilitat amb les persones malaltes del seu entorn si nosaltres posem els recursos econòmics adients i els administrem de forma eficaç.

Aquesta és la preocupació; aquest és l'objectiu del Partit Popular en participar de la Ponència d'aquesta Llei. I creiem que el dia d'avui la proposta d'articulat que se'ns posa sobre la taula encara ha de madurar molt perquè obtingui aquests objectius.

Per totes aquestes raons, creiem que el nostre vot a aquesta esmena a la totalitat el dia avui ha de ser d'abstenció.

Moltes gràcies.

El president

Té la paraula en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa, la il·lustre senyora Dolors Comas.

La Sra. Comas d'Argemir i Cendra

Gràcies, senyor president. Bé, nosaltres votarem en contra de l'esmena a la totalitat. I ho dic d'una manera convençuda i ho dic a més a més perquè vostè, senyor Cleries, per molt que hagi fet un discurs brillant avui aquí, no té credibilitat. Ho sento però no té credibilitat. Perquè resulta que vostè que ha sigut director general precisament en el marc d'un departament com el de Benestar i Família ha tingut l'oportunitat d'introduir determinats canvis en les polítiques socials. I ha format part, en tot cas, d'un govern que durant vint-i-tres anys ha creat un determinat sistema de serveis socials, que se'ns ha quedat petit, que se'ns ha quedat raquític, però que vostès l'han fet, vostè hi ha participat, vostè hi ha sigut agent directe. I ara ens ve a donar lliçons.

Miri, s'ha de donar un tomb, evidentment, a les polítiques socials, a les polítiques de benestar social. I el nou Govern està en aquest camí. I la Llei de serveis socials n'és un instrument importantíssim.

Estem en tràmit parlamentari i en el tràmit parlamentari, evidentment, qualsevol text es pot millorar, es pot debatre i hem de buscar el consens. Nosaltres pensem que és d'aquelles lleis marc, importantíssimes, perquè marcarà tot un futur, tot un conjunt de polítiques que penjaran d'aquesta Llei de serveis socials..., que fa

necessari buscar el consens. Però vostè, senyor Cleries, ja no l'ha volgut d'entrada. Ha sigut vostè qui l'ha trencat. S'han posat tots els instruments fins ara per facilitar aquest consens. I vostè l'ha trencat –vostè l'ha trencat.

I caldrà veure si el podem recompondre en seu parlamentària. Intentarem fer-ho en seu parlamentària, senyor Cleries. Malgrat tot, intentarem fer-ho en seu parlamentària. Perquè, clar, és un salt qualitatiu i quantitatiu molt important que hem de donar als serveis socials.

Perquè, en definitiva, què ens han deixat vostès?, quin model ens han deixat?, quin model hem heretat? Un model raquític. Un model raquític que necessàriament no pot ser d'altra forma que assistencialista, que exclou, per tant, quantitat de persones de diferents capes de la societat de l'accés als serveis socials. Un model raquític que, en tot cas, des de les polítiques que es fan des del Govern catalanista i d'esquerres, s'està ampliant, per treure'l del raquitisme, per fer-lo créixer.

Miri, només cal veure com l'any 2003 el pressupost destinat a Benestar i Família era de 601 milions d'euros; l'any 2006, 1.285 milions d'euros. En tres anys, s'ha doblat!

Què és suficient? No, encara no; però és que venim de tant endarrere! Clar que no és suficient! I caldrà fer més esforç i dotar-nos d'aquest instrument, com la nova Llei dels serveis socials, per poder precisament atendre les necessitats que hi ha en aquestes dimensions.

Ens han deixat vostès un sistema que és familiarista, que es recolza en la família, que és la família la que fa la major part de coses d'atenció a les persones, i que segurament ho continuarà fent. Però perquè les famílies vulguin, no perquè hi estiguin obligades i supercarregades, perquè es tinguin diferents oportunitats, perquè hi hagi responsabilitat pública també, sobretot precisament per donar diversitat d'oportunitats a les persones i a les famílies, i perquè els drets que ara es definiran seran drets de les persones, no pel que tenen o deixen de tenir en funció de les famílies.

Ens han deixat un model paternalista. Això, des del punt de vista de funcionament. Que interpreta el que necessita l'altre, la persona que necessita un determinat servei. L'interpreta i per això jerarquitzat: el professional està per sobre del que necessita el servei, que l'ha de demanar, que se li concedeix o no. És un sistema paternalista. Un sistema que s'ha recolzat molt en el tercer sector –sort de les entitats d'iniciativa social a Catalunya, que són d'una riquesa i d'una quantitat considerable, sort d'aquesta presència–, però que ha constituït..., vostès van constituir un sistema de provisió de serveis fragmentat, basat en la subvenció, fràgil, extraordinàriament fràgil; un sistema basat no en els drets de les persones, sinó en tot cas en la subvenció, en les concessions, en els ajuts que s'han de demanar i es poden concedir o no, i que, per tant, és gracioble, cosa que pot donar peu a l'arbitrarietat i al clientelisme, que vostès, des de Convergència i Unió, sabien practicar molt bé –mestres, els ho reconec; mestres en això! I una gran feblesa de la responsabilitat pública –una gran feblesa de la responsabilitat pública. Per allò que hem dit abans, el raquitisme, la qual cosa ha deixat el camp obert a la iniciativa privada, a la iniciativa mercantil, que tenen tot el dret a exercir la seva activitat, però que això no im-

plica –no implica– el deixament de responsabilitat pública que vostès van fer.

I ara tenim una nova llei que ens permet fer un canvi; no incrementar el que vostès feien, no millorar el que vostès feien: un canvi important. Que hi haurà aspectes de la Llei que caldrà canviar? Fem-ho en el tràmit parlamentari.

Quins aspectes pensem que són interessants? –i també en aquest cas faré algunes matisacions. La Llei introdueix el principi d'universalització. Per tant, en la mesura que hi ha tota una sèrie de drets que es garanteixen amb la Llei, també s'aplica el principi d'universalització.

Al nostre entendre, això té tres dimensions. Una, que l'accés ha de ser de totes les persones que viuen i treballen a Catalunya, i per tant, el principi d'universalització implica no excloure ningú. En segon lloc, implica també la condició imprescindible de servei públic i que, per tant, sigui l'Administració pública, i per tant enfortint aquesta responsabilitat de l'Administració pública, que s'asseguri la provisió de serveis, fent participar també, lògicament, totes aquestes entitats d'iniciativa social, que ja hi són i que necessitem, però des de la missió, des de la concepció de servei públic. I per altra banda una qüestió absolutament essencial, que és que els serveis han de ser suficients per cobrir les necessitats. I, per tant, caldrà, clar que caldrà fer un major esforç pressupostari en els propers anys, per garantir que tota persona que tingui una necessitat d'atenció social, tingui el servei corresponent. Ara encara no ho podem dir això, però ho estic dient igual que passa en el sistema educatiu, que tota criatura, tota persona en situació d'escolaritat obligatòria ha de poder tenir plaça a l'escola, eh?, o com passa a la sanitat que, malgrat les llistes d'espera que s'estan indicant que hi ha encara una insuficiència de determinats serveis, però, en principi, l'accés és universal. S'han de cobrir les necessitats. I, per tant, partir del principi de necessitat és un element bàsic de la qüestió del principi d'universalització.

Per altra banda, la Llei –jo crec que això sí que és un avenç importantíssim i que ningú pot negar– el que institucionalitza són els drets de la persona, els drets subjektius, com diem de vegades. Per tant, l'accés a un servei, el que sigui, té que veure amb allò que és la persona, no amb si la seva família té o no té; els seus fills no tenen perquè aportar, com passa ara. I, per tant, és un principi molt important, un avenç molt important en la individualització dels drets, en trencar amb aquell caràcter familiarista que deia abans.

Per altra banda, la Llei ha de preveure tots els mecanismes de poder decidir, d'exercir l'autonomia; s'ha de facilitar l'accés a la consecució del dret als serveis i prestacions per fer-lo efectiu. Trencar amb aquell paternalisme que deia abans, que sigui la persona el protagonista justament de poder escollir aquell servei, aquell tipus de situació que necessita.

Per altra banda, la descentralització, la constitució d'una veritable xarxa pública, el compromís pressupostari per tirar endavant totes les qüestions que preveu la Llei.

I finalment, i acabo perquè se m'acaba el temps, també tots els mecanismes d'inclusió. La Llei dóna veu i possibilitats d'inclusió a les persones i col·lectius sense

veu, a les persones més vulnerables, aquelles que estan en situacions socials d'alta vulnerabilitat, que es poden abocar a l'exclusió o a situacions de severa marginació. Totes les situacions, tota la diversitat, l'especificitat ha d'estar contemplada en la Llei. I és per aquest motiu que nosaltres treballarem en el tràmit parlamentari per aportar tots aquells aspectes que puguin millorar dimensions de la Llei, partint d'una llei que pensem que està posant, d'un projecte de llei que posa les bases per a un canvi efectiu en la provisió i en el sistema de serveis socials.

Gràcies.

El president

Cridem a votació. Senyor Cleries.

El Sr. Cleries i Gonzàlez

És que hi ha hagut al·lusions directes per part de la senyora Comas, i era si les podia contestar.

El president

Sí, té un minut.

El Sr. Cleries i Gonzàlez

Moltes gràcies. Bé, en primer lloc, evidentment, vaig ser director general al Govern de la Generalitat i em sento orgullós de la feina feta amb els equips de persones que ho vàrem fer. N'estem orgullosos. El pressupost ha crescut, gràcies al model de finançament pactat per Convergència i Unió, no per vostès, que encara no han aconseguit ni un euro. Parla de «raqutisme», raqutisme és el que ahir deia el diari *El Segre*: «tres-cents lleidatans i lleidatanes discapacitats els treuen el "Viure en família"». Això és ser raquític i tacany. I, si volen més, de clientelisme, alguns sí que en són mestres, que fins i tot el volen introduir a la funció pública.

Moltes gràcies.

(Pausa llarga.)

El president

Posarem, doncs, a votació l'esmena a la totalitat presentada pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

Comença la votació.

Aquesta esmena ha estat rebutjada per 41 vots a favor, 12 abstencions i 71 vots en contra.

Projecte de llei de creació del Consell de Relacions Laborals de Catalunya (debat de totalitat) (tram. 200-00046/07)

El segon punt de l'ordre del dia és el debat de totalitat sobre el Projecte de llei de creació del Consell de Relacions Laborals de Catalunya. D'acord amb l'article 105.2, presenta la iniciativa l'honorable senyor Antoni Castells, conseller d'Economia i Finances.

El conseller d'Economia i Finances (Sr. Antoni Castells i Oliveres)

Molt honorable senyor president, senyores i senyors diputats, em plau presentar avui el Projecte de llei de creació del Consell de Relacions Laborals de Catalunya. Aquest Projecte respon a l'objectiu del Govern d'articular i vertebrar el marc de relacions laborals de Catalunya. En aquest sentit, el Consell constitueix el segon pilar de la construcció d'aquest marc, i es configura com l'òrgan de participació institucional, de diàleg i de concertació social en matèria de relacions laborals.

Aquesta estructura del marc de relacions laborals de Catalunya es completa, en primer lloc, amb la nova regulació del Consell de Treball, Econòmic i Social de Catalunya, impulsada pel Govern i aprovada per aquest Parlament el passat mes de juny. En segon lloc, s'han enfortit altres instruments consensuats pels agents socials, com el Tribunal Laboral de Catalunya. Se n'ha iniciat el procés de descentralització i s'ha millorat el seu sistema de finançament.

Un altre dels elements del marc de relacions laborals de Catalunya serà la futura Llei de participació institucional, en la qual el Govern està treballant. Per últim, cal destacar també que dins del Consell de Relacions Laborals es crearà una comissió especialitzada en convenis col·lectius.

Aquests són els elements estructurals d'aquest marc de relacions laborals.

En segon lloc, cal abordar la manera d'impulsar-lo. En aquest sentit, aquest impuls s'ha de fer efectiu des d'una doble vessant. Evidentment, en part correspon al Govern establir l'arquitectura legal i institucional, però també hi ha una segona part indispensable per a la vertebració d'aquest marc a Catalunya, que passa per afavorir el protagonisme dels agents socials per tal que, mitjançant l'acord i el pacte, s'assoleixin nous avenços.

La creació del Consell obeeix a una doble motivació; d'una banda, hi ha la voluntat política que es reflecteix en el pacte del Tinell. Una de les prioritats que s'estableixen en el pacte és, precisament, la millora de la qualitat de l'ocupació. En aquest sentit, cal destacar la voluntat de reconèixer el paper institucional que correspon als sindicats. El Govern ha manifestat la voluntat, i ha actuat en conseqüència, per reconèixer i concretar la rellevància institucional de les organitzacions sindicals i empresarials, d'acord amb la normativa internacional, estatal i autonòmica, a fi d'enfortir la concertació social, les relacions laborals i la participació institucional a Catalunya.

D'altra banda, cal tenir també en compte la voluntat dels agents econòmics i socials manifestada a l'Acord estratègic per a la internacionalització, la qualitat de l'ocupació i la competitivitat de l'economia catalana. L'Acord recull la voluntat dels agents socials i econòmics i del Govern per fomentar i afavorir la participació institucional, la concertació i el diàleg social. Aquesta voluntat es concreta en el Consell Català de Relacions Laborals, específicament la mesura número 71 en preveu la creació. L'objectiu és racionalitzar l'estructura de la participació i el diàleg social a Catalunya. Així mateix, la mesura següent preveu la constitució d'una

comissió de convenis col·lectius, de caràcter permanent, perquè treballi i millori els diferents elements que intervenen en la negociació col·lectiva a Catalunya.

Breument, voldria repassar l'evolució dels nostres òrgans de participació, en la qual podem diferenciar clarament tres etapes. En una primera etapa, fins a l'any 1997, el Govern de la Generalitat comptava amb tres organismes consultius, d'assessorament i de participació institucional en matèria sociolaboral i d'ocupació. Aquests organismes eren el Consell de Treball, el Consell Català de Formació Ocupacional i Col·locació i el Consell Català de Seguretat i Salut Laboral.

Amb la finalitat d'aglutinar en un sol òrgan les funcions consultives i d'assessorament, el Govern, en matèria sociolaboral i ocupacional, a més de les matèries socioeconòmiques, el Govern va impulsar, l'any 1997, la creació del Consell de Treball Econòmic i Social de Catalunya. L'objectiu era constituir un únic òrgan de participació institucional, i aportar així més agilitat i racionalització a la participació dels agents econòmics i socials.

La darrera etapa la situem ja en la legislatura actual. El Govern es va plantejar, com ja he assenyalat, la necessitat d'introduir modificacions i canvis en el sistema de participació institucional. La primera reforma que varen impulsar va ser la del Consell de Treball Econòmic i Social de Catalunya. El Parlament de Catalunya va aprovar, el juny de l'any passat, la Llei 7/2005, de 8 de juny, del Consell de Treball Econòmic i Social de Catalunya, que modifica la naturalesa, composició i funcions d'aquests organismes amb dues finalitats bàsiques: reforçar i aprofundir en la funció consultiva i d'assessorament al Govern i remetre la funció de participació institucional a l'òrgan corresponent, d'acord amb la regulació que s'aprovi.

En aquest punt cal recordar que el projecte de reforma de l'Estatut consagra el Consell de Treball Econòmic i Social de Catalunya com un dels òrgans consultius del Govern. La reforma d'aquest Consell no constitueix una modificació aïllada, sinó que s'insereix en un procés de reforma més ampli que pretén modernitzar i millorar les institucions d'autogovern de Catalunya pel que fa a la matèria sociolaboral, i facilitar la participació de les organitzacions sindicals i empresarials més representatives de Catalunya. En aquest sentit, la mateixa modificació del Consell de Treball Econòmic i Social de Catalunya avança la necessitat de crear òrgans de participació institucional, un cop aquesta funció ha deixat de ser exercida per l'esmentat organisme.

Per tal de donar resposta a aquesta necessitat de participació institucional, el Govern, amb el consens dels agents socials, ha impulsat el Consell de Relacions Laborals de Catalunya. La creació del Consell respon a una doble necessitat. Com ja he dit, d'una banda, facilitar i racionalitzar el diàleg social i donar cobertura, amb caràcter estable, a la participació institucional dels agents socials. D'altra banda, el Consell ha de fomentar la participació, la cooperació i el diàleg permanents entre les organitzacions sindicals i empresarials i entre aquestes i l'Administració de Catalunya.

En definitiva, ha de ser l'òrgan que permeti racionalitzar la participació. El Consell de Relacions Laborals

constitueix un fòrum permanent i unificat, sens perjudici de la seva organització territorialment descentralitzada, de trobada i reflexió en matèria sociolaboral. Especialment, es millorarà i racionalitzarà la negociació col·lectiva, la contractació laboral, la contractació i subcontractació d'obres i serveis, la igualtat i no-discriminació, la seguretat i salut laboral i la Inspecció del Treball, i Seguretat Social, així com aquelles altres que en el futur es puguin incorporar, per tal que es disposi d'estructura de participació i diàleg social a Catalunya racionalitzat.

En darrer lloc, pel que fa a l'estructura, el text de la Llei consta de quatre títols que agrupen un total de catorze articles. Pel que fa al contingut de la Llei, cal destacar que el Consell el formen el president i vint-i-quatre membres, vuit en representació de les organitzacions sindicals, vuit empresarials i vuit de l'Administració. La norma imposa la paritat entre homes i dones en els diferents grups, i en garanteix la composició igualitària. Altres trets del Consell són el seu caràcter col·legiat i la seva adscripció al Departament competent en matèria laboral. Cal destacar, també, la participació de l'Administració de Catalunya amb dues finalitats bàsiques: D'una banda, facilitar la participació i col·laboració efectives dels agents socials més representatius en el disseny i posada en pràctica de les polítiques laborals, i de l'altra, impulsar i donar suport, amb el màxim respecte a l'autonomia col·lectiva, als agents socials per tal que aquests puguin dur a terme la millora dels continguts i la racionalització i l'eficiència de l'estructura de la negociació col·lectiva.

Pel que fa a la seva actuació, la Llei preveu que el Consell pugui actuar en ple en les comissions de seguretat i salut laboral, seguiment de la contractació laboral, igualtat i no discriminació i Inspecció de Treball i Seguretat Social, i també en grups de treball. Les seves funcions, que en certa manera ja he anat descrivint, són el diàleg i la participació institucional entre organitzacions sindicals i empresarials i Administració en matèria de relacions laborals, negociació col·lectiva, contractació laboral, contractació i subcontractació d'obres i serveis, igualtat i no discriminació, seguretat i salut laboral i inspeccions de treball i seguretat social.

Finalment, i pel que fa als recursos econòmics i recursos humans, s'ha d'indicar que el Consell comptarà amb el pressupost necessari per al seu funcionament, i a aquests efectes formularà anualment la seva proposta, que trametrà al Departament de Treball i Indústria, que la inclourà al seu avantprojecte de pressupost. Inicialment el pressupost previst per a aquest òrgan, inclòs en la Llei de pressupostos per al 2006, és d'1 milió d'euros, 400.000 euros per al Consell Català de Relacions Laborals i 600.000 per a la Comissió de Convenis Col·lectius.

Pel que fa als recursos humans, es preveu que disposarà del personal necessari per al seu funcionament. Aquest personal estarà vinculat, mitjançant l'adscripció, al Consell de Funcionaris o de Funcionàries i de Personal Laboral del Departament de Treball i Indústria.

No voldria finalitzar aquesta intervenció sense fer una breu referència a la Comissió de Convenis Col·lectius de Catalunya. La Llei preveu que dins el Consell es creï

aquesta Comissió com a organisme especialitzat amb l'objectiu general d'impulsar, orientar i millorar l'estructura i els continguts de la negociació col·lectiva. D'aquesta manera Catalunya serà la primera comunitat autònoma de l'Estat a disposar d'aquesta Comissió especialitzada. La Comissió, que és fruit igualment de la voluntat compartida dels agents socials i el Govern, recollida a l'acord estratègic, actuarà d'observatori i de seguiment de la negociació col·lectiva a Catalunya mitjançant un tractament tècnic i estadístic de la negociació col·lectiva i una anàlisi valorativa de la mateixa. Així mateix, serà un òrgan de consulta i d'assessorament per a aquest tipus de negociació mitjançant l'emissió d'informes no vinculants per iniciativa pròpia o a instància de part. I també serà un òrgan d'estudi i proposta per a la racionalització de l'estructura de la negociació col·lectiva a Catalunya. Finalment, serà el dipositari dels acords, pactes i codis de conducta facilitats per les parts socials i els convenis col·lectius, un cop efectuat el control de legalitat per part de l'autoritat laboral, que assessorarà sobre l'àmbit funcional dels convenis col·lectius i serà l'òrgan de consulta en el supòsit d'extensió d'un conveni col·lectiu dins de l'àmbit territorial de Catalunya.

Voldria destacar finalment, senyor president, el consens amb què ha estat redactat aquest Projecte de Llei, consens que voldrien que fos un auguri del consens que esperarem que existeixi o que pogués existir en aquesta cambra.

Moltes gràcies, senyor president; moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El president

Té la paraula, per fixar posició en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, l'honorable senyor Antoni Fernández i Teixidó.

El Sr. Fernández i Teixidó

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, conseller, vostè ha presentat un projecte de llei en nom del Govern les característiques del qual, en termes generals, compartim. Ha fet vostè una valoració, doncs, molt acurada des del punt de vista dels elements que informen el Projecte de Llei, i li haig d'avançar que nosaltres compartim la visió i el Projecte en el seu conjunt. Creiem sincerament que, una vegada es va decidir que el CTESC havia de tenir la funció que havia de tenir i que convenia tenir un consell com el que avui creem, doncs vàrem tenir el dubte de si calia, o no, fer aquest tràmit parlamentari mitjançant una llei. Probablement un reglament hauria solucionat part de la qüestió i hauríem tingut també un instrument adient per a les tasques que aquesta mateixa Llei assigna als agents socials i al Govern.

Vostès han decidit que aquest és un projecte de llei; a nosaltres ens sembla, doncs, prou i bé, que d'aquesta manera permet –i vull que sigui aquest l'element central de la nostra intervenció– centrar en l'opinió pública la importància del consens a l'hora de la racionalització de la participació dels agents socials. Jo tinc la impressió –puc estar equivocat, senyor conseller; crec que vostè no em contradirà–, però, que s'apropen temps de consens, a molts àmbits –a molts àmbits–, i entenc, si

a vostè no li sembla tampoc molt arriscat, que aquest és el camí en situacions d'aquestes característiques, amb elements com la Llei que ens projecte avui aquí el Govern, doncs òbviament hem de tenir elements que ens permetin d'alguna manera treballar en línia amb el Govern, Govern i oposició, per arribar a solucions consensuades.

Però té una importància aquest Consell, i és la següent: Ratifiquem un model determinat d'entendre l'economia del nostre país. Jo no sé si això podrà ser finalment compartit per tothom. Aquest model d'economia és un model d'economia de mercat, que fa de la cooperació social la seva base. Jo sé que això el conseller Castells ho comparteix plenament; no sé si tots els representants que avui estan presents al Govern tripartit poden tenir aquesta formulació. Veig un diputat que ens diu segurament que no. Nosaltres entenem que estem davant de l'economia de mercat, entenem que estem davant d'un instrument que possibilita que Administració, sindicats i patronal en parlin, i que parlin de totes les problemàtiques que tenen, evidentment, situades. Això per principi exclou un model; aquest no és un model de confrontació de classes, aquest no és un model de classe contra classe. Aquest és un model de cooperació social entre empresaris, organitzacions sindicals i l'Administració.

Dotem, i aquesta és la qüestió transcendent del Consell que avui analitzem, ens dotem d'un instrument que ha de servir per possibilitar l'acció pública donant tota la iniciativa que calgui a l'acció privada. Aquesta és la qüestió. I els sindicats i les organitzacions patronals em sembla a mi que així ho entenen. Es tracta, com ho ha presentat correctament el conseller, de facilitar i racionalitzar el diàleg social, de garantir el dret social i laboral dels treballadors, d'apostar per la innovació, per la competitivitat, per la productivitat, per la modernització, etcètera, i basat en un model que crec que serà el model que, acabades totes les aventures del passat, informarà justament l'evolució de l'economia, arreu, i de la relació entre els agents socials.

Ni que fos només per l'oportunitat d'un consell d'aquestes característiques, que ens permet dir el que diem avui a la tribuna i situar la superioritat de tot ordre, polític, moral, econòmic, des del punt de vista de l'eficiència, de la cooperació social, doncs valdria la pena un projecte com el que el Govern envia. Veurem si de totes les intervencions que avui tinguem l'oportunitat de sentir en l'hemicicle es permetrà aquest consens, que si més no es podria produir, però traint, crec jo, l'esperit de la Llei en el seu redactat, i de la intervenció que el conseller Castells ha fet en el Ple d'avui.

S'ha referit el conseller, és present a la Llei, a la importància de la Comissió de Convenis Col·lectius. És important i està amarada del mateix esperit. És a dir, parlem de potenciar aquesta voluntat de concertació i de cooperació, tot respectant els drets dels treballadors, tots tirant evidentment d'aquesta voluntat de consens inevitable perquè les empreses funcionin i el país funcioni, i es dota d'un òrgan específic, ben dotat, per cert, més fins i tot –ens ho ha recordat aquí el conseller– que el Consell pròpiament dit –que estem parlant de sis-cents i quatre-cents a favor del conveni–, que dona una idea

per part del Govern de la importància que aquesta Comissió de Convenis Collectius de Catalunya ha de tenir en aquesta Llei i en l'esdevenidor de l'economia catalana.

Compartim òbviament les funcions expressades també per la Llei –i recordades pel conseller– d'aquest Consell de Relacions Laborals. U, impulsar el diàleg entre organitzacions sindicals i empresarials, amb la presència de l'Administració –subratllo: amb la presència de l'Administració–; cal que l'Administració ajudi els agents socials perquè parlin i que concordin i que finalment es posin d'acord, sense substituir-los.

Dos, garantir la participació institucional. Cal pensar que d'una iniciativa d'aquestes característiques, senyor conseller, se'n derivarà una altra; vostès ens enviaran aquí la Llei de participació institucional molt aviat, oi?, seria la tercera pota, que després del CTEESC, més la Comissió que avui aprovem..., la llei de participació institucional. Jo sé que si més no algun sindicat malda perquè això s'envii aquí. Veurem si són capaços, el Govern, d'arribar a un acord que permeti enviar la Llei de participació institucional; si més no li reconec que aquí tenim un instrument, modest però el tenim.

Tres, conèixer les línies estratègiques en matèria de relacions laborals, el Govern. Tinc un pensament maliciós respecte a això, però en honor d'aquesta voluntat d'avui de dir que sí, doncs no el diré. Tinc un pensament maliciós respecte a la política del Govern en aquest àmbit, però, malgrat que és primavera, diputat, en honor d'aquest consens, no faré el comentari maliciós que tenia apuntat, això sí, entre parèntesi –era entre parèntesi.

Quart punt, fomentar i tenir la idea clara de l'actuació inspectora per part del Govern en l'àmbit dels convenis i en l'àmbit de les relacions laborals, i fomentar, com hem dit, la negociació col·lectiva.

Tres consideracions finals. La primera, des del nostre punt de vista, l'estructura, que a vostè fins i tot, senyor conseller, se li ha fet feixuga a l'hora d'explicar-nos-la aquí. L'estructura interna d'aquest Projecte de Llei respecte a tots i cadascun dels agents presents: de la distribució orgànica, dels papers del president, del paper de la secretaria, de les funcions d'uns i dels altres, fins i tot a mi em sembla excessivament reglamentista, i se'ns fa molt feixuc tot aquest tipus de detall, que crec que hem de tenir una visió més curosa de la relació. Vostè em dirà: «Diputat, si això és el que ens demanen i això ens dóna garanties a tots, perquè més o menys tots es posin d'acord...» Però, és clar, que sigui funció del secretari general d'aquest Consell de Relacions laborals custodiar la documentació, i que això figuri en el Projecte de Llei, és si més no sorprenent, d'una voluntat reglamentista que a mi em consta que vostè no comparteix, però que el Projecte de Llei ens arriba amb aquesta filosofia. Estic convençut que aquesta visió tan reglamentista, tan del petit detall, tan de la desconfiança del que pot fer el president, el secretari, de les competències dels uns i dels altres, tindrem l'oportunitat, senyores i senyors diputats, de discutir-ho en Comissió i alleugerar-la, fer aquest Projecte una mica més curós, deixant que els agents socials tinguin més iniciativa i que se'ls garanteixi els seus drets, i que se'ls obligui en els seus deures, però que respiri tota aquesta Llei una miqueta més del que respira.

És en aquest sentit que vull fer la meua penúltima aportació, si es pot considerar com a tal. M'he llegit atentament el Dictamen –és el número 20 del CTEESC–, i jo crec que hi han elements aprofitables d'aquest Dictamen, que haurem de llegir els diputats de la Comissió amb molt d'interès. N'hi ha algun en particular, quan fa referència al tema de les eleccions sindicals, que crec que l'hem de considerar, i crec que alguna cosa podem fer respecte a això. Em refereixo no al tema de convenis, sinó al tema del seguiment de les eleccions sindicals, que crec veritablement que no ha de ser tasca d'un consell com el que aquí se'ns proposa. Servirà –valgui doncs la meua opinió que aquí tenim un bon informe– si més no per enriquir el nostre debat en Comissió i presentar les esmenes que poleixin i facin millor aquest Projecte de Llei.

Acabo amb la darrera consideració. Com els avançava, nosaltres expressem el nostre vot favorable. Desitgem que es produeixi aquest tràmit parlamentari. Desitgem a més fer-ho amb brevetat. Hauria de ser, senyores i senyors diputats, un projecte de Llei que puguem tenir –ho parlàvem fa un instant amb la diputada socialista– enllestit ben aviat. No hi ha tràmit parlamentari que esgoti un amplíssim debat sobre aquesta qüestió. Haurem de tenir en compte les compareixences, hauríem de ser capaços de posar-nos d'acord, i així ho demanaria aquest Ple del Parlament, posar-nos d'acord tots plegats en qui compareix per parlar davant de la Comissió respecte als continguts d'aquest Projecte de Llei, i procedir amb diligència. Això crec jo que serà d'utilitat al Govern, serà d'utilitat als sindicats i serà d'utilitat a les organitzacions empresarials. I com que res del que discutim en aquesta cambra atemptaria l'eficàcia dels uns i dels altres, el nostre vot serà clarament favorable per al seu tràmit parlamentari.

Gràcies, senyor president.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, la il·lustre senyora Núria Segú.

La Sra. Segú i Ferré

Gràcies, senyor president. Senyor conseller, gràcies per la seva intervenció exhaustiva en la presentació d'aquesta Llei. Una llei que, com ja s'ha dit, s'emmarca en l'activitat legislativa en el marc de les relacions laborals de Catalunya que es veurà en aquesta cambra, substanciada i materialitzada en tres projectes de llei, en tres lleis. Una, que va ser aprovada en aquest Ple el 2 de juny del 2005, la Llei 7/2005, del 8 de juny, del Consell de Treball Econòmic i Social de Catalunya; aquesta que avui prenem en consideració, i la propera Llei de participació institucional de Catalunya. Aquestes tres lleis que veurem al llarg d'aquesta legislatura, doncs, contribuiran a assolir aquell compromís que el Govern de Catalunya, al qual nosaltres donem suport, havia materialitzat amb el pacte del Tinell, per tal de configurar un marc de relacions laborals estable a Catalunya.

Aquesta Llei, com deia, s'emmarca en aquest criteri i respon a complir uns compromisos. Primer, el compromís que implícitament ens donava la disposició transitòria segona de la Llei del CTEESC, que assignava tem-

poralment les funcions de participació al CTEESC mentre no teníem aquesta Llei aprovada. Nosaltres voldríem, la nostra voluntat –i així compartim les paraules del diputat de Convergència i Unió– és que, abans d'un any o al voltant d'un any de ser aprovada la Llei del CTEESC, aquesta disposició transitòria deixés de tenir vigència i, per tant, ja tinguéssim aprovada aquesta Llei, i aquestes funcions de participació es reguessin a través d'aquest Consell de Relacions Laborals, per una banda.

Un segon compromís és el compromís d'augmentar i afavorir la participació institucional, la concertació i el diàleg social assumit pel Govern i els agents socials, que van materialitzar-se en l'Acord estratègic per la internacionalització, la qualitat de l'ocupació i la competitivitat de l'economia catalana, signat el febrer del 2005; també tot just fa un any d'aquesta signatura.

És una llei que pretén i que vol donar resposta bàsicament a dues necessitats. Per una banda, facilitar i racionalitzar el diàleg social, d'una banda, i donar cobertura amb caràcter estable a la participació institucional dels agents socials, i, de l'altra, tot fomentant i alhora facilitant la cooperació i el diàleg permanent entre les organitzacions sindicals i empresarials i l'Administració de Catalunya. Per altra banda, també, cal fer especial incís que el Consell de Relacions Laborals de Catalunya és de composició paritària i tripartida. I aquesta participació s'emmarca en aquest criteri, criteri compartit que ha exposat el diputat de Convergència i Unió, de concerts i concertació, element necessari que ja marca com a eix clau l'Acord estratègic i que és bàsic per abordar aquest escenari de transformació industrial que pateix la nostra economia. Per tant, des d'aquest punt de vista, un argument més a favor d'aquesta Llei que justificà el nostre vot favorable.

No voldria acabar la meua intervenció sense fer especial incís en la voluntat i en l'òrgan especialitzat del Consell de Relacions Laborals de Catalunya, fruit també, igualment, de la voluntat dels agents socials i del Govern, que és la creació d'aquesta Comissió de Convenis Collectius. Creiem que és un element clau, amb l'objectiu general d'impulsar, orientar i millorar l'estructura i els continguts de la negociació col·lectiva a Catalunya i que també s'emmarca en aquesta voluntat general que dèiem, de concerts i de concertació, tan necessaris per a aquest nou escenari de transformació industrial que vivim.

També voldria fer especial incís que la Llei també preveu la creació de comissions territorials; a vegades també n'hem parlat. La realitat industrial a Catalunya és diversa i la realitat econòmica també es diversa, i a vegades hi ha peculiaritats territorials que potser faran que sigui necessari constituir, amb els agents socials, econòmics i el Govern, comissions de caràcter territorial, per analitzar i conèixer i concertar acords d'àmbit territorial, que tenen uns factors diferencials respecte a la resta del territori de Catalunya.

Finalment, i per acabar ja aquesta intervenció, voldria sumar-me a aquesta voluntat de tramitació d'urgència de la Llei. De fet, així, els grups parlamentaris que donen suport al Govern van acordar aquesta tramitació d'urgència, per tal que, com deia, el juny pogués ser possible, si pogués ser en el termini d'un any d'aprovar

la Llei del CTEESC, que aquesta Llei entrés en vigor. Això voldrà dir que, en aplicació del nou Reglament, la setmana que ve tindrem tres dies per entrar propostes de sol·licituds de compareixença i que la nostra voluntat..., podria ser que es materialitzessin fins i tot aquest proper mes. Això significaria que hauríem d'acordar també tots el grups el nombre d'aquestes sol·licituds de compareixença, que no fossin en gran quantitat, bàsicament perquè entenem que partim d'un consens, tant aquí, dels grups parlamentaris, com també dels agents socials i econòmics, en aquesta Llei. Per tant, partim d'un govern al Parlament i un govern fora del Parlament, realitzat i materialitzat entre..., els acords previs a aquest text, entre el Govern, les organitzacions sindicals i les organitzacions patronals. Per tant, sumar-me a aquesta petició que ens feia el senyor Teixidó, de mirar d'entrar poc nombre de compareixences, poder-les substanciar si pogués ser aquest mes, i entrar a treballs en ponència el mes de maig, la qual cosa ens permetria, crec jo, perfectament, arribar al mes de juny amb aquesta Llei aprovada, bàsicament perquè l'escenari de consens aquí al Parlament, i també fora del Parlament, és l'ídoni perquè puguem complir aquest calendari. Per tant, assumir també des del nostre Grup aquest compromís.

Res més. Moltes gràcies, senyor president.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, la il·lustre senyora Carme Porta.

La Sra. Porta i Abad

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, bé, de fet, aquesta Llei, que ve per tràmit d'urgència..., és una explicació senzilla, que ja s'ha dit des d'aquesta tribuna: perquè som en una situació transitòria, després de la modificació de les funcions del Consell de Treball, Econòmic i Social de Catalunya, i de fet necessitem que aquesta Llei es posi en marxa precisament per sortir d'aquesta situació de transitorietat.

Ara mateix es preveuen tres àrees, que són les relacions laborals, l'ocupació i la seguretat i la salut laboral, que de moment s'estan suportant des del CTEESC, però que no és el que preveu la mateixa Llei que ja vam aprovar, i està sobrecarregant aquest organisme després de la seva modificació. Així, el fet que després de deu mesos encara es mantinguin aquestes funcions de participació no ajuda, d'alguna manera, a la simplificació de l'estructura que es preveia a la llei que vam aprovar, i tampoc no és l'òrgan adequat per portar a terme aquestes funcions.

El text que avui es presenta ha estat consensuat amb els sindicats majoritaris i les organitzacions empresarials, i han estat aquests mateixos agents els que han demanat aquesta tramitació d'urgència.

Sí que ens agradaria destacar els continguts, els objectius i quina és la importància d'aquesta Llei.

Pel que fa als objectius de la Llei, el Consell de Relacions Laborals de Catalunya serà l'òrgan de participació institucional, de diàleg social i de concertació social en matèria de relacions laborals. La seva creació és la

conseqüència, com deia, de l'aprovació o la separació de la funció de participació del Consell de Treball, Econòmic i Social de Catalunya, i en aquest sentit serà un organisme especialitzat que permetrà fomentar la cooperació i el diàleg permanent entre les organitzacions sindicals i empresarials i la mateixa Administració. Això ha quedat clar ja, també, en la mateixa exposició del conseller.

Per nosaltres, precisament aquests objectius són importants, perquè la seva creació permet donar un pas més en la configuració d'un marc català de relacions laborals, que ja era en l'Acord del Tinell, i el Projecte de llei preveu que en el si del Consell es desenvolupin i es tractin matèries que es preveuen tant en l'Acord estratègic com en l'Acord interprofessional.

Pel que fa als continguts, es preveu la creació de diverses comissions. En aquest sentit cal destacar, d'una banda, la Comissió de Convenis Col·lectius de Catalunya, que permetrà impulsar, orientar i millorar l'estructura i els continguts de la negociació col·lectiva, i de l'altra, la previsió relativa al fet que es podran constituir comissions territorials. Es racionalitzen la participació i la promoció del diàleg social amb la creació de comissions tripartides sobre matèries com la seguretat i la salut laboral, la contractació, les eleccions sindicals, la igualtat d'oportunitats i la Inspecció de Treball, així com la creació de la Comissió de Convenis Col·lectius de Catalunya.

Cal destacar que, de les vint-i-quatre persones membres, dividides en tres grups, es preveu una participació paritària entre dones i homes, fent un avenç en el reconeixement social de les aportacions de les dones en un àmbit en què tradicionalment han participat activament, però que no s'ha reconegut prou. Això permetrà, al nostre entendre, avançar perquè en els convenis col·lectius hi hagin clàusules específiques i s'avanci cap a la igualtat salarial i la millora de condicions de les dones al mercat de treball. Cal recordar aquí, malgrat que no pertocava a la Llei, que la reivindicació «igual treball, igual salari», no és ni molt menys una reivindicació nova, sinó que ja és una reivindicació antiga, i encara no hem avançat prou en aquest àmbit.

D'altra banda, amb l'aplicació d'aquesta Llei es podrà fer efectiu el desenvolupament territorial, a través de comissions específiques, que permetrà donar entrada a organitzacions representatives a nivell comarcal. En aquest sentit, el nostre Grup Parlamentari, atès que el Consell ha de formular propostes d'actuació en matèria de relacions laborals per tal de promoure l'acord entre les parts, com diu el mateix Projecte, s'hauria de fer un esforç per aprofundir en la realitat del marc català de relacions laborals. No ens podem quedar només en la Llei orgànica de llibertat sindical; hem d'intentar que les organitzacions sindicals representatives a nivell sectorial i territorial, encara que no ho siguin segons els percentatges que ens marca la LOLS, jo crec, o creiem, des del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, que hem de fer l'esforç de reconèixer i avançar per l'acord, també, cap a aquestes realitats o aquesta realitat catalana. És evident que les diferències percentuals entre els dos grans sindicats i la resta de sindicats intersectorials són àmplies, però també cal dir

que això no els converteix en sindicats poc representatius, atès que en alguns sectors arriben a percentatges importants.

És per això que creiem que caldrà reconèixer la participació sectorial, encara que sigui de caràcter consultiu, en un òrgan de participació institucional que és clau per garantir la negociació col·lectiva. En un moment en què estem avançant cap a estructures participatives àmplies, caldrà fer aquest esforç d'obertura cap a organitzacions sindicals que representen un sector important de les treballadores i treballadors del nostre país, i no pas deixar-los al marge d'aquest important òrgan. Caldrà preveure aquest mecanisme, i això serà especialment important pel que fa a la Comissió de Convenis Col·lectius que es crea a l'empenta de l'article 12.

Com deia fa un moment, amb l'aplicació d'aquesta Llei es podrà fer efectiu el desenvolupament territorial, a través de comissions específiques, que permetrà donar entrada a organitzacions representatives a nivell comarcal. Això permetrà, precisament, avançar cap a una estructura de diàleg àgil i el reconeixement, en alguns territoris, de forces arrelades reconegudes i representatives. Possiblement, el fet d'adequar els percentatges, per tal de fer també una estructura més participativa i permeable, seria desitjable per al nostre Grup Parlamentari.

El treball que desenvoluparà aquest Consell serà un treball important en la concertació social. L'impuls del diàleg, la millora i la racionalització de la negociació col·lectiva, l'efectivitat de la participació institucional, les propostes marc d'actuació que recull la Llei, són funcions d'aquest Consell que són d'una importància inqüestionable. L'avenç cap a una societat que desenvolupi la igualtat real, la igualtat davant la vida, i no només la legislativa i no aplicada, amb l'impuls de la paritat i la creació de la Comissió que treballi sobre temes d'igualtat d'oportunitats, també és inqüestionable.

Les quatre comissions de treball –Seguretat i Salut Laboral, Seguiment de la Contractació Laboral, Igualtat i No-discriminació, i Inspecció de Treball i Seguretat Social– donaran moltes pistes per tal d'articular propostes i actuar per a la millora de les condicions de treball, atès que impulsaran l'adopció d'acords sobre matèries laborals específiques.

I estem, doncs, davant d'una llei important per a l'acord social, un acord que ha anat avançant i que cal anar aprofundint, i reitero la necessitat d'aprofundir en una participació més àmplia, imprescindible en aquest acord social, conscient també de les dificultats que això provoca, però també que la complexitat no ens ha de fer por i no hem d'intentar simplificar en excés, sinó reconèixer aquesta complexitat social per tal d'arribar a un diàleg social ampli i participatiu i que reculli les diferències en el marc propi de Catalunya.

Jo crec que estem davant d'una bona llei, crec que estem davant d'un projecte que ens ajudarà a avançar, un projecte necessari, com deia a l'inici, perquè ja portem deu mesos de transitorietat, una llei que ens és imprescindible per seguir avançant en aquest diàleg social. Però també crec que hem d'avançar en aquest àmbit i que nosaltres hem de fer l'esforç, tots els grups parla-

mentaris, per intentar que aquesta participació sigui ampliable a altres sindicats que estan fent, i molt, propostes polítiques, que estan conveniant, que estan dialogant en certs àmbits sectorials i territorials importants i que no els hem de menystenir; al contrari, hem de reconèixer precisament el seu paper.

Moltes gràcies.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, l'illustre senyor Manel Ibarz.

El Sr. Ibarz i Casadevall

Moltes gràcies, honorable president. Honorables consellers, el Grup Parlamentari Popular es posicionarà respecte d'aquest Projecte a partir de la constatació que l'esperit de la norma que se'ns proposa neix del consens social, i no és la voluntat ni d'aquest diputat ni del Grup que represento trencar aquest consens bàsic.

Ara bé, a l'oposició, també li toca el paper que li toca, i un d'ells és posar en relleu aquelles coses que creu que el Govern podria millorar o fer d'una altra manera. I en aquest sentit voldria posar en relleu que, amb el que portem de legislatura, ja podem fer una aproximació als tipus de projectes legislatius que ens ofereix l'actual Govern. Si fem l'excepció de l'Estatut i dels pressupostos anuals, el Govern es planteja bàsicament tres tipus de projectes.

El primer tipus, independentment de la seva utilitat social o ressò mediàtic, poden ser projectes políticament irrelevants, formen part consubstancial de les potestats reglamentàries del Govern i poden ser acordats per qualsevol conselleria i adquirir virtualitat mitjançant qualsevol dels instruments reglamentaris disponibles: mitjançant decrets, resolucions, ordres..., i jo crec que, fins i tot, alguns en forma de circular o d'instrucció interna. S'envien al Parlament per aparentar activitat legislativa i fer propaganda.

Hi ha un segon tipus de projectes, que són reformes puntuals i parcials de lleis vigents, normalment poc rellevants, per introduir retocs orgànics o funcionals i justificar destitucions, cessaments o relleus, i els nomenaments subsegüents amb noves cares.

I un tercer tipus de projectes, que jo en diria preventius, reguladors de futures o eventuais competències de la Generalitat, o iniciatives sobre matèries extrajurídiques, i alguna d'elles fins i tot jo diria que metafísiques, absolutament prescindibles, malgrat que permeten tenir la cambra entretinguda amb debats interns perfectament prescindibles. En podríem posar exemples, d'això.

Jo crec que en el debat d'avui, honorable conseller, el que ens convoca és un projecte dels que podríem incloure en els que jo he titulat de tipus 1. El Consell de Relacions Laborals de Catalunya, amb la importància que té –i que jo no vull minimitzar– és el resultat de l'Acord estratègic per a la internacionalització, la qualitat de l'ocupació i la competitivitat de l'economia catalana i és un paradigma d'allò que estic dient.

És un òrgan de participació institucional, molt bé!; col·legiat, molt bé!; paritari, molt bé!; autònom i indepen-

dent, fantàstic!; adscrit al departament competent; però ni tan sols sense personalitat jurídica. D'això només podem deduir que tindrà representació de l'Administració de la Generalitat, de les entitats patronals i de les organitzacions sindicals, això sí, amb el mateix número de membres, cadascun buit, però sense cap competència concreta. Res definit, només subjecte a una quantitat de cauteles que podríem qualificar d'extremes o exagerades, com ara, per exemple, la que preveu l'article 8 en el seu punt 1, paràgraf segon, quan diu que: «Si els acords de què tracta el Consell imposen obligacions a l'Administració de la Generalitat de Catalunya requeriran per a la seva aprovació el vot favorable dels i les representants de l'Administració.» Vull dir, la resta de representants, encara que facin majoria, suposo que no tenen absolutament cap virtualitat. Es pot dir més fort, però jo crec que no es pot dir més clar.

Afirmem, per tant, que el Projecte que ens presenta el Govern és propi de les potestats reglamentàries del mateix Govern, i que no necessita, de cap manera, revestir la forma de llei. Que el Govern considera que l'ha de tenir? Molt bé. Nosaltres, ja li anticipo, honorable conseller, participarem en els tràmits parlamentaris, proposarem esmenes per millorar el text i procurarem posar tota la nostra energia per millorar un escenari que creiem que amb el text que se'ns ha presentat avui, crec que queda molt primet. Jo diria que, fins i tot, frustrant. Tenim per això la confiança que amb el diàleg, amb el treball de la Comissió i de la ponència en el seu moment, podrem millorar-lo substancialment i, llavors, nosaltres ens afegirem amb el vot favorable i entusiasta a la creació de l'òrgan, l'objectiu del qual compartim. Ara bé, de moment, en la sessió d'avui el nostre vot serà d'abstenció.

Moltes gràcies, senyor conseller. Moltes gràcies, senyor president.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa, l'illustre senyor Jordi Miralles.

El Sr. Miralles i Conte

Gràcies, senyor president. Senyor conseller. Bé, jo crec que aquesta proposta, que aquesta Llei tindrà el nostre suport, el nostre vot favorable, ja que hi ha tres qüestions que ens ho expliquen i, segurament, en el tràmit que tinguem a la Comissió pot ser perfectament millorable, però sense mitificar, eh, tampoc, els elements del consens, perquè el consens és necessari. El consens és útil des de la diferència, no ens ha d'amagar opinions que puguem tenir diferents i, a la vegada, tampoc ha de ser un mite recurrent per veure que un instrument no està al marge d'altres coses que s'estan produint, perquè, segurament, el representant del Partit Popular que parlava del consens...; hi ha instruments en un país veí, que és França, on també sembla que hi ha consens, però els joves aquests dies pels carrers de París i de França, sembla que el seu amic conservador no està aplicant massa consens. Per tant, el consens és útil, però la realitat és que hi ha opinions diferents, matèries diferents i, per tant, no fem un mite i una cortina de fum d'allò que no

compartim. I el que compartim ho posem en comú i, tant de bo, donem passos perquè els continguts –jo n'estic convençut– segurament millorables en alguns aspectes, doncs, comporten que aquesta Llei sigui una necessitat.

Una necessitat per tres coses. La primera, pels continguts; la segona, perquè millora la qualitat democràtica; i la tercera perquè és un avenç en l'exercici de l'autogovern. Per les tres coses. I podeu dir: «Oh, què està dient aquest diputat ara?», sí, sí, per les tres qüestions.

Primer, perquè és necessària per facilitar el diàleg, és evident. No dic que no n'hi hagi hagut, de diàleg, en etapes anteriors, amb les dinàmiques dels protagonistes, és evident, però ho facilita. Segon, estabilitza la participació, que no és una cosa menor, no és una cosa menor. I, tercer, doncs, dota, segurament millorables, hi insisteixo, amb instruments de coses que afecten una part que sempre, habitualment, uns sectors conservadors se la deixen de qualificar, que és l'Acord estratègic té una part final, que és la qualitat de l'ocupació. Sempre és parla de l'Acord estratègic per la competitivitat... és molt llarg, és cert, però hi ha la qualitat de l'ocupació. I aquestes comissions que es creen són instruments de coses que afecten els que creen ocupació i els ocupats.

Seguretat, salut laboral, evident; seguiment de la contractació, claríssim; els temes d'igualtat i no-discriminació, les noves realitats que tenim del món laboral, gent jove, dones, persones immigrades; Inspecció de Treball; Seguretat Social, tindrem també més instruments amb l'aprovació d'un estatut en què vostès no estan d'acord, però tindrem també més instruments, també en aquests aspectes d'Inspecció de Treball. I després perquè descentralitza, a nivell territorial, una realitat que és molt important, que té a veure, a nosaltres ens agrada més de parlar de les relacions laborals perquè jo el conveni de... bé, deia el senyor Teixidó, no sóc una persona que massa recurrentment utilitzi la paraula «mercat», «mercat regulat», m'agrada més parlar de «relacions laborals» que no de «mercat laboral», perquè també sembla que la necessitat d'allò que comporta un aspecte més ampli que no la mercantilització del que fan treballadors i empresaris.

Bé. Per tant, és necessari. És de qualitat democràtica, per a nosaltres, perquè aquells que pensem que la democràcia no ha de quedar a la porta de les empreses, sinó que l'Estatut i la Constitució ens diuen que els poders públics han de garantir la participació de la ciutadania en els aspectes de la política, de l'economia, de la societat i de la cultura, això no vol dir només delegar quan anem a posar la papereta cada quan es convoquen eleccions; vol dir dotar, innovar projectar, concretar instruments perquè la ciutadania, en aquest cas els representants dels agents socials puguin garantir d'aquesta participació, aquest diàleg de manera estable. Per tant, és una millora també de la qualitat democràtica.

Tots aquells instruments que afavoreixin la participació i el diàleg pensem que és, i la descentralització, un avenç. I, a més, que són mandats, doncs, estatutaris i constitucionals, independentment que hagin pres major o menor forma en aquests darrers anys.

I la tercera qüestió és un exercici també d'autogovern. Crec que hauria estat possible, abans, tirar endavant aquest tipus d'instruments, en altres comunitats autònomes ha estat així. I, per tant, si la nostra norma bàsica, l'actual, diu que això hauríem de trobar aquests mecanismes per a les nostres competències que en prenguessin forma, doncs, és aprofitar aquells instruments d'autogovern, no perquè quedin als papers, sinó executar allò que ens comprometem i que podem facilitar a la ciutadania i a les seves organitzacions. És exercir també l'autogovern.

I crec que, en aquest cas, doncs, que és una bona proposta que ens pot permetre, evidentment, a partir que aprovem la nova proposta d'Estatut d'autonomia de Catalunya, doncs, que l'article 45.4 –que vostès també van votar que no en la tramitació aquí en el Congrés de Diputats–, doncs, es digui que la Generalitat ha de promoure la creació d'un espai català de relacions laborals. I, en aquest sentit, instruments com aquest, doncs, ho poden facilitar.

Per tant, jo estic convençut que perquè era necessari, perquè millora la qualitat democràtica i perquè fa avançar en l'exercici de l'autogovern, doncs, és una bona proposta. I estic convençut que també trobarem amb aquest consens, mantenint les opinions diferents que tenim, doncs, una qüestió que apuntava la diputada d'Esquerra Republicana, atès que hi ha sindicats que tenen representació, encara que no són els més representatius.

I, per tant, aquesta idea de com plasmem el que és una representació, encara que la Llei diu que no són els més representatius, puguem trobar un espai de participació i de reflexió comuna perquè és evident que la participació té a veure amb el conjunt dels agents socials representats, siguin sindicats o siguin regions empresarials amb la participació, òbviament, de l'Administració i que segur això, conjuntament amb el Consell de Treball i quan vingui la Llei de participació institucional, seran uns mecanismes que seran una millora per a la qualitat democràtica, seran millors instruments per poder abordar el diàleg i les mesures per fer avançar drets i també elements de l'economia i de la producció aquí a Catalunya. I, evidentment, seran mecanismes per exercir en la pràctica i en concret per a l'autogovern de Catalunya, també en aquesta nova etapa.

Moltes gràcies.

El president

Cridem a votació.

Perdó, perdó. No cridem a votació, sinó que, d'acord amb el Reglament, el Projecte continua la seva tramitació. No, no hi ha votació, no hi ha votació.

Projecte de llei de regulació del servei públic d'atenció de trucades d'urgència i de creació de l'entitat de dret públic Centre d'Atenció i Gestió de Trucades d'Urgència 112 de Catalunya (debat de totalitat) (tram. 200-00047/07)

Passem al següent punt de l'ordre del dia, que és el tercer, i que és el de la titularitat sobre el Projecte de llei de regulació del servei públic d'atenció de trucades d'urgència i de creació de l'entitat de dret públic Centre d'Atenció i Gestió de Trucades d'Urgència 112 de Catalunya. D'acord amb l'article 105.2, presenta la iniciativa l'honorable senyora Montserrat Tura, consellera d'Interior.

La consellera d'Interior (Sra. Montserrat Tura i Camafreita)

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats; efectivament, amb el nom de Projecte de llei de regulació del servei públic d'atenció de trucades d'urgència i de creació de l'entitat de dret públic Centre d'Atenció i Gestió de Trucades d'Urgència 112 de Catalunya, popularment i col·loquialment, afortunadament les lleis s'acaben simplificant i, per tant, li acabem dient tots «la Llei del cent dotze» o «la Llei de l'u, u, dos», com ho prefereixin, doncs, donem compliment, potser tardanament, però donem compliment a una directiva europea que es va produir l'any 1991, fa ja quinze anys, en què recomanava tots els estats membres, totes les administracions dels estats membres, amb competències en matèria d'atenció urgent de les persones, la creació d'un únic telèfon conegut per tots els ciutadans i ciutadanes i que el poguessin utilitzar en qualsevol de les circumstàncies i en qualsevol dels indrets dels respectius estats o, en el cas de Catalunya, perquè té atorgada la competència en matèria d'emergències.

També en el Reial decret de l'Estat de l'any 1997 en què es recordava, efectivament, al conjunt d'administracions de l'Estat, entre elles l'Administració catalana, que calia aplicar la Directiva europea de l'any 91, i també la Llei d'ordenació del sistema de seguretat pública, coneguda com la 4/2003, en què s'establí el conjunt d'elements que havien de garantir la base sòlida d'un sistema de seguretat pública i que, en aquesta Llei, en el seu article 30, parlava també de la necessitat de l'existència d'aquest servei d'assistència telefònica, d'atenció telefònica a les persones en situació de demanda de serveis urgents.

Evidentment, en tant que membre del Govern, donem resposta o complim un dels elements que figurava en el programa polític del Govern quan en l'anomenat pacte del Tinell hi figurava: «S'ha de completar i desenvolupar el centre coordinador de seguretat i emergències, amb el telèfon únic 112».

Hem intentat, des de l'inici d'aquest mandat, treballar per fer possible l'Avantprojecte de llei i el Projecte de llei que els presentem avui a la seva consideració i que el Parlament, doncs, millorarà i incorporarà tots aquells elements que consideri oportuns, fins a fer-la una realitat d'aplicació i de seguiment obligatori per a tots els ciutadans i ciutadanes del país. Vam començar el setembre de l'any 2004 signant un acord entre els Departaments

d'Interior i de Salut, que el vull destacar, i que vull dir, per tant, que en bona part aquesta llei és fruit del treball conjunt dels departaments d'Interior i Salut. Acord molt important, perquè fins aleshores havia estat difícil, per no dir impossible, l'acceptació que la gestió del conjunt de serveis d'emergències es pogués fer des d'un únic centre organitzador, des d'un únic centre director del conjunt dels serveis, depenguessin del departament que depenguessin, de l'Administració que depenguessin.

Per tant, aquell primer acord ve a ser el més significatiu, el més significatiu del que després s'ha anat produint amb les relacions amb altres administracions que també seran protagonistes i, per tant, participants d'aquest gran projecte.

Què és aquest projecte que estableix el Projecte de llei? Doncs, la construcció d'un servei universal i gratuït d'atenció a les trucades; però, en realitat, a les demandes d'atenció urgent que fan els ciutadans i ciutadanes fetes des de tot el territori de Catalunya. I, per tant, l'Administració catalana es compromet a donar resposta ràpida, senzilla i sobretot eficaç i coordinada de les peticions urgents de la ciutadania en matèria d'extinció d'incendis, en matèria de rescats en qualsevol de les circumstàncies, salvaments, seguretat ciutadana en un concepte molt ampli, atenció sanitària o protecció civil marcant un únic número per a tots els casos, que és el 1-1-2, independentment de l'Administració pública o entitat competent que sigui la responsable de prestar materialment el tipus d'assistència requerida pel ciutadà que es posa en contacte amb aquest número de telèfon, sempre que sigui, efectivament, una situació d'urgència.

El Projecte estructura i planteja la gestió en un únic centre que integra tots els serveis operatius d'emergència. Per tant, aquesta Llei, a més de ser un ferm compromís, com els deia, davant de la ciutadania, em sembla important destacar-ho, és el compromís del Govern i del conjunt de la cambra en el moment en què sigui aprovat en forma de llei davant de la ciutadania, que el conjunt de serveis públics s'ampliï amb mecanismes sòlids i permanents de coordinació, i que codificaran o establiran els sistemes que considerin més oportuns i més adequats, tots els supòsits de risc i totes les necessitats d'atenció urgent de la ciutadania, i es dotaran de la millor tecnologia disponible en cada moment per tal d'organitzar flexiblement la demanda, que és variable, i la instal·lació dels elements infraestructurals —és a dir, dels edificis, dels sistemes de tecnologia, dels equips informàtics, de les antenes de telecomunicacions—, abastant tot el territori català per tal de respondre ràpidament i eficaçment i no només en un servei, sinó en tots els serveis necessaris que demandi aquella urgència, aquella emergència que cal atendre.

És a dir, és el gran compromís d'allò que és l'Administració a partir de l'aprovació de la Llei, qui es comunica veloçment, qui es coordina veloçment, eficaçment, amb celeritat i no l'obligació que avui tenen els ciutadans de saber i de cercar i trucar a diferents números telefònics.

Saben que en aquests moments Bombers de la Generalitat tindrien —però ja s'ha fet la translació al 112, però, el tindrien— el 085; Bombers de Barcelona, el 080; el Cos Nacional de Policia, el 091; les policies locals, el 092; els serveis d'emergència sanitària, el 061; els Mossos d'Es-

quadra, el 088; la Guàrdia Civil, el 062, i els temes de protecció civil, el 1006. Per tant, sembla bastant absurd que en un moment de nervis el ciutadà hagi de discernir amb quin d'aquests molts telèfons s'ha de posar en contacte.

Per tant, la Llei el que ve a dir és: compromís dels poders públics a coordinar-se veloçment i a aportar les solucions, sigui quin sigui l'operador que hagi de prestar l'atenció en matèria d'urgències. Per aconseguir això cal posar en contacte permanent i en temps real serveis de bombers de la comunitat autònoma i dels municipis –en aquest cas, només hi ha un municipi que els manté, que és el de Barcelona–, però també els bombers de les empreses privades i, evidentment, els bombers voluntaris; serveis de vigilància de medi natural –grups de salvament, cossos i forces de seguretat de l'Estat, Policia de la Generalitat, és a dir, els Mossos d'Esquadra, policies municipals–; serveis de protecció civil; serveis d'emergència de ports i aeroports –empreses de transport de mercaderies perilloses, responsables d'obres públiques–; serveis de manteniment de carreteres i de ferrocarrils; empreses de seguretat; hospitals i centres sanitaris de tota índole –serveis d'assistència extrahospitalària, mitjans de transport sanitari–; manteniment i conservació de xarxes de telecomunicació de gas, d'aigua, d'electricitat.

Fixin-se quants operadors cal posar d'acord, cal conveniar i establir la resposta ràpida i eficient perquè es compleixi el que la Llei que avui inicia el seu recorregut parlamentari planteja.

És, per tant, el contacte permanent que es configura amb tots aquests sectors el que estableix una plataforma de serveis horitzontals que integra la base dels acords per respondre adequadament i eficaçment als ciutadans.

És a dir, el compromís no és només «ja ens coordinarem nosaltres, Administració i entitats responsables, perquè vostè no hagi de pensar en els diferents operadors i en els diferents telèfons d'emergències just en un moment que un desgraciat fet l'obliga a demanar-nos ajuda», sinó que el compromís és també «cobrir tot el territori de Catalunya i garantir, per tant, l'accés universal al servei, que, evidentment, ha de ser gratuït i permanent», com establia la, ja llunyana, Directiva europea.

El compromís que serà universal obliga a establir sistemes d'accés a persones discapacitades, amb dificultat d'utilització del telèfon, i que, a vegades, no s'hi pensa. La Llei obliga, doncs, a tots els poders públics a pensar en les persones amb dificultats sensorials que tenen dificultat per utilitzar la veu o l'oïda, i, per tant, el telèfon no els és l'instrument més útil sinó s'hi incorporen elements com els missatges escrits a través de SMS o el fax o altres sistemes de correu electrònic que es puguin utilitzar per aquestes persones.

A més, Catalunya és vocacionalment europea, Catalunya és a Europa i un dels principals destins turístics, i, per tant, també la Llei estableix com obligació per llei que no només s'atenguin en català i castellà, idiomes oficials de la comunitat de Catalunya, de la nació catalana, sinó que també s'atenguin, com a mínim –com a mínim– i sempre com a mínim –és a dir, n'hi poden haver més, però marca un mínim–, dos idiomes oficials de la Unió Europea més enllà del català i del castellà.

Una vegada aprovada la Llei és evident que caldrà fer pedagogia i difusió del que representa el sistema 112; pedagogia de la importància de disposar d'un únic telèfon per a totes les incidències que ens calgui ajuda urgent, i difusió perquè progressivament els altres telèfons puguin anar desapareixent i que arribi un moment en què ningú trobi a faltar l'existència dels altres telèfons, perquè el 112 sigui un instrument absolutament eficient.

A mesura que sigui conegut i utilitzat caldrà, també, i la Llei així ho estableix, mecanismes perquè no s'utilitzi inadecuadament. És a dir que ningú mobilitzi innecessàriament recursos destinats a atendre urgències reals, urgències greus i que ningú utilitzi aquest número per caprici o per divertiment. I, per tant, per tal d'evitar aquests comportaments, la Llei, com tota llei que regula serveis, estableix també un règim sancionador que, alhora, s'utilitza com a pedagogia de la no-utilització inadeguada d'aquest servei.

Aquest règim sancionador defineix les diferents infraccions, que, evidentment, no hi entraré, i imposa multes entre 150 euros i 600.000 euros segons la gravetat de la infracció. Ara bé, en el cas que l'infractor sigui menor, i en altres casos, amb el consentiment dels seus pares, si és menor l'infractor o dels seus tutors, aquestes quanties de caràcter econòmic, amb euros, podran ser substituïdes per mesures reeducadores que en el desplegament reglamentari de la Llei es concretaran. Pensem que tal vegada és millor aplicar sistemes de reeducació i de conscienciació social que no estrictament la multa econòmica en el cas de mala utilització per part dels menors. Però sí que és veritat que el règim sancionador és molt greu, perquè és inacceptable que algú mobilitzi un conjunt de serveis que tal vegada faran falta per a una altra urgència i que sigui finalment una broma pesada el que els hagi mobilitzat.

Què fa la llei? La llei crea, a més a més de tot el que els he dit, un instrument, un element de naturalesa jurídica pròpia que és el Centre d'Atenció i Gestió de Truques i és una entitat de dret públic, regulada, com tots vostès saben, per la Llei 4/85, de l'Estatut de l'empresa pública, i dotada de personalitat jurídica pròpia, en la qual participen en els seus òrgans de direcció no només el departament que és responsable de la seguretat pública i que els presideix –en aquest cas, avui i ara, el Departament d'Interior–, sinó també la participació en les vicepresidències i en un paper rellevant del Departament de Salut, però també d'altres departaments de la Generalitat i de l'Administració local.

Així doncs, hi participen també els departaments d'Indústria, de Política Territorial i Obres Públiques, de Medi Ambient i d'Universitats, Recerca i Tecnologia per als temes de la societat de la informació. Tres vocals de les entitats locals, com ja els hem dit, i a més a més, la delegació, si ho considera oportú, del Govern de l'Estat, tenint en compte que les policies de l'Estat també tenen competències en aquesta actuació. Hi figura, doncs, un òrgan rector, el consell rector, una comissió executiva i també es dota d'un òrgan col·legiat de caràcter complementari i de naturalesa consultiva per estar en tot moment atenent les demandes dels ciutadans aplicant la millor tecnologia per donar resposta.

Com no podia ser d'altra manera, i tenint en compte la quantitat de dades personals que aquest centre recull, doncs, té els articles que corresponen al règim de protecció de dades. I en el futur, aquest Centre d'Atenció i Gestió de Trucades d'Urgència es constituirà en una única infraestructura física, és a dir, en un únic edifici...

El president

Honorable consellera...

La consellera d'Interior

Vaig acabant, senyor president...

El president

Gràcies.

La consellera d'Interior

...a on, més enllà dels espais necessaris per rebre, atendre i tractar tecnològicament, avaluar, derivar i activar els serveis d'emergències, serà la seu dels centres directius dels principals organismes prestadors de serveis.

Per tant, definim un nou edifici on hi haurà espais de tecnologia avançada per actuar com a centre coordinador operatiu de Catalunya en matèria d'emergències i substituir el que avui es coneix pel Cecat, situat fora de Barcelona, amb la intenció que estigui situat a Barcelona.

La translació al telèfon 112, i amb això acabo, ja s'ha iniciat. És a dir, els Bombers de la Generalitat ja han anul·lat el seu 085 i ha estat substituït pel 112. En el termini d'un any ho faran Mossos d'Esquadra i les urgències mèdiques –un any a partir de l'aprovació de la Llei–, i, en el termini de tres anys, ho han d'haver fet totes les altres administracions, per tal de garantir la integració del concepte «demanda urgent del ciutadà» de la resposta veloç, amb celeritat i amb eficiència que es mereixen tots els nostres conciutadans i conciutadanes.

Moltes gràcies.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, per fixar posició la senyora Elena Ribera.

La Sra. Ribera i Garijo

Gràcies, president. Senyores i senyors diputats, honorable consellera, conseller, senyor Delort, que em complau de saludar-lo avui de nou entre nosaltres. Des de Convergència i Unió, examinant aquest projecte que avui se'ns presenta, constatem que forma part ja de la decisió que va haver-hi, quant al Consell d'Europa, l'any 97, que es crearia un sol telèfon d'emergències. Això es va traslladar a la normativa espanyola a través del Decret del mateix any, i ho assumeix, per acord del Govern de la Generalitat, l'any 97.

L'any 97, per tant, s'assumeix aquesta competència que atorga el Decret del 97 a les comunitats autònomes i s'estableix el servei del 112. Es comença a regular tot

el servei del 112, l'entrada única, per tant, de les emergències per un sol telèfon, des de l'any 97. I l'any 2003 ens trobem amb una unitat del 112, que s'ha realitzat fins aquell moment, un centre de coordinació operativa a Catalunya, el Cecat, i un centre nacional ja d'emergències on s'intenten coordinar totes les emergències a Tarragona - Terres de l'Ebre. Potser perquè aquesta és una zona molt sensible per la concurrència de factors de risc –petroquímica...– de caràcter mediambiental, es va crear el Centre Nacional d'emergències amb un interès i una intenció de coordinar.

Fins aquell moment no hi havia una llei, a nivell de la Generalitat de Catalunya, que aixoplugués aquest 112, i és el que avui entrem aquí a considerar i per allò que Convergència i Unió es mostra a favor i disposada a col·laborar en el període d'esmenes que tirarà cap endavant.

Però ens plantejem aquí una pregunta essencial. Estem davant d'un pas més enllà en el model, a millorar aquest model, o ens trobem dintre del mateix model i l'únic que fem és col·locar-li etiqueta de llei?

La consellera Tura l'any 2004 va dir en declaracions al diari *Avui*: «El 112 és un fracàs» –titulars grandíssims. El mateix any, en declaracions aquí al Parlament ens va dir: «Catalunya pot aconseguir un pas més enllà» –que és en la línia que anava el Govern de Convergència i Unió, com ho demostra ja amb el Centre de Tarragona - Terres d'Ebre–, «pot aconseguir que a través d'aquest Centre» –i ho diu el pacte del Tinell, que és la seva obligació de tirar cap endavant– «es coordinaran i gestionaran operativament les emergències.» No és només un telèfon únic d'entrada. El projecte que nosaltres esperàvem i que esperem que se'ns presenti és de coordinació operativa de l'emergència, que quan el ciutadà té una emergència en una carretera en qualsevol lloc es truca al 112 però tots els serveis de qualsevol Administració donen una resposta única i coordinada. Aquest és el servei que ens va prometre la senyora consellera el dia 29 de gener del 2004. Paraules textuales: «A través d'aquest Centre es coordinaran i gestionaran operativament les activitats i serveis de totes les organitzacions relacionades amb les emergències.»

Veiem el tràmit de la Llei, estudiem la memòria; s'ha informat els departaments oportuns: Comissió Jurídica Assessora, que no és preceptiva, però molt bé si se li demana informe; Federació i Associació Catalana de Municipis; no a l'Agència de Protecció de Dades, quan a la Llei hi ha un capítol destinat a la protecció de dades, perquè efectivament entraran dades del ciutadà que demane una ajuda a l'emergència, entraran dades de les persones afectades en l'emergència. No entenem per què no se li demana informe a l'Agència de Protecció de Dades. I ens trobem amb aquest Projecte de llei, on ens preguntem: «Millorem en l'avançament del model? Millorem?» Millorem, perquè tenim una llei. Fem un canvi cap a la coordinació i cap al fet que el ciutadà, quan té un problema, totes les administracions, coordinadament, des d'una direcció única i responsable, actuïn en aquesta emergència? No. Únicament «plataforma de comunicació», se'n diu, en la nova regulació, una plataforma de comunicació única. Ja ho teniu...

La Federació Catalana de Municipis es manifesta en aquest sentit, perquè tot això... Vostè ho ha dit molt bé, consellera, i avui no ens enganya, diu: «Es regularà la cooperació.» Es regularà? Com? A través d'instruments, de convenis amb les entitats locals que tenen per la seva banda plans de protecció civil, de futur. Però en aquest moment no hi han aquests convenis. I amb cada entitat local serà diferent, perquè ho diu l'Informe de la seva assessoria jurídica. «És que busquem aquesta diferència.» Doncs, això no dóna seguretat al ciutadà. Hauria d'haver-hi un sol comandament, una sola responsabilitat.

Responsabilitat davant de l'emergència. Analitzem-ho. Queda definida la responsabilitat en aquest Projecte de llei? Contesta: no; transitòriament sí. Per què no la defineixen? Perquè ja es definirà amb els convenis que vindran. Doncs, així anem endarrere.

Què millorem? –què millorem? (Pausa.) Això, ho diu també la Federació Catalana de Municipis. No em digui que no, perquè a més, als seus mateixos departaments, no els les accepten, vostès, les esmenes.

Medi Ambient i Habitatge: els demanen una resposta ràpida en temes d'emergència en medi ambient. Proposta del Departament i queda en el Projecte de llei: «Es proposa no acceptar.» Medi Ambient i Habitatge: «No queda clar si dins de l'àmbit de l'avantprojecte cal incloure els episodis de contaminació marina accidental objecte del Pla d'emergències Camcat»; no s'accepta.

Economia i Finances. El Centre que vostè presenta avui és un centre de caràcter públic sotmès al règim privat: fugida del control i de la fiscalització de l'Administració. Economia i Finances li proposa la regulació d'un organisme autònom, que és el que més s'hi adiu. Contesta: «No acceptat.»

Departament de Política Territorial i Obres Públiques; li diu: «Escolti, que a més de coordinar-se amb les administracions, amb els ens locals» –que encara no s'hi ha coordinat i s'hi coordinarà demà o demà passat, o quan sigui per conveni, que seran diferents–, «vostè necessita coordinar-se amb les empreses privades. Ull, que té el sistema de ferrocarrils, que també tenen plans de protecció per a les emergències que passen en els ferrocarrils. Coordinin això i tinguin-ho en compte.» No, tampoc es té en compte.

«Ull!, que també tenen l'empresa del taxi, que també tenen plans de protecció civil.» Tampoc es té en compte.

Per això, per descomptat, la nostra sorpresa perquè no tenen en compte..., els que demanen, no els tenen en compte.

La Comissió Jurídica Assessora li diu, de l'article segon, que precisa la definició del servei, en especificar què no comprèn..., no comprèn ni les decisions sobre el recursos ni la prestació material de l'assistència. Una plataforma de comunicació és el que..., estem donant rang de llei a una cosa que ja existia, però no millorem.

El Consell Rector. Hi és el director general d'emergències, en el Consell Rector d'aquest nou organisme? Jo no l'he sabut trobar. Clar, si no hi ha responsabilitat aclarida! Però és que a més és que no hi és ni el director general. Creem un nou edifici, això sí.

Benefici de la norma. El seu Informe tècnic mateix li diu: «Cost - benefici de la norma; estudiem, analitzem a veure si és beneficiosa.» Li diu: «Hem d'analitzar si aquest servei és beneficiós no en virtut del benefici que pugui generar per a l'Administració, sinó en virtut del servei que prestarà al ciutadà.» Serveis: si no es coordinen, anirem cap enrere. Costos –costos–: 44 milions d'euros, programats, que surten en la memòria, per fer una plataforma de comunicació en un centre nou on el Cecat no queda ben definit tampoc, i les competències i les funcions s'encavalquen amb les que s'estan establint avui.

La veritat, senyora consellera, estem preocupats, des del nostre Grup polític, perquè pensem que està perdent la memòria. Perquè si va dir que anava a fer una cosa i ara ens en porta una altra... Estem esperant que en el tràmit parlamentari ens aporti el que sens dubte falta en aquest Projecte de llei, perquè li falta tot el que és de veritat la coordinació del servei, la prestació material, la responsabilitat davant de l'emergència. Únicament que la plataforma de comunicació que sigui un 112..., això ja ho teníem. Està bé que tingui rang de llei, però tota la resta, la veritat és que és molt millorable.

El fet que hagi utilitzat un ens de dret públic sotmès a règim privat li genera problemes a darrere..., també d'eficàcia, que ho assenyalen també els informes que vostè mateixa ha demanat, perquè tindrà personal de diferents naturaleses: funcionaris, que en un principi no se sabia en quina situació administrativa quedarien quan anessin al Centre d'Emergències; laborals...; de totes les classes. Aquesta heterogeneïtat de règims li comportarà problemes a l'hora de la gestió i de l'eficàcia.

Una cosa que m'he quedat allucinata: estableixen una nova figura jurídica de representació. Li diuen els informes: «Ull!, perquè té dos representacions diferents de l'organisme, del Centre que crea: té la representació que exerceix el titular del Departament d'Interior i després la representació que exerceix el director del Centre.» I li diu: «Escolti, aclareixi-ho, això; només pot haver-hi una representació jurídica, algú que comprometi el Centre, només una persona.» Doncs no. Quan es recull en aquesta alegació, què fa? Diu: «Alta representació...», i baixa representació per al director del Centre? No ho havia vist mai de la vida, això, jo. Una alta representació i una baixa representació i una capacitat de representar amb dos caps diferents una cosa mateixa?

La veritat, esperem que aquesta segona part del Projecte, la que segurament portarà el compliment efectiu dels acords del Tinell i el compliment efectiu de la coordinació de l'emergència..., que ens ho porti en tràmit parlamentari, i així ens podem quedar tranquils que vostè no he perdut la memòria.

Gràcies.

El president

Té la paraula en nom del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi l'il·lustre senyor Joan Galceran.

El Sr. Galceran i Margarit

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyora consellera, senyor Delort, bé, nosaltres, des del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, estem contents i orgullosos d'aquesta presentació, lògicament, com no pot ser d'una altra manera, doncs, del Projecte de Llei de Centre d'Atenció i Gestió de Trucades d'Urgència 112, i precisament, perquè és una d'aquelles lleis que van directes al servei del ciutadà en moments difícils, en moments dramàtics, en moments crítics, i per tant és del que més ens ha d'ennobrir.

Però sobretot, perquè..., i ara, que la meua predecessora en la paraula, doncs, parlava de la memòria de l'honorable consellera, precisament –ho hem recordat abans–, des del pacte del Tinell, que se'n feia referència com un compromís a desenvolupar pel nou govern catalanista i d'esquerres..., però fins i tot des de la primera sessió informativa que va fer l'honorable consellera al Departament d'Interior a avui, doncs, aquí presentant aquest Projecte de Llei, en la Comissió de Justícia, Dret i interior, en la qual presentava els seus eixos de legislatura, que era el 29 de gener del 2004, i específicament s'aturava en el punt en el qual es comprometien a establir d'una manera definitiva i adequada, doncs, «el 112 com a únic i eficient referent per a tota la ciutadania, sigui quina sigui la causa que els porti a reclamar l'actuació urgent d'algun dels serveis que necessitin, o bé per raons sanitàries o socials, o d'incendis, o de salvaments, o d'ajut en carretera o d'accidents de tota mena, que avui, com ja els he dit abans, quan en un país un coneix massa números d'emergències, vol dir que el número unificat d'emergències no funciona, i en aquest tema ens agradaria ser modèlics», paraules textuais del *Diari de Sessions* del 29 de gener del 2004 de la consellera d'Interior, que avui presenta aquesta Llei, i que precisament es va debatre en tota aquesta Comissió. I el mateix diputat avui també present en l'hemicicle, senyor David Pérez, estava recolzant..., i, lògicament, li desitjava sort per tal de fer possible que aquest Projecte de Llei vingués aquí, per una necessitat evident.

És veritat que el que està fent el Govern és complir les seves obligacions; assumeixen obligacions que no s'havien complert abans, una obligació governamental que ve de la Directiva europea del 91, que lògicament unifica per a tot Europa, doncs, el 112, i que desplegava a nivell de l'Estat espanyol el Decret estatal del 97, i que aquí es recollia llavors en l'acord del Govern de Catalunya, el 97, però que fins la Llei del 7 d'abril del 2003, d'ordenació del sistema de seguretat pública de Catalunya, no es començava a establir, i sobretot, quan comença el nou Govern catalanista i d'esquerres, és en el protocol interdepartamental del 22 de gener del 2004, entre els departaments d'Interior i Salut, fonamental per a la seva coordinació.

Per tant, el contingut de la Llei..., té un contingut ben estructurat, en sis capítols, només cal llegir-los, relatius al servei d'atenció de trucades d'urgència, i de creació del Centre d'Atenció i Gestió del 112 a Catalunya: el seu règim jurídic, el tractament de les dades personals, així com les infraccions i sancions en aquesta matèria.

El capítol primer es dedica al servei d'atenció de trucades d'urgència i defineix l'objecte del servei, la seva

missió principal, determina el Departament d'adscripció, fixa les funcions en què consisteix el servei i les seves característiques, i també assenyala l'entitat prestatària i el règim de col·laboració amb altres departaments, administracions i entitats públiques i privades.

En el capítol segon, crea el Centre d'Atenció i Gestió de Trucades d'Urgència 112 a Catalunya com a forma gestora del servei, i dedica les seves disposicions a establir la seva naturalesa jurídica, finalitat, funcions i estructura dels òrgans de govern.

El capítol tercer fa referència, entre d'altres, al règim jurídic, al règim econòmic, patrimonial i de personal del Centre, contractació, com també al règim de recursos administratius.

I en el quart preveu el tractament de les dades personals que el Centre incorporarà a través de les demandes d'assistència que rebrà i el flux d'informació derivat de la resolució dels corresponents incidents, mitjançant la creació dels respectius fitxers automatitzats i el compliment escrupulós de la legislació de tractament de dades personals a què abans també es feia referència.

En el capítol cinquè regula el sistema d'infraccions i sancions, com abans s'ha dit, que és el que ha de controlar l'ús impropï o malintencionat d'un servei públic tan essencial de naturalesa gratuïta i permanent mitjançant una adequada descripció dels tipus d'infractors i de les sancions, i una determinació explícita del règim de responsabilitats i del sistema d'autoritats amb competències sancionadores.

Les disposicions addicionals regulen d'una manera concreta el règim de publicitat d'aquest número, del número 112.

La disposició transitòria regula les relacions entre el Centre d'Atenció i Gestió telefònica 112 i les administracions i entitats públiques responsables de l'emergència fins que no es formalitzen els convenis i acords amb aquestes, com és lògic.

I naturalment, la disposició derogatòria, el que fa és acomplir els seus objectius clàssics d'introduir coherència.

Per tant, la present Llei té... –i torno al *Diari de Sessions*, en els primers eixos del Departament perquè la consellera informava al gener del 2004–, vol ser un referent modèlic en un servei essencial i fonamental que és el servei d'urgències i d'emergències públiques de Catalunya. Per això l'objecte, doncs, és la regulació en l'àmbit territorial de Catalunya del servei públic d'atenció de trucades d'urgència mitjançant un únic número telefònic, que és el 112.

El servei públic d'atenció de trucades d'urgència tindrà com a missió, doncs, principal contribuir en el territori de Catalunya a donar una resposta ràpida, senzilla, eficaç i coordinada a les peticions urgents d'assistència de qualsevol ciutadà en matèria d'atenció d'urgències sanitàries, extinció d'incendis i salvaments, seguretat ciutadana i, per la possible necessitat de coordinar els anteriors, protecció civil, amb independència de l'administració pública o entitat competent per a la prestació material de l'assistència requerida.

El servei regulat en la present Llei té els continguts de rebre i atendre de les trucades d'urgència al número telefònic únic europeu d'emergències, 112, realitzades per la ciutadania en l'àmbit territorial de Catalunya; el coneixement de l'estat dels recursos de les diferents administracions i entitats en temps real per a l'atenció i resolució d'una emergència, que és del que es tracta; la identificació, el tractament i l'avaluació de les trucades rebudes en el 112 segons la urgència o el tipus d'incident, de conformitat amb els procediments de comunicació, els protocols d'actuació i els convenis de col·laboració que es puguin establir entre l'Administració de la Generalitat i les administracions públiques i entitats competents per a la prestació material de l'assistència; transmetre o la transmissió del requeriment d'assistència als serveis competents per a la seva prestació material i la contribució, si escau, a la coordinació d'aquests serveis, activant en cada cas la prestació d'auxili més adequada i assignant prioritats en funció del tipus de la demanda; el seguiment del desenvolupament de cadascuna de les respostes a les emergències, perquè cada sector conegui l'activitat i iniciatives dutes a terme pels altres sectors responsables de l'emergència per resoldre bé la incidència, i el servei regulat que també fa és la recepció d'informació dels òrgans d'administracions o entitats que intervinguin en la prestació material d'assistència i el tractament de la informació rebuda; el manteniment actualitzat de les bases de dades dels procediments de comunicació i dels protocols d'actuació que es considerin necessaris per realitzar la seva activitat conforme a les directrius i criteris de disseny que s'estableixin; la realització de controls de qualitat i l'anàlisi de les actuacions amb la finalitat de millorar el servei i optimitzar els seus recursos propis; l'atenció dels centres de recepció o punts de resposta de trucades telefòniques amb finalitats específiques que es puguin incorporar al servei; la transmissió del requeriment d'assistència i informació als serveis competents d'atenció telefònica especialitzada de les dones que es troben en situacions de violència masclista, i qualsevol altra funció directament relacionada amb les anteriors.

Per això creiem, doncs, que no és tan simple com abans exposava qui m'ha precedit en la paraula, sinó que aquest Projecte de Llei, aquest servei modelic que es vol, doncs, crear i que es crea en aquesta Llei serà el que podrà donar el servei que tant es necessita i que requereixen i que ens exigeixen, evidentment, els nostres compromisos no solament europeus, sinó la mateixa capacitat i la intenció i objectiu del Departament d'Interior.

Per això, els trets generals del nou projecte 112, a més a més d'assumir aquestes obligacions governamentals i fer-les realitat, són desenvolupar un servei sota l'empara d'un únic cos uniformat, un organisme en què s'integren tots els cossos operatius de seguretat i emergències; migrar dels diferents números d'emergències que hi havia fins ara –088, 085, 061, 112– a un únic número, que és aquest, el 112; transformar un servei complementari situat a Cerdanyola en una infraestructura governamental bàsica per al sistema de seguretat i emergències de Catalunya ubicada a Barcelona; transformar un *call center* a un veritable centre de coordinació operativa; fer un salt tecnològic i estratègic per

millorar el servei al ciutadà i la disponibilitat i la mobilitat dels recursos operatius en el territori; garantir la cobertura real en tot el territori de Catalunya; prestar un servei universal i gratuït; disposar de la facultat sancionadora per evitar el mal ús o abús del servei; garantir el desenvolupament quantitatiu i qualitatiu del servei, de receptor de trucades a emissor de missatges a la població.

En conclusió, amb aquesta Llei es garanteix facilitar un únic número d'emergències, el 112; oferir el servei a tot el territori de Catalunya; millorar la coordinació...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Galceran i Margarit

...de les actuacions, localització de l'emergència i l'eficàcia dels col·lectius implicats, i millorar la gestió de les grans emergències.

El president

Senyor diputat...

El Sr. Galceran i Margarit

Acabo ja. Estem, per tant, en la confirmació..., segurament que en el debat, encara, de la Ponència i la Comissió s'enriquirà més aquesta llei, però és per tot això que el nostre posicionament no pot ser un altre que favorable, però ho és entusiàsticament, pel compromís i la bona memòria de la consellera, com de tot el nou Govern catalanista i d'esquerres, per portar a aquest Parlament, per debatre i per fer possible un servei únic d'emergències, el 112.

Per tant, felicitem el Departament, la senyora consellera, el Govern, però sobretot felicitem, doncs, els ciutadans i ciutadanes de Catalunya, perquè és un servei que va dirigit a resoldre'ls en moments difícils, en moments moltes vegades dramàtics, un millor servei i atenció, per poder-los ajudar.

Moltíssimes gràcies, senyor president.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, l'il·lustre senyor Oriol Amorós.

El Sr. Amorós i March

Senyor president, senyores i senyors diputats, membres del Departament d'Interior que avui ens acompanyen, amb la Llei del 112 o de l'1-1-2, com li agrada dir a la consellera –no sé per què; ja m'ho explicarà–, en la llei de l'1-1-2, la del 112, doncs, es dona compliment també, però no només, a les directives 20, 21 i 22 de 2002, de les comunitats europees, que estableixen que els ciutadans europeus han de tenir arreu dels països on vagin i amb la idea de construir més elements de ciutadania comuna i més infraestructures comunes i més identitat comuna, doncs, un operador connectat al qual es pugui transferir la trucada des del territori que sigui i actuar

sobre el territori, on sigui, sempre un operador que sigui homologable. I estableix uns mínims, no?: estableix un mínims tecnològics per poder localitzar d'on vénen aquestes trucades, estableix uns mínims del servei que s'ha de prestar, estableix uns mínims lingüístics també. I són mínims que apareixen després que la Comissaria de la Societat de la Informació i els mitjans de comunicació de la Unió..., fa un grup de treball i arriba a la conclusió que és molt necessari integrar sistemes d'ambulàncies, bombers i policies, d'oferir aquest servei en diferents llengües, de tenir la tecnologia que permeti localitzar la provenença de les trucades i que a mitjà, llarg termini es puguin establir sistemes en els automòbils per poder-los localitzar, fins i tot sense coneixement del seu conductor, quan tinguin un accident, quan tinguin una incidència; però en aquest cas sí que només s'apunta una possibilitat tecnològica de futur.

Això és al que ens obliga Europa i això és el que portava alguns grups d'aquesta cambra a dir que no feia falta una llei perquè, prestant aquests serveis i aquests mínims que deia la Unió Europea, doncs, ja n'hi havia prou.

Bé, els grups que donem suport al Govern no érem d'aquesta idea i hem tingut aquesta discussió amb anterioritat i, per tant, no la repetirem. Però sí que permetin-me que els digui, doncs, que els grups que donem suport al Govern no ho veiem així, sinó que veiem que, ben al contrari, era bo –era bo– transposar aquestes directives comunitàries en forma de llei, i en forma d'una llei que anés més enllà.

Més enllà, per què? Perquè s'assumeixen responsabilitats des del sector públic. És a dir, no és només dir, fer o no fer un servei, sinó que s'assumeix obligatorietat i responsabilitat legal d'oferir aquest servei, perquè es comparteix la responsabilitat del ciutadà que s'ha d'ajudar, no se'l deixa sol, sinó que se li posen fàcils les coses.

Perquè se'n garanteix el funcionament amb una estructura. Aquesta no és una llei que vingui sense dotació, sinó que és una llei que porta un pa sota el braç, un pa, com s'ha dit ja aquí, de 44 milions d'euros, i, per tant, és una llei que es posa a debat al Parlament amb un pa sota el braç per tirar endavant les infraestructures que es necessiten, no només amb dotació econòmica, sinó també amb estructura legal que l'ha de proveir, amb l'estructura que l'ha de proveir i que, a més a més, en fer-ho per llei, ens obliguem tots plegats a complir-ho i a donar aquest servei obligadament.

És una llei també..., era important fer-ho també per llei perquè, si hem de fer cas de la normativa europea, que ens demana que puguem localitzar les trucades d'on vénen per poder actuar i que és, evidentment, molt necessari per a la gestió de les emergències, alguna cosa s'ha de dir de tractament de dades.

I també és bo que vagi en forma de llei el servei o que estigui cobert per una llei el servei del 112 perquè, evidentment, tots coneixem casos, lamentablement, de mal ús d'aquest servei d'emergències, mal ús que hem de pagar entre tots els ciutadans, mal ús que genera sovint alarma social i intranquil·litat ciutadana, i, per tant, amb la cobertura legal lluitem contra aquest mal ús d'una forma proporcionada, que és com correspon.

Per tant, tots aquests motius –assumpció de responsabilitat, compartir responsabilitats amb el ciutadà, assumpció d'un compromís per part dels poders públics, garantir-ne el funcionament dotant-lo d'una estructura, protegir les dades, establir sancions per un mal ús– són motius més que suficients per donar aquest servei a través d'una llei, i no –com havíem sentit en aquesta cambra per part dels grups de l'oposició– a partir, doncs, de la simple gestió diària. Per tant, estem totalment a favor de tirar endavant aquesta llei.

Què fa aquesta llei? Bé, aquesta llei regula en l'àmbit territorial de Catalunya una prestació, i busca donar una resposta ràpida, senzilla, eficaç i coordinada a les peticions d'urgència dels ciutadans i d'aquelles persones que es trobin en el nostre territori. Per tant, construïm un servei públic gratuït que respongui ràpidament, senzillament i *coordinadament*. Senyora Ribera, coordinadament, les urgències sanitàries, extinció d'incendis, salvament, seguretat, en un sentit ampli. Vostè es preocupava de la memòria de la senyora consellera respecte de si hi ficàvem o no que havíem d'estar coordinats –deu ser humanisme cristià–, permeti'm que el meu humanisme de descregut també es preocupi per les seves habilitats lectores, perquè si va a l'article número 2, punt 1, lletra d, hi veurà: «transmissió del requeriment d'assistència als serveis competents per a la seva prestació material i la contribució a la coordinació d'aquests serveis, activant en cada cas la prestació d'auxili més adequada i assignant prioritats en funció del tipus de demanda». Per tant, s'obliga a la llei que hi hagi coordinació.

Però vostè diria: «Home, això..., aquí hi ha un “si s'escau” pel mig.» És veritat, però segueix a la lletra e; diu: «el seguiment del desenvolupament de cadascuna de les respostes de les emergències, perquè cada sector conegui les activitats dels altres sectors implicats en l'emergència». I si se'n va a..., el mateix article 2, punt 2, torna a incidir en aquest punt de la necessitat que totes les entitats implicades tinguin els recursos materials adequats. I fins i tot en l'article cinquè, senyora Ribera, punt 1, s'estableix l'obligació de totes les administracions públiques que participin en aquest servei a donar resposta al requeriment.

Per tant, quan vostè diu: «No veig la coordinació per enlloc», escolti, hi ha la coordinació quan es parla de funcions i hi ha la coordinació quan es parla d'obligacions. És a dir, no coordinar-se és anar contra la llei i pot ser penat. Gràcies a què? Gràcies al fet que no els fem cas i fem una llei, en lloc d'establir els serveis sense llei, que era el que vostès volien.

Per tant, nosaltres ens posem més exigència que la que ens posa l'oposició, que ja té gràcia la cosa, no?, però en qualsevol cas aquesta és la voluntat dels grups que donen suport al Govern, i, per tant, fiquem una llei on ens obliguem i on penalitzem aquelles administracions que no col·laborin i... Fins i tot el cas que deia vostè, que estava preocupada per Renfe i els plans de seguretat de Renfe, escolti, article cinquè, punt 2: «Les empreses també estan obligades...»; article cinquè, punt 3: «Les empreses que tenen plans de seguretat els han de donar a conèixer al 112.» Obligació de donar-los a conèixer, obligació de respondre al requeriment. Escolti, obligació legal –obli-

gació legal. Gràcies a què? Gràcies al fet que no els fem cas, de vegades; de vegades sí, però en aquest cas no els vam fer cas i vam fer una llei, cosa que vostès no volien.

Per tant, tenim una llei que, a més a més de donar aquestes garanties i aquesta exigència del servei, porta també un pa sota el braç, no només en el sentit econòmic, sinó també en el sentit de la infraestructura, perquè té tot l'apartat de la llei, doncs, de creació del Centre, de definició de les seves funcions, de la seva estructura, del règim jurídic, dels seus òrgans de govern, del règim econòmic, de com cal tractar les dades personals, evidentment –que ja ho hem esmentat abans–, i de com tocar el tema d'infraccions i sancions.

Deixi'm que li digui que em sembla encertada la redacció que ha quedat finalment o que hem entrat aquí al Parlament, perquè, el problema de l'ús inadequat d'aquest servei per part de menors, cal tocar-lo amb proporcionalitat, amb severitat, perquè, si no, les sancions no tenen credibilitat, i per tant amb severitat i constància, però les sancions també han de ser proporcionals –em sembla que hem trobat la manera que siguin proporcionals...

I deixi'm que expressi també que, malgrat que donem suport totalment a aquesta Llei i que creiem que és bo haver fet aquesta Llei –em sembla que ho he argumentat profusament i no cal estendre'ns més–, l'important serà després l'aplicació d'aquesta Llei i la qualitat de l'atenció que es doni. I trasllado la preocupació, que la consellera ja sap, per altra banda, i que crec que compartim, també, per vetllar molt per la qualitat de l'atenció i de la prestació d'aquest servei real al dia a dia de la gestió, perquè hem vist en altres llocs la tendència de la gestió dels serveis d'operació telefònica, amb una confusió amb el que són els *call centers* comercials, fins i tot una confusió de les funcions, una barreja de funcions d'una cosa i una altra, quan un servei d'emergències no té res a veure amb un *call center* comercial, sinó que és una cosa molt diferent, on evidentment no ens podem permetre segurament que la persona que despengi el telèfon sempre sigui personal uniformat, per entendre'ns, però que sí que n'hi ha d'haver en la sala d'emergències, i per això creiem que és bo dotar-ho d'un edifici, dotar-ho d'una estructura pública, dotar-ho d'una estructura pròpia perquè hi hagi sempre al darrere professionals de l'emergència, al darrere de la persona que despenja el telèfon, per donar al capdavant un millor servei als ciutadans.

Gràcies, senyores i senyors diputats, senyor president.

El president

Senyor Daniel Sirera, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula.

El Sr. Sirera i Bellés

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor Amorós, aprofito la seva darrera intervenció per recomanar-li de manera molt intensa que s'adreci als seus companys de l'Ajuntament de Barcelona que bé han privatitzat el servei del 092, no?, i que no són..., sí que és un *call center* qui acull les trucades del 092 a la ciutat de Barcelona, per tant, els mateixos criteris estaria bé que fossin per a totes les administracions.

Dit això, honorable consellera, nosaltres ens felicitem perquè vostè hagi presentat aquesta Llei, que té com a objectius, i ho diu la mateixa Llei, establir un servei de resposta ràpida, senzilla, eficaç i coordinada a les peticions urgents d'assistència que faci qualsevol ciutadà i ciutadana de Catalunya. Així ho esperem des del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. I ja li avanço que tindrà tot el nostre suport. No posarem cap mena d'impediment perquè aquest servei funcioni, i, a més a més, funcioni de manera adequada, com els ciutadans i ciutadanes de Catalunya mereixem.

És una llei, senyores i senyors diputats, que arriba tard, que arriba molt tard, jo diria que arriba massa tard, i li reconec que no és una responsabilitat seva. Vostès només fa dos anys –només–, sembla tota una vida, no?, però només fa dos anys que vostès governen la Generalitat i, per tant, alguna responsabilitat tenen els anteriors governs de Convergència i Unió.

Tenint en compte que sempre hem posat com a referència tot el que passa a Espanya al que fem a Catalunya, és clar, voldria recordar que la Comunitat de Madrid té una llei semblant a la que avui s'inicia, el seu procediment, des de l'any 1997, no? Per tant, el que volia posar també de manifest és que el sistema de l'1-1-2 de la Comunitat de Madrid és un referent, no només espanyol, sinó europeu. Em consta, a més a més, que dirigents i que membres del Partit Socialista de Catalunya, suposo que també del Govern, han anat a copiar el model de Madrid. No els criticarem –no els criticarem–, jo crec que està bé copiar models que funcionin, ara, també els recomano que ho copiïn bé, perquè òbviament el sistema de Madrid és el millor, crec, que hi ha en aquests moments a Europa.

Dic que arriba tard perquè avui mateix vostès poden veure que els cotxes de la Policia Local de Madrid, tots porten establert ja com a número de referència l'1-1-2, i la Llei encara diu..., la nostra Llei que arriba molt tard, doncs, encara ens dona tres anys més perquè tot això s'adeqüi. I, per tant, jo crec que haurem de fer molta feina, no només la Generalitat, sinó la resta d'administracions, i l'haurem de fer no només bé, sinó també de pressa, molt de pressa.

Per tant, deixi'm, senyora consellera, que la felicit, com he dit al principi, per portar aquesta Llei al Parlament. És cert que no és una llei molt complexa, és cert que és una llei que es podia haver fet molt més ràpid, però tenint en compte la sequera legislativa del tripartit crec que és de justícia reconèixer-ho, no? I cal felicitar-los també, als membres del tripartit, perquè, com deia el senyor Amorós, s'han posat d'acord per fer una llei, no?, i per tant, jo crec que també és motiu de felicitació que de tant en tant es posin d'acord, no sé si votant o sense votar, però que es posin d'acord a fer una llei i enviar-la al Parlament. Encara que, tenint en compte que és la Llei d'emergències, doncs, no m'estranya que hagin tingut molt d'interès de fer-la de manera ràpida.

Acabo, senyor president, demanant-li, honorable consellera, que sigui realista. Amb una llei no solucionem els problemes que històricament ha tingut l'1-1-2 a Catalunya. I, per tant, la Llei és un bon instrument, però evidentment haurem de treballar tots plegats, i li demano, a més a més, que treballem tots plegats per fer de

debò de l'1-1-2 català un instrument efectiu al servei dels ciutadans i ciutadanes de Catalunya.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Senyor Jaume Bosch, en nom d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa, té la paraula.

El Sr. Bosch i Mestres

Gràcies, president. Bé, parlant d'acords, potser hauria estat bé que quan el PP donava suport a Convergència i Unió els hagués convençut –els hagués convençut–, ja que els donaven suport, que haguessin fet una llei d'aquestes característiques. Però, bé, en tot cas, nosaltres volem parlar del Projecte de llei del servei de trucades d'urgència. Una qüestió essencial, que ens sembla que és un element fonamental de la seguretat en sentit ampli i, en conseqüència, en matèria de protecció civil i emergències, de policia, d'urgències sanitàries, etcètera.

I he de dir, ja d'entrada, que ens sembla molt positiva la regulació que impulsa el Departament d'Interior, i per tant el Govern, a l'hora de presentar aquest Projecte de llei. Ho fa, a més a més, basant-se en les competències actuals de la Generalitat en aquestes matèries, però que cal tenir present que es veuran reforçades pel nou Estatut, que consolida les que disposem i en fa possible de noves, que defineix la protecció civil com a competència exclusiva o que atorga competències executives, per exemple, en salvament marítim o en matèria de seguretat nuclear, o que regula les més específiques de seguretat, les de control i vigilància del trànsit i també les relacionades amb la seguretat privada.

També fem una valoració positiva de l'enfocament que es dona al servei, un punt únic que ha d'anar substituint, per exemple, els altres vuit números de telèfon que en aquests moments tenen relació amb la qüestió, que ha de cobrir tot el territori, com és lògic, que ha de ser universal, permanent i gratuït, però que, a més a més, té present en la seva regulació la complexitat de la qüestió. En la mateixa memòria sí que es té present la complexitat de la qüestió i se citen, fins i tot, fins a disset, no administracions o entitats, sinó disset tipus d'administracions, entitats i serveis que tenen relació amb aquesta qüestió, entre altres, per exemple, evidentment es té present els relacionats amb el medi natural. I la complexitat, també, es reflecteix en la idea que hi ha una cosa que existeix, que es diu autonomia local, que obliga a tenir-ho present i que per tant no es pot imposar, sinó que ha de fer-se a través de convenis de col·laboració, etcètera.

Ens sembla important, també, destacar la creació del Centre d'Atenció i Gestió de Trucades d'Urgència, el 112 de Catalunya, com entitat de dret públic, com a servei prestat amb caràcter exclusiu per l'Administració de la Generalitat, per tant, pel Departament d'Interior. I també és de justícia reconèixer la importància que en el Consell Rector hi hagi una presència dels ajuntaments –tres de les entitats associatives municipals, una directament de l'Ajuntament de Barcelona–, i la previsió, també, d'instal·lacions adients per a un servei d'aquestes característiques.

Important també ens sembla el tractament respectuós que s'atorga a les dades personals –és la garantia de l'èxit del servei–, i també, les lògiques: les sancions a infraccions per l'ús inadequat del servei, perquè provoquen un trasbals en un servei que és essencial, perjudica tercers i perjudica els mateixos funcionaris que han prestar aquesta atenció.

També veiem positives les diverses mesures transitòries: les de publicació, les del període de tres anys per a diversos aspectes, entre ells la de la retolació, etcètera. Però ens sembla que també, a l'hora de destacar aquest Projecte de llei, seria bo no entrar en polèmiques artificials –de si un nou model o el manteniment de l'antic model–, que simplement el que és vol és justificar una obsessió, poder dir «això ja ho vàrem començar a fer nosaltres». Doncs, miri, si l'anterior Govern ja ho va fer o ja ho volia fer, haver-ho fet de veritat, haver portat un projecte de llei com aquest al Parlament, haver començat a suprimir números com ha fet aquest Govern, per exemple, amb els de bombers, i que ho farà amb els altres.

Això no es va fer abans. Aquest Govern està fent millor les coses i aquest n'és un bon exemple. I a més ho està fent en un camp sensible perquè les trucades es produeixen en moments d'angoixa de la ciutadania. El ciutadà no té perquè saber de qui és la competència, el que vol i té dret és a tenir resposta.

I estem, precisament, creant un espai nou i comú d'integració dels diversos serveis, amb un objectiu fonamental que és el de la millora de la seguretat i, sobretot, el de l'atenció als ciutadans i ciutadanes de Catalunya.

Gràcies.

El president

Han acabat les intervencions i, d'acord amb el Reglament, el Projecte continuarà la seva tramitació.

Proposició de llei de creació de la deducció especial en l'impost sobre la renda de les persones físiques per a les quantitats destinades per la unitat familiar al pagament del servei domèstic (debat de totalitat) (tram. 202-00038/07)

El quart punt de l'ordre del dia és el debat de totalitat sobre la Proposició de llei de creació de la deducció especial en l'impost sobre la renda de les persones físiques per a les quantitats destinades per la unitat familiar al pagament del servei domèstic. D'acord amb l'article 105.2, presenta la iniciativa la il·lustre senyora Belén Pajares, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya.

La Sra. Pajares i Ribas

Moltes gràcies, president. Honorable consellera, senyores i senyors diputats, el Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya té com a prioritat la política al servei de les persones i, com a conseqüència, respondre a les seves necessitats. Per aquest motiu es presenta aquesta proposta amb l'objectiu de contribuir a millorar les polítiques d'ajudes a les famílies, en definitiva, al benestar dels ciutadans.

Per tal de fomentar l'establiment de les polítiques socials orientades a les persones, tenim com a objectiu principal la detecció i l'avaluació de les necessitats per tal de donar compliment a les demandes de la societat adaptant-nos als canvis, com són la incorporació de la dona al mercat de treball, l'envelliment de la població o el canvi de model de família, diferent al tradicional. És per això, per exemple, que a l'exposició de motius es parla d'unitat familiar com a eix central que engloba els diferents tipus de família.

La incorporació de la dona al mercat de treball ha modificat el repartiment de les responsabilitats familiars. Al llarg del segle XX s'ha avançat molt en la igualtat jurídica entre dones i homes, però aquesta igualtat jurídica no ha conduït a una igualtat real. No hem d'oblidar que el treball domèstic i la responsabilitat dels fills o la cura de les persones grans gairebé sempre recau sobre les dones. Les famílies sovint tenen dificultats per conciliar la vida laboral amb la vida personal i familiar. Els horaris de treball moltes vegades no coincideixen amb els horaris escolars ni amb els horaris del servei públic, la qual cosa suposa un increment de la despesa familiar en veure's obligades a contractar els serveis d'empreses o de particulars per tal de mantenir cobertes les necessitats bàsiques.

No estem parlant només de la cura dels fills, també de les persones grans o de situacions de dependència. Creiem que amb l'aprovació d'aquesta iniciativa es donaria impuls a una mesura concreta, adreçada a una major incorporació de les dones al mercat de treball. Alhora, a través de l'àmbit fiscal, s'impulsen polítiques de suport a les famílies i a favor de la conciliació de la vida personal, la vida laboral i la familiar.

Considerem que cal incrementar les propostes, des de qualsevol vessant, que a través de polítiques concretes ajudin a aquesta situació. A més, d'aquesta manera, amb l'aprovació d'aquesta Proposició de llei es faria ús de la capacitat normativa de la Generalitat en matèria d'impostos, tot ajudant a impulsar polítiques sectorials concretes per una altra via, que és la de la fiscalitat. Perquè, tal com diu el text de l'exposició de motius, es tracta d'introduir noves deduccions fiscals, ja que més enllà de crear nous tributs que incrementen la pressió fiscal sobre els catalans, les lleis d'acompanyament de l'any 2004, 2005 i 2006 no contenen cap mesura adreçada a disminuir els tributs que paguem. Em permeto recordar-los, i de fet no és el primer cop que ho dic des d'aquesta tribuna, que la capacitat normativa ens permet pujar però també baixar els impostos. El nostre Grup Parlamentari considera que cal compensar les rendes familiars d'acord amb les càrregues que suporten.

Seguint l'exposició de la proposta, volem destacar que, a banda d'aconseguir una política de suport a les famílies, fent ús de la nostra capacitat normativa en matèria d'impostos, s'aconseguiria d'una manera eficaç recolzar aquelles polítiques que s'adrecen a favor de la integració dels treballadors immigrants. Segons les dades de l'últim procés de regularització de treballadors immigrants, dades de la Delegació de Govern a Barcelona, un de cada tres dels que han regularitzat la seva situació el passat 2005 pertanyen a empleats domèstics, treballen en feines domèstiques de la llar. Aquest és el primer sector d'ocupació.

Aquesta Proposició de llei és una de les moltes iniciatives necessàries per aconseguir una adequada integració dels immigrants, per convertir aquesta realitat en un factor positiu en el conjunt de la societat en la línia d'equiparar-nos als països europeus. Aquesta proposta iguala la normativa fiscal catalana a la d'alguns països membres de la Unió Europea que apliquen deduccions als seus contribuents per ajudes domèstiques. Alguns d'aquests estats són Alemanya, Bèlgica, França, Grècia o Holanda.

És per tot l'exposat que presentem aquesta iniciativa. No m'estendré respecte a com s'aplicaria aquesta deducció; crec que ja està degudament detallada a la Proposició que es presenta, però sí que m'agradaria remarcar els punts més importants dels articles que conformen la iniciativa. S'incorporarà aquesta deducció a la quota íntegra, aplicant una deducció del 15 per cent de les quantitats destinades a l'ajuda domèstica sempre que el contribuent percebi rendes del treball o rendes de l'activitat econòmica. Tindrà la consideració d'ajuda domèstica el pagament de les quotes de la Seguretat Social de l'empleat contractat. En la nostra opinió és un criteri objectiu que pot controlar l'Administració tributària, a més de ser un concepte graduable en funció de les hores contractades.

I ja per acabar, el nostre Grup Parlamentari presenta aquesta Proposició de llei que, en la nostra opinió, té com a objectiu resoldre la falta de propostes per part del Govern dirigides a afavorir les polítiques familiars. Nosaltres considerem que aquesta proposta es dirigeix a tres nivells. El primer, com a mesura concreta adreçada a la plena incorporació de la dona al món laboral. El segon nivell es traslladaria a l'àmbit de la fiscalitat per impulsar polítiques sectorials que donin suport a les famílies catalanes. I el tercer és el que fa referència a la contractació de treballadors immigrants. Com poden veure, es tracta d'una iniciativa transversal.

Per tot l'exposat, els demanem el seu vot a favor d'aquesta proposta presentada pel nostre Grup Parlamentari.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Té la paraula, per a la defensa de l'esmena a la totalitat presentada pels grups parlamentaris Socialistes - Ciutadans pel Canvi, Esquerra Republicana i Iniciativa per Catalunya Verds, l'illustre senyor Antoni Comín.

El Sr. Comín Oliveres

Gràcies, senyor president. Senyors diputats... Miri, senyora diputada del Grup proponent, els grups de la majoria rebutjarem aquesta Proposició de llei. D'entrada, perquè hi ha una sèrie de problemes de forma; en primer lloc, considerem que no és una bona tècnica legislativa proposar modificacions de l'impost de l'IRPF durant l'any, sobretot quan és una proposta que té efectes sobre les finances de la Generalitat. És un impost suficientment important com per no anar fent pedaços al llarg del curs, al llarg de l'any fiscal, i per tant, potser aquest tipus de propostes s'haurien de fer, probablement, quan es presenta, per exemple, la Llei de mesures financeres, la Llei d'acompanyament dels pressupostos,

perquè en aquestes lleis sí que s'intenta fer un plantejament més global sobre qüestions com les que vostè posa sobre la taula amb aquesta Proposició de llei. I per tant, ni que fos només per a aquesta qüestió de forma, no veiem convenient ni tan sols prendre en consideració la Proposició de llei.

Però, sobretot –i seré bastant breu en la meua intervenció–, hi ha una sèrie de problemes de fons. El primer de tots, de fet, ja l'he exposat, suposaria una disminució dels ingressos de la Generalitat que alteraria l'equilibri pressupostari, i per aquest motiu no ho veiem convenient. Després –i li ho exposaré més endavant–, que a més tenim el problema que la proposta fa difícil calcular exactament quin seria l'impacte sobre els ingressos de la Generalitat. Després, deixi'm que li faci una broma, nosaltres..., s'hauria de fer un estudi més detallat, però creiem que és quasi segur que aquesta proposta tindria efectes regressius en la pressió fiscal; és a dir, és una proposta pensada, potser més per a Sarrià que per a Sant Martí; no sé dir-li-ho d'una manera més expressiva que aquesta, oi? Però tampoc això és el més important. El més important són qüestions de fons de tipus tècnic, però que són qüestions importants, que en tot cas farien que, des del propi Grup proponent, s'hagués de reconsiderar la formulació tècnica de la proposta.

La primera, si llegim bé la proposta hi ha una discriminació per origen de rendes, atès que la proposta preveu que la deducció només es pot aplicar als subjectes passius que percebin rendes del treball o de l'activitat econòmica; és a dir, hi ha un primer problema d'equitat interna de la proposta.

Hi ha un segon problema d'equitat interna, potser tant o més rellevant que aquest, que és que, fixem-nos, no?, el segon article de la Proposició de llei diu que la deducció s'aplica a les quantitats destinades a satisfer les quotes de la Seguretat Social de l'empleat contractat per part del contribuent a l'impost. Clar, d'alguna manera això suposa una discriminació amb aquells contractants de servei domèstic de feines d'ajuda a la llar que no satisfan quotes a la Seguretat Social. I no que no les satisfacin perquè se saltin la normativa fiscal, sinó que no les satisfan perquè contracten per hores, per exemple, i per tant qui satisfà les quotes a la Seguretat Social és l'empleat i no el contractant; és l'empleat en tant que autònom. Per tant, la persona empleada, que és ella qui satisfà com a autònoma les quotes de la Seguretat Social, no té aquest benefici que vostè proposa per a les persones contractants.

I en tercer lloc, és una realitat –i ho sabem prou bé– que, en molts dels contractes de prestació de serveis domèstics, les condicions del contracte són verbals. Es tracta de contractes verbals i, per tant, es faria difícil controlar, o es faria difícil verificar –si es vol dir així– l'aplicació directa del benefici. Això és el que explica també el que li deia al principi, que és molt difícil conèixer l'impacte real de la mesura que vostè proposa en els ingressos de la Generalitat, en el Tresor de la Generalitat.

Aquestes serien, per tant, les consideracions de forma i les consideracions de fons sobre el que és el cor de la pregunta. Ara bé, li volia afegir breuement una sèrie de consideracions, més de tipus polític. Vostè diu: «Jo faig

aquesta Proposició amb la voluntat d'afavorir, per exemple, la incorporació de la dona al mercat de treball, amb la voluntat de millorar la conciliació de la vida laboral i familiar, amb la voluntat de contribuir, a través de mesures fiscals, a les polítiques de suport a les famílies... Home, nosaltres creiem que la manera de treballar per a aquests tres objectius nobles i encomiables i, com sap vostè, prioritaris per al nostre Govern, no és a través de mesures fiscals prioritàriament o principalment; és petita la contribució que es pot fer a aquestes polítiques a través de propostes de tipus fiscal.

I per això, nosaltres hem fet lleis que van directament a buscar el suport a les famílies. Per exemple, la Llei que hem aprovat aquest matí... No, la Llei que hem aprovat aquest matí, no, la presa en consideració que hem aprovat aquest matí; això és una política de suport a les famílies i això és una política d'incorporació de la dona al mercat de treball. O, per exemple, l'esborrany d'Avantprojecte que s'ha presentat al Congrés dels Diputats de Madrid de la Llei de garantia de la igualtat entre homes i dones; està ple de mesures que persegueixen precisament l'equiparació de les condicions laborals entre homes i dones, que persegueixen l'equiparació de la taxa d'activitat masculina i femenina, etcètera. Podríem posar sobre la taula altres mesures. Per exemple, el Ministeri de Treball i Afers Socials, durant l'any 2006, haurà destinat un total de 6 milions d'euros a microcrèdits per a dones emprenedores. Ho poso a tall d'exemple. Deixi'm encara que li posi un altre exemple: el Projecte de llei de conciliació de la vida familiar i laboral del personal de les administracions públiques de Catalunya, que vam aprovar el passat mes de maig. Tot això com a exemple de quines són, considerem nosaltres, les vies adequades per promoure aquests objectius, que evidentment compartim –i que felicitem que el seu Grup es preocupi per promoure objectius de promoció de la dona en el mercat de treball, de conciliació, etcètera–, a través de mesures que vagin directament, diguem, a l'arrel dels problemes.

És per tot això que li comunico el nostre vot favorable a l'esmena de rebuig a la seva Proposició de llei.

El president

La senyora Belén Pajares té la paraula.

La Sra. Pajares i Ribas

Moltes gràcies, president. Senyores i senyors diputats, jo també seré molt breu, perquè crec que la proposta ja ha quedat degudament detallada al *Bulletí* del Parlament i també a la meua exposició de motius.

Miri, nosaltres creiem que la política familiar s'ha d'assolir mitjançant un conjunt de mesures que, d'una manera transversal, s'adrecin a donar suport i a reconèixer la situació familiar. I creiem que l'Administració catalana té un pes molt important i ha de donar impuls a tot aquest conjunt d'actuacions, perquè clar, a banda de creure en tot això, també s'ha de passar a l'acció i presentar mesures concretes i eficaces.

Jo puc compartir o no alguna de les inquietuds que vostè ens ha comentat, però clar, també és cert, i per això es presenta aquesta Proposició de llei, és per sotmetre-

la a debat d'una ponència i en tot cas millorar el que el nostre Grup Parlamentari presenta davant d'aquest Parlament. I clar, nosaltres considerem que totes aquestes accions han d'anar a millorar la qualitat de vida de les famílies, i és igual on estiguin empadronades. Jo estic convençuda que ens sorprendriem tots si es pogués fer una valoració, com vostè ha dit, entre barris, perquè clar, les ajudes les hem de buscar tots per tal de poder conciliar la vida laboral, familiar. I crec que els problemes..., és igual visquis on visquis.

En tot cas, nosaltres seguim presentant la nostra proposta i la sotmetem a consideració dels grups de la cambra.

Moltes gràcies.

El president

El senyor Antoni Castellà pot fixar posició sobre l'esmena a la totalitat, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

El Sr. Castellà i Clavé

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, en nom de Convergència i Unió, prenc la paraula per marcar el posicionament del meu Grup sobre la Proposició de llei de la deducció especial a l'Impost sobre l'IRPF per a les quantitats destinades per la unitat familiar al pagament del servei domèstic.

Ja anuncio, senyor president, d'entrada, que nosaltres no donarem suport a aquesta iniciativa; no la votarem favorablement, malgrat que no hem presentat una esmena a la totalitat. Per tant, per què ho fem, això? Perquè, quan nosaltres llegim l'exposició de motius, i fins i tot, il·lustre diputada, senyora Pajares, quan jo l'estava escoltant, en la motivació de la iniciativa, de fons hi podem estar d'acord, el que no ens quadra és que, després, en la part propositiva, poc té a veure amb l'exposició de motius que s'està fent.

Perquè vostè ens deia: «Un dels objectius, en aquests moments, a l'increment de les taxes d'ocupació fa que cada cop les famílies, al final, hagin de contractar aquesta despesa, i això fa que sigui un esforç.» Però clar, la primera pregunta que et fas és: Bé, un esforç..., depèn de per a qui; per a algú serà un esforç i per a algú altre serà gairebé anecdòtic. Però després, això no ho matisen en la part de la proposta. O es diu: «El pagament d'aquests serveis a la llar redueix la renda disponible.» Sí, clar que redueix la renda disponible, i també el cotxe, i la benzina, i la llum, i l'aigua, i el gas, i etcètera. I també podríem posar exempcions en tot això, però finalment hi estariem d'acord, i tots personalment hi podríem estar d'acord, però al final és: qui ho paga tot això? Perquè una cosa és fer una proposta que particularment pot semblar atractiva per a qui pugi desgravar, però, al final, qui ho paga tot això? I quina resposta donem, des del punt de vista d'Administració?

Per tant, nosaltres creiem, senyora Pajares, que amb aquesta iniciativa hi podem arribar a estar d'acord, però depèn de la situació social de cadascú; depèn de quina sigui la situació, no ho podem fer indiscriminat i universal.

Vostè defineix dos objectius: la incorporació de la dona al mercat laboral, l'impuls a la família, a les polítiques

de família. Si hi estem d'acord, però quan veiem la part propositiva no té res a veure, perquè senzillament aquí es diu que «la deducció sigui del 15 per cent» –com vostè ha dit– «de les quantitats destinades a l'ajuda al servei domèstic, sempre que el contribuent percebi rendes del treball o rendes de l'activitat econòmica». I ja està; és a dir, tothom, absolutament tothom. Però clar, al «tothom» dona la paradoxa que es tracten realitats que poden ser completament diferents. I per tant, senyors i senyores diputats, nosaltres podem posar l'exemple de dir: escolti'm, un matrimoni, dos fills, renda limitada, una persona gran a càrrec, una persona de servei contractada i desgravem el 15 per cent; d'acord, hi podem estar d'acord. Però els poso un altre exemple. Per dir alguna cosa, el marquès de Carabàs; activitat econòmica agrària, i fins i tot un bufet, entre altres també; el mateix cas: matrimoni i dos fills; una renda, si abans era limitada, és quasi il·limitada en aquest cas; servei: dues cuineres, quatre planxadores i neteja, tres cambrers, dos majordoms. I tot a desgravar-ho.

Escolti, segons la seva proposta: i a desgravar-ho tot! I qui ho paga això? I això té a veure amb l'impuls de polítiques familiars? Té poc a veure. Perquè vostè ho està plantejant així: mentre algú tingui un ingrés d'activitat econòmica o rendes del treball, tot el que tingui contractat de servei domèstic s'ho pot desgravar el 15 per cent. Doncs són els dos exemples: un, segur que el necessita, un, segur que hi estariem d'acord, però, l'altre, per descomptat, que no hi estem d'acord. I estem segurs que no em puc creure que vostès també hi estiguin d'acord. Però, miri, o s'han equivocat o quan fan la part propositiva és en aquests termes i això queda obert. I, per tant, el senyor marquès de Carabàs també podrà desgravar-se.

Per tant, senyores i senyors diputats, nosaltres no hi podem donar suport, a la part propositiva. Si tirés endavant això, via esmena, sí que estariem d'acord a reformular tota la iniciativa, perquè tothom sap que el Grup de Convergència i Unió, històricament, des que està en el Govern i les iniciatives que hem fet fins ara, estem completament d'acord, com és principal, a fer polítiques d'impuls a la família.

Quan vam fer el programa «Viure en família», que el vam impulsar en el seu moment –l'actual Govern, per cert, l'ha reformat, l'ha tirat endavant, tard i no del tot d'acord amb nosaltres, però és una iniciativa que nosaltres vam tirar endavant–, o les ajudes a la natalitat o als fills, o la proposta que hem fet de xec de serveis, en el qual sí hi hagi la llibertat de cada família de decidir una part d'uns ingressos en què es pot destinar pel que sigui ajuda a fer compatible la vida laboral i la vida familiar. O la proposició de llei que tenim *a posteriori*, a debat en un futur, sobre el suport a l'autonomia de les persones amb dependència. Tot això són iniciatives les quals, en funció de la realitat social de cadascú, per descomptat, que l'Administració ha de donar ajudes, ha de donar sortides; però el que no podem fer és fer-ho indiscriminadament, com es planteja en aquesta iniciativa.

Per tant, senyores i senyors diputats, la realitat actual fa que en suport a les famílies per descomptat que hem d'obrir aquest debat i per descomptat que hem de posar ajudes concretes sobre la taula. I la contractació dels serveis domèstics segur que és un element..., segur que

és un element més a tractar. Ara, però, que aquest sigui l'objectiu i, per tant, desgravant el 15 per cent..., nosaltres hi podríem entrar si això no fos indiscriminat.

Per tant, senyores i senyors diputats, aquesta és la nostra posició, perquè m'entengui tothom: desgravar el 15 per cent dels serveis domèstics com a suport a la família, sí; desgravar el 15 per cent del cost dels serveis per festes Ferrero Rocher, no. Per tant, aquest serà el nostre posicionament, senyor president, no donar suport a aquesta iniciativa.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, l'il·lustre senyor Sergi de los Ríos.

El Sr. de los Ríos i Martínez

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, hem escoltat amb atenció la intervenció de la diputada del Partit Popular que defensava aquesta Proposició de llei referida a una nova deducció corresponent al tram autonòmic de l'IRPF per les despeses realitzades per a la contractació de servei domèstic.

Entre aquestes justificacions, n'hi havia diverses que m'agradaria analitzar: en primer lloc, existeix una crítica en el que és l'exposició de motius referent a la poca utilització, segons el seu criteri, de la capacitat normativa que ha realitzat aquest Govern.

De fet, l'IRPF, en el seu tram autonòmic, té tota una sèrie de deduccions, algunes que vénen del 2002 –per tant, de la passada legislatura–, en concret, deduccions del lloguer d'habitatge habitual, perquè són famílies nombroses, joves, aturats, entre d'altres; també deduccions de l'adquisició d'habitatge habitual; però amb la Llei de mesures, de juliol del 2004, també es va afegir una deducció de la quota dels contribuents que hagin quedat vidus durant aquell exercici.

Per tant, aquesta capacitat normativa entenem, des del nostre Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, que sí que ha estat exercida, que ha estat exercida en la mesura de la insuficiència de recursos que té la Generalitat de Catalunya i amb el benentès que determinades deduccions vindria molt de gust aplicar-les, però aquesta insuficiència de recursos en fa totalment impossible l'aplicació, i, en definitiva, entenem que no respondria a un criteri de racionalitat.

També dins de la mateixa exposició de motius parla del tant ja repetit argument, per part dels dos grups parlamentaris que formen l'oposició en aquests moments, de l'increment o del suposat increment d'aquesta pressió fiscal.

Ja els ho hem dit, des d'aquesta tribuna, moltes vegades, i hem tingut grans debats, sobretot coincidint amb els diferents pressupostos que s'han aprovat dins d'aquesta legislatura, i han vist que no és cert: que sí que s'han creat noves taxes, que han actualitzat taxes, però aquestes taxes no vol dir exactament una pressió fiscal. O, en altres casos, sí que es produeix un increment en la recaptació d'impostos com, per exemple, l'impost de transmissions patrimonials, però que no ne-

cessàriament un increment de la recaptació en determinats impostos ve produïda per un increment de la pressió fiscal, sinó que, en aquests casos concrets –com en l'impost de transmissions patrimonials–, ve per un increment de l'activitat que genera el mateix impost.

El senyor Comín ja li ha explicat una altra de les grans argumentacions, i és que proposen que sigui aplicable a partir de primer de gener de 2006. Clar, estem a l'abril. Els pressupostos ja estan fets. Els ingressos ja estan previstos. Això no quadra. Prendre una mesura d'aquestes, aplicar-la a partir de l'1 de gener de 2006..., estem al mes d'abril, i, per tant, aquests conceptes ja han estat tancats, pressupostats i executant-se en aquests moments per prendre una mesura d'aquestes característiques. Però, entrant ja més en el que seria el contingut d'aquesta mesura..., ho justifiquen quant a un suport a la conciliació de la vida laboral i professional. Deixin-me ser escèptic, que una mesura d'aquest estil pugui anar, precisament, en aquesta línia.

De fet, entenem que potser una millora de la Llei estatal que precisament regula els treballadors i les treballadores de la llar, aquesta Llei estatal que, des del nostre punt de vista, va ser mal feta, que va deixar moltes esclatxes, que no va definir les coses tal com s'havien de definir, i allò va ser una gran oportunitat, precisament per poder regular tot aquest sector i per poder clarificar tot aquest sector; i es va deixar passar aquella oportunitat.

I, de fet, entenem que, primer, comencem per regular bé, comencem per definir bé amb aquella Llei estatal del Govern del Partit Popular en la passada legislatura en l'àmbit de l'Estat.

Entenem també que en la seva proposta, doncs, s'entreu una certa discriminació, amb relació al fet que aquells objectes passius que no estan obligats a satisfer les quotes de la Seguretat Social de treballadors no poden aplicar-se la deducció per aquest motiu. Aquest, quin seria?

Doncs, seria aquell supòsit en què el treballador o la treballadora de la llar ho fa a hores, cas en el qual, aquest, és qui ha de satisfer les quotes de Seguretat Social com a treballador o com a treballadora autònom.

I aquí entenem que, en aquest cas, és a dir, d'aquell treballador o treballadora de la llar que ho fa a hores i no ho fa exclusivament, sinó que ho fa a hores, és precisament el que sí que té una transversalitat amb moltes de les famílies del nostre país.

I vaig acabant: entenem que aquest tipus de mesura només afavoreix una elit social, només va dirigida a una elit social. Vostè parlava d'una transversalitat de la societat catalana. Doncs, sí, transversal, però deu ser transversal només en el sector de l'elit, només deu ser transversal en aquest sector de l'elit.

Entenem que una mesura que només afavoreix una elit social no és prioritària per al Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. De fet, només un alt nivell de renda pot garantir i pot gaudir d'un servei domèstic amb les característiques que vostès descriuen en aquesta Proposició de llei. Només un alt nivell de renda pot garantir un servei domèstic d'aquestes característiques.

Per tant, entenem que és una mesura no prioritària, que va destinada només a una elit i que, malauradament, no va en la línia de solucionar tots aquells aspectes que expliquen en l'exposició de motius que podem compartir com a objectius socials, però que, precisament, amb aquesta Proposició de Llei entenem que no és l'instrument adequat per arribar a aquests objectius.

És, per tant, que, des del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, no donarem suport a aquesta Proposició de Llei del Partit Popular.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Té la paraula l'il·lustre senyor Joan Boada, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds.

El Sr. Boada i Masoliver

Gràcies, senyor president. Des de l'escó. Perquè em sembla que ja s'han donat prou arguments al Partit Popular i a la senyora Pajares perquè tots votarem en contra d'aquesta Proposició de Llei, però jo seré molt breu i intentaré resumir.

Bàsicament, és una deducció dirigida als rics del país, a les classes poderoses. Llavors, comprendrà que nosaltres hi estem radicalment en contra perquè no serveix absolutament per a res per a les qüestions socials que vostè planteja. Només dirigida a aquelles persones que poden pagar el sou i la Seguretat Social –alguns, ni això–, doncs, al servei domèstic.

Nosaltres preferim molt més les ajudes universals, que aquestes són les que desplega, evidentment, el Govern de la Generalitat; i, de passada, aprofito per dir: el xec de serveis tampoc hi estem d'acord perquè, evidentment, serveix per a tothom, fins i tot serviria per aquests que van a les festes Ferrero Rocher.

Gràcies, senyor president.

El president

Gràcies.

Cridem a votació.

La previsió, mentre cridem a votació, senyores i senyors diputats, seria fer un altre punt de l'ordre del dia encara aquest migdia..., la designació, i a les quatre reprendre... Ho dic perquè vostès mateixos facin els càlculs.

(Pausa llarga.)

Senyores diputades, senyors diputats, els reclamo la seva atenció... Aquesta és una proposició de Llei presentada pel Grup Parlamentari del Partit Popular i el que posem a votació és l'esmena a la totalitat que han presentat els grups parlamentaris dels Socialistes - Ciutadans pel Canvi, Esquerra Republicana i Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa.

Comença la votació.

L'esmena a la totalitat ha estat aprovada per 110 vots a favor i 15 en contra. I, per tant, de conformitat amb l'article 105.6 del Reglament, la iniciativa legislativa resta rebutjada.

Proposició de Llei de modificació de la Llei 31/2002, de 30 de desembre, de mesures fiscals i administratives, pel que fa referència a l'impost sobre el patrimoni (debat de totalitat) (tram. 202-00050/07)

El punt cinquè de l'ordre del dia és el debat a la totalitat sobre la Proposició de Llei de modificació de la Llei 31/2002, de 30 de desembre, de mesures fiscals i administratives, pel que fa referència a l'impost sobre el patrimoni.

D'acord amb l'article 105.2, presenta la iniciativa l'il·lustre senyor Jordi Turull, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Els recordo que farem aquest punt i el següent abans d'anar a dinar i reprendre a les quatre la sessió.

El Sr. Turull i Negre

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, el Grup de Convergència hem presentat aquesta Proposició de Llei per coherència... (*Remor de veus.*)

El president

Senyores diputades, senyors diputats... (*Remor de veus.*) Senyores diputades, senyors diputats, hauríem de recuperar el so ambiental adequat perquè el senyor diputat pugui expressar-se amb normalitat. Faci-ho, senyor diputat.

El Sr. Turull i Negre

Deia que el Grup de Convergència i Unió hem presentat aquesta Proposició per coherència amb el que hem estat defensant i proposant justament en diversos debats que hem tingut en aquesta cambra en els darrers mesos. Per tant, a ningú li hauria de sorprendre que hàgim presentat aquesta proposta.

Hem intentat, i vostès ho saben, que el seu propòsit prosperés en el si de debats més amplis com els que hem fet en els projectes o en les lleis mesures fiscals i financeres o en el mateix debat que s'ha engegat a través dels plantejaments que ha fet el Govern respecte al nou impost de successions i donacions. Entenem que justament l'impost de patrimoni de successions i donacions va molt vinculat i relacionat conceptualment a l'impost de patrimoni. Però, està clar, en veure que no aconseguíem la receptivitat desitjada en aquests debats més amplis, als quals m'he referit, ara, de manera específica i concreta, presentem aquesta proposta de modificació de diversos aspectes referits a l'impost de patrimoni.

El fil conductor d'aquesta proposta respon a dos grans eixos: primer, evitar que tant directament com indirectament es consagri una doble tributació per un mateix fet, un fet que sovint a qui acaba gravant més és justament a les capes mitjanes i, per tant, a la majoria de la població. I segon, que igual que en d'altres figures tributàries, i per coherència, hi hagi en tota regulació una especial sensibilitat cap a aquells col·lectius que requereixen una major atenció de l'actuació pública. Aquests serien els dos grans conceptes que donen raó a la nostra proposta: no a la doble tributació, i permetin-me, en

alguns casos fins i tot triple, i més sensibilitat cap a determinats col·lectius. I crec que aquests dos conceptes teòricament, discursos en mà, haurien de ser fàcilment compartits per la resta de grups parlamentaris, es tracta només de passar de les paraules als fets; de les declaracions a les actuacions també en aquesta matèria. I per això, justament, jo els demano el seu suport.

Voldria però desgranar més la nostra proposta i situar-la sobretot en el context que en molts ordres estem vivint i amb les tendències tributàries, no sols les que s'estan donant, sinó fins i tot les que a nivell de diverses instàncies s'està apuntant i s'està instant que es concretin. Fa temps que hi ha un debat sobre la necessitat de rebaixar i replantejar els impostos que graven béns i drets que ja han estat gravats anteriorment per alguna altra figura impositiva, com en el cas que ens referim o com podria ser també tot el referit a l'impost sobre successions i donacions. Això ha comportat que, per exemple, en moltes administracions autonòmiques de l'Estat hagin dut a terme reformes molt importants d'aquestes figures impositives. Aquí a casa, a casa nostra, malgrat que sembla àmpliament compartit per molts ciutadans, per molts agents socials, per moltes instàncies, el fet d'eliminar un impost sobre successions i donacions que segueix carregant fiscalment els patrimonis mitjans, s'ha optat per una discreta i tímida rebaixa, els efectes de la qual seran mínims. És més, en alguns casos –i vostès això ho saben perquè són faves comptades– com ara les successions d'empreses de caràcter familiar, podria arribar-se a donar el cas que encara seria més perjudicial que l'actualment vigent. Però, en tot cas, això, com es diu, són figues d'un altre paner, que ho discutirem en el seu moment.

La possibilitat de suprimir l'impost sobre el patrimoni també forma part del debat actual, ja que en moltes ocasions és considerat injust i desigual en suposar –com deia abans– una doble o fins i tot, en alguns casos, una triple tributació sobre un mateix fet imposable. No s'escapa a ningú tampoc que la manca de progressivitat de l'impost o el mateix fet que patrimonis iguals siguin tractats de forma diferent, que gravin de forma diferent ha provocat que aquest impost hagi perdut el seu caràcter equitatiu amb el qual i en el seu moment es va configurar. Aquest no és un tema o debat aïllat o concret aquí a Catalunya o a l'Estat, tot al contrari, la mateixa OCDE ha recomanat –insisteixo– l'eliminació d'aquest impost, tot recordant que solament França, Suècia, Finlàndia i Luxemburg mantenen aquest impost, però a uns tipus inferiors. O sigui que, excepte aquests quatre estats i l'Estat espanyol, la resta ja no tenen aquesta figura impositiva.

Nosaltres, i per tal de completar la reforma sobre l'impost de successions i donacions que discutirem en el seu moment, avui el que proposem és incidir sobre l'impost de patrimoni en la línia d'ampliar el mínim exempt, tot convertint aquest impost en un tribut més de caràcter censal i de control, que no pas estrictament recaptatori. Hem de tenir present que des de la Llei d'acompanyament del 2002, els mínims absents no han estat objecte de cap modificació i, per tant, cal aquesta actualització, més i quan el valor del patrimoni sí que s'ha estat revaloritzant de manera molt important. I no no

més em refereixo a la tendència molt alcista dels preus del mercat dels habitatges generalitzats arreu del país, que no cal dir-ho, sinó a les mateixes actualitzacions per via de les revisions cadastrals, per exemple, pel que fa en aquest cas, al patrimoni immobiliari.

Aquesta proposta també és una mesura més que tendeix justament a contribuir a rebaixar la càrrega fiscal sobre un nombre superior de persones i bàsicament sobre les rendes mitjanes, habitualment les més perjudicades per aquests tipus d'impostos que graven per segona vegada béns i drets que ja han estat tributs.

Per tant, el que proposem és que el mínim exempt de l'impost sobre patrimoni passi dels 108.000 euros actuals, que suposo que ningú troba que ara patrimonis per un import d'uns 17 milions de pessetes per sobre no és res exagerat, a 300.000 euros. I en el cas que la persona titular d'aquest patrimoni sigui una persona amb discapacitat física, psíquica o sensorial amb un grau de discapacitació igual o superior al 65 per cent, el mínim exempt sigui dels 600.000 euros.

Creiem que el temps i les dinàmiques aconsellen, de totes totes, aquesta modificació, aquesta actualització, aquesta posada al dia per adequar-nos, entre d'altres coses, a la realitat i acostar-nos al que la majoria de països del nostre marc de referència, que és Europa, ja han impulsat. I ho fem des de la credibilitat que des de sempre pels fets, per les iniciatives i sobretot pels resultats ha obtingut Convergència i Unió en matèria de reformes fiscal i de figures tributàries, aquí i a l'Estat, hi hagués el Govern del color que hi hagués, sempre que hi hem pogut tenir incidència. I sempre ho hem fet moguts per dos principis bàsics: que les famílies que compleixen amb Hisenda tinguin la menor pressió fiscal possible, paguin menys, i, segon, estimular l'activitat productiva, la inversió i la generació d'ocupació.

És per tot això, i d'acord justament amb aquests principis, que nosaltres hem presentat aquesta modificació concreta, que ja l'havíem presentat com a esmena en les diferents discussions de les diferents lleis de mesures fiscals i financeres, i és per tot això que els demanem el seu vot i el seu suport.

Moltes gràcies, senyor president; senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies, senyor diputat. La defensa de l'esmena a la totalitat, té la paraula el senyor Antoni Comín.

El Sr. Comín Oliveres

Gràcies, senyor president. Senyors i senyores diputats..., senyor diputat, miri, nosaltres admetem, des dels grups de la majoria, que l'impost de patrimoni és un impost a estudiar, però és un impost a estudiar d'una manera seriosa, és a dir, s'han de posar tots els elements de l'impost sobre de la taula, no només el mínim exempt, s'han de posar els trams, s'han de posar els tipus.

Per què? És veritat –és veritat– que, com diu vostè, és un impost que només tenen quatre països de la Unió Europea: França, Suècia, Finlàndia i Luxemburg, concretament, és a dir, un 25 per cent de la Unió dels quin-

ze, tampoc són tan pocs, eh? Però, en tot cas, si s'estudia aquest impost s'ha de fer d'una manera integral i no fent una mesura parcial com és incrementar el mínim exempt, que veurem que implica una sèrie de problemes importants fer una modificació tan parcial. Però l'informo que, precisament, en aquest sentit, el Govern de la Generalitat està participant activament en un grup de treball que hi ha en aquests moments en funcionament en el si del Ministeri d'Economia i Hisenda, en el si de la Direcció General Tributària del Govern central, en què, entre d'altres qüestions, s'està estudiant també de manera comparativa amb la resta de països de la Unió Europea què succeeix amb aquest impost, no?

Però és que la reforma que ens proposa vostè, d'entrada, té un problema formal bàsic, que és que s'ha de sotmetre a l'article 102 del Reglament. Com vostè deu saber molt bé, l'article 102 del Reglament diu que totes aquelles mesures legislatives que suposin una pèrdua d'ingressos de la Generalitat tenen, diguem-ne, el tràmit preceptiu de ser informades pel Govern. I és evident, i vostès proposen que aquest increment del mínim exempt de patrimoni entri en vigor a partir de l'1 de gener del 2006, és evident que afectaria –afectaria– el pressupost en curs –el pressupost en curs. L'afectaria quant –i ara ja entro en, diguem-ne, els problemes de fons de la seva proposta, no?–, doncs l'afectaria en 86 milions d'euros aproximadament, 86 milions d'euros. Amb 86 milions d'euros es poden fer moltes guarderies, oi? O es poden fer molts plans de reconversió del tèxtil, o es poden fer... Escolti, es pot dotar la Llei de prestacions assistencials complementàries, que entrarà en debat en aquest Parlament les properes setmanes, diguem.

Però, més problemes de la proposta que fan vostès, concretament la proposta i després entraré en l'exposició de motius, però pel que fa a l'articulat de la Proposició de Llei. Vostès demanen que s'augmenti el mínim exempt a 300.000 euros, amb això què passaria? Doncs, amb això passaria que convertiríem l'impost en un impost només sobre les grans fortunes, perquè, escolti, el 78 per cent dels declarants declara per sota dels 400.000 euros; per tant, una part important dels declarants deixarien de fer-lo. I què passa quan impost es converteix en un impost exclusivament sobre les grans fortunes? Doncs, que moltes vegades és el primer pas cap a l'eradicació de l'impost, perquè, evidentment, les grans fortunes –que deu ser el que volen vostès– el passen a veure com un impost confiscatori i això és el millor incentiu per aconseguir que les grans fortunes busquin la manera d'estalviar-se'l i de fer el que puguin.

Dades de l'impost, ho dic perquè reflexioni sobre l'argument que li estic donant: el 78 per cent paga el 13 per cent del conjunt de l'impost, el 78 per cent dels declarants suposa el 13 per cent de la recaptació, i, per tant, hi ha un 22 per cent que suposa un 86. Però és que a més, contra el que diu la seva exposició de motius, si fèssim la reforma que vostè proposa, precisament, l'impost deixaria de tenir el caràcter censal que té en aquests moments, el caràcter censal i d'informació. Perquè un impost que paguen 220.000 persones, si es redueix un percentatge molt alt, proper al 50 per cent dels declarants, deixa de tenir aquest caràcter censal.

Per tant, jo li vull assenyalar, a més a més, dos errors de forma en la seva exposició de motius. Vostè diu en l'exposició de motius dues coses que jo entenc que no són correctes: primer diu que és un impost escassament progressiu. Escolti, no?, segurament, de tots els impostos del sistema tributari de la Generalitat de Catalunya, el més progressiu de tots és l'impost de patrimoni; altra cosa, que deu ser el que volen dir vostès, és que té problemes d'equitat horitzontal: deduccions..., a revisar, ja li he dit al principi. Però progressiu, ho és molt, no ho és molt, és el que és més progressiu de tots. Per tant, no critiqui la falta la progressivitat de l'impost, perquè no és tal, eh? I en segon lloc diu que es tracta d'eliminar el caràcter recaptatori de l'impost i mantenir exclusivament el caràcter censal. Doncs, precisament el que fa vostè és carregar-se, perdoni'm la informalitat de l'expressió, el caràcter censal.

Però és que jo, dit això, que és el que tinc a dir sobre l'articulat de la Proposició de Llei, m'agradaria entrar en la seva exposició de motius, perquè és el que em sembla políticament més greu o més rellevant, deixi'm dir més rellevant. Vostès argumenten la reforma de l'impost de patrimoni en base a la no reforma o a la timidesa de la reforma de l'impost de successions. Això és el que diu la seva exposició de motius, és a dir, aprofitant que el Pisuerga passa per Valladolid, també obrim el debat sobre l'impost de successions. Per tant, sincerament, jo, quan em miro la seva exposició de motius, tinc la sensació que per a vostès el tema és eliminar impostos. Si podem eliminar, eliminem els directes, eliminar impostos directes, els directes; si podem eliminar el de successions, el de successions. Ja que no ens deixen eliminar el de successions, a veure si eliminem el de patrimoni.

Escolti, vostè diu en l'exposició de motius que hi ha, lleigeixo literalment: «...una opinió compartida per molts dels ciutadans de Catalunya sobre la necessitat d'eliminar definitivament l'impost de successions». Estic molt interessat en aquesta frase. O sigui, vostè diu que és una opinió compartida per molts ciutadans, i tinc una pregunta a fer-li: quants, sap vostè quants ciutadans, concretament? És a dir, aquests «molts ciutadans» que estan per l'eliminació de l'impost de successions, qui són, els votants de vostès, que no parlaven d'això en el seu programa electoral? Perquè li dic una cosa, nosaltres parlàvem de reformar i no d'eliminar l'impost de successions, en el nostre programa electoral, i també ens van votar molts ciutadans; per tant, potser hi ha molts ciutadans, però m'agradaria que ho quantifiqués, aquests «molts», que deuen estar per l'eliminació de l'impost, però ja li asseguro que n'hi ha molts que estan pel manteniment de l'impost. Perquè, sap què passa? Que vostè em posa davant d'un debat de fons. Amb aquesta proposta suposadament menor, vostè em posa davant d'un debat de fons, i és el debat sobre si volem serveis públics de qualitat o no volem serveis públics de qualitat. Sí, senyor diputat, perquè vostè em demana que eliminem els impostos progressius. Vostè m'està demanant això, vol que el substituïm per impostos al consum, clarament regressius? O vol que els ciutadans s'hagin de proveir de serveis privats per satisfer les seves necessitats socials? Escolti, jo estic convençut que del que hi ha molts ciutadans a Catalunya són ciutadans que entenen que el sistema públic de

provisió de serveis socials val diners i el que ens demanen els ciutadans és que administrem amb eficiència i responsabilitat aquest sistema públic; no ens demanen que anem per la via de l'eliminació dels impostos i, per tant, en l'últim extrem, de la privatització dels serveis socials. Això no ens ho demanen. Per les seves polítiques fiscals, tant en la tramitació de l'impost de successions com en aquesta Proposició de llei, tot sembla indicar que va per aquest cantó.

Escolti, però és que a més, els ciutadans, jo crec que són en aquest sentit molt adults i saben que el sistema públic no és només més equitatiu, és que és més eficient. Escolti, l'altre dia la consellera de Sanitat –perdoni'm que li posi aquest exemple, però el senyor Teixidó estava a pocs metres de mi– ens explicava una cosa que sabem tots, que és que el sistema sanitari privat, als Estats Units sense anar més enllà, només cobreix un 70 per cent de la població i en canvi suposa quatre punts més, un 11 per cent, de despesa del PIB nacional. Per tant, a més de ser més injust, menys equitatiu, és més car –és més car–, és menys eficient. Per tant, jo crec que..., no hi ha molts ciutadans, contra el que diu la seva exposició de motius, que demanen a aquest govern que elimini l'impost de successions, que és un impost, ho repeteixo, directe i progressiu.

Hi insisteixo, fixi's quina casualitat que dels quatre països que mantenen l'impost de patrimoni, dos són Finlàndia i Suècia –dos són Finlàndia i Suècia–, que no per casualitat són alguns dels països que tenen el millor sistema de protecció social públic d'Europa.

Per tant, ja dic, s'ha de revisar aquest impost, però no juguem amb foc, no juguem amb les bases fiscals de l'estat del benestar. O, si no, diguem-ho obertament; si no, diguem obertament que nosaltres estem per debilitar les bases fiscals de l'estat del benestar, perquè amb 86 milions d'euros... (*veus de fons*) –i vostè tindrà un torn de rèplica, i espero que m'ho contesti– es poden fer moltes guarderies. Digui'm quantes. Digui'm vostè quantes guarderies es poden fer amb 86 milions d'euros, perquè és exactament el que costa la proposta que vostè ens ha fet des d'aquesta tribuna: tenir 86 milions d'euros menys per al pressupost del 2006, això és, amb números, la proposta de vostè.

Una última consideració en els cinc minuts que em queden. El que no entenc de cap de les maneres és per què vostès no van fer des del Govern això que ara ens demanen que fem nosaltres. Escolti, vostès van tenir molts anys per fer això que ara ens reclamen, moltíssims anys, i no ho van fer. Ara ens vénen a nosaltres, que saben que som un govern d'esquerreres, catalanista i d'esquerreres, a demanar que fem mesures fiscals més aviat de caire liberal. Vostès estaven al Govern, vostès les haurien pogut fer, i no van voler. I *para mis adentro*, com diuen en castellà, m'he preguntat si és que potser és per allò de les ànimes que expliquen de Convergència, diguem-ne, no?: l'ànima liberal, la democristiana. I deu ser que quan vostès estan al Govern domina l'ànima democristiana i quan vostès estan a l'oposició domina l'ànima liberal. Però com que jo de combats d'ànimes no hi entenc, prefereixo deixar-ho aquí.

El que sí que li asseguro és que els ciutadans demanen coherència. I als ciutadans els agradaria saber per què

posen ara sobre la taula un tipus de polítiques que, o no van voler fer, o potser vostè... Vostè estava al govern, senyor..., honorable diputat (*pausa*) –vostè, vostè–, i vostè ho hauria pogut proposar. Potser ho va proposar i no el van deixar. Aquí no hi entro, jo.

Jo en tot cas li vull recordar una cosa. Aquesta setmana segur que vostès han estat seguint la campanya electoral italiana. Saben quin ha sigut el gran tema de la campanya electoral italiana, un dels grans temes? La reintroducció de l'impost de successions. Sap per què? Perquè qui es va carregar l'impost de successions a Itàlia va ser el senyor Berlusconi, i ara el centreesquerra a Itàlia proposa la reintroducció de l'impost de successions.

Són vostès que en parlen, de l'impost de successions, en l'exposició de motius, no sóc jo; jo els haig de contestar. Escolti, diguin-ho clarament: «Nosaltres estem en línia de les polítiques fiscals del senyor Berlusconi», i que els ciutadans de Catalunya ho sàpiguen. Vostès fan propostes fiscals similars a les del senyor Berlusconi a l'última campanya electoral italiana, que intenta atacar el candidat del centreesquerra amb aquesta qüestió. Però l'únic que li demano és que ho diguin clarament.

I els demano una altra cosa: que després no s'enfadin quan els diem que les seves propostes són liberals i de dretes, perquè quan a vostès els diuen que fan polítiques de dretes o que fan propostes de dretes s'enfaden. Escolti, no s'enfadin. El senyor Berlusconi quan li diuen que és de dretes no s'enfada; doncs, vostès, que en les polítiques fiscals –vull ser concret i rigorós, en les polítiques fiscals– s'hi assemblen, penso, cada vegada més, tampoc no s'haurien d'enfadar.

I això és tot.

Gràcies, senyor president; gràcies, senyors diputats.

(*Remor de veus.*)

El president

Senyor Turull...

El Sr. Turull i Negre

Gràcies, senyor president. De fet, jo –m'han de perdonar– pretenia que aquest no fos un debat massa extens, però el diputat que ha parlat ara m'hi obliga, perquè de la mateixa manera que va haver-hi un conseller que va dir que la capacitat d'autodestrucció del tripartit era il·limitada, veig que la capacitat de demagògia del senyor diputat també és absolutament il·limitada. (*Forta remor de veus.*)

En el debat que hem tingut en el punt anterior, li ha dit que no, al Partit Popular, diu, perquè aquestes coses s'han de fer a través de la Llei de mesures fiscals i financeres.

Aquesta proposta en concret, l'hem presentada diverses vegades a través d'esmena de la Llei de mesures fiscals i financeres, i ens han dit que no, que això tocava en un altre debat.

Un tema que li vull aclarir. Evidentment és una proposta molt concreta. Jo he parlat que..., una frase, parafrasejant el conseller d'Economia, l'impost de patrimoni i l'impost de successions i donacions, conceptualment,

i amb reformes i tot això, van vinculats –van vinculats. I s'han de tenir en compte ambdós. Això ho va dir el conseller. I nosaltres, jo, des d'aquí, li vaig dir que ho compartíem.

Avui de què estem parlant? Avui estem parlant d'actualitzar. El mínim exempt avui són 108.000 euros. Actualitzar-ho... Comptant «vivenda» pròpia. Vostè em pot trobar una «vivenda» de menys de 108.000 euros? Una «vivenda»; no li parlo de pàrquings. Perquè, clar, si ara resulta que els poderosos són aquella persona que té un patrimoni valorat en més de 108.000 euros, li puc ben assegurar que en aquest país hi ha milions de poderosos.

Per tant, no em faci demagògia en aquest sentit, perquè el que nosaltres tractem és d'actualitzar les dades. Igual que vostè no faci demagògia en el sentit de dir «l'1 de gener del 2006». Aquesta proposta va ser presentada fa temps, es tramita quan es tramita; nosaltres ho vam fer justament en el marc que s'estava parlant de tots aquests temes, i, per tant, arriba avui al debat, i s'entén que no pot ser que comenci l'1 de gener del 2006.

Després, un altre tema. No em parli dels efectes sobre la recaptació de la Generalitat. Sap vostè que, per exemple, la Generalitat recapta molt més amb la tributació del joc que amb l'impost de patrimoni. Per tant, no estem parlant de cap daltabaix –de cap daltabaix. Es tracta d'actualitzar el mínim exempt. Qualsevol pis –parlem del patrimonial–, qualsevol pis de qualsevol persona està revaloritzat, no només pel preu alcista dels pisos, sinó també fins i tot per les revisions cadastrals a més de 108.000 euros. I sempre acaben pagant els mateixos. Perquè, escolti, els poderosos –els poderosos– no ho tenen en patrimoni propi, vostè ho sap, que ho tenen tot col·locat en societats que tributen tot d'una altra manera. Vull dir que no facin aquest discurs demagògic –no facin aquest discurs demagògic.

Aquí, el tema, quin és? Doncs el que hem parlat moltes vegades. Escolti, una persona en vida obté una renda, a través d'aquesta renda fa uns estalvis, cotitza amb aquesta renda, cotitza amb aquests estalvis, fa un patrimoni amb aquests estalvis, cotitza una altra vegada aquest patrimoni, i, quan es mor i passa aquest patrimoni, torna a cotitzar sobre el mateix fet. I estem discutint això. Jo li agraeixo que vostè reconegui que cal un replantejament d'aquest impost i de l'impost de successions i donacions, que, hi insisteixo, serà un altre debat que tindrem en el seu moment.

I també deixi'm dir-li que..., diu: «Per què no ho feien vostès?» Jo ja li ho he dit: l'última actualització... –estem parlant..., avui la proposta fa referència a l'actualització del mínim exempt–, l'última actualització va ser l'any..., en la Llei de mesures financeres de l'any 2002. Jo en aquesta tribuna ja he discutit tres lleis de mesures fiscals i financeres; hem tret sempre el mateix tema. Vostès a l'última tampoc ho van fer, i per això nosaltres vam presentar aquesta proposta.

I finalment, escolti, la nostra credibilitat en actuacions en temes de reformes fiscals és tota. I vostè ho saben. Amb el govern del color que hi hagi hagut a l'Estat, que és on gairebé sempre hi havia les competències, doncs, la nostra aportació ha estat important. Algunes les hem

liderat, algunes les hem compartit i algunes les hem impulsat. Vull dir, si vol parlem de la supressió de la tributació dels actius productius a l'impost de successions i patrimoni; la supressió de l'IAE; tres reformes de l'IRPF, que han reduït i han permès reduir els tipus màxims i mínims; la creació d'una tributació específica per a les pimes en l'impost de societats; noves deduccions d'I+D per a internacionalització, formació, etcètera; és a dir, la nostra credibilitat en aquest tema.

Avui parlàvem d'una actualització. Vostè ha fet una gran demagògia parlant... I escolti'm, i una altra cosa: no vinculi menys pressió fiscal... –aquest és el problema dels socialistes–, no vinculi menys pressió fiscal amb menys serveis. Vinculi recursos i millora de la gestió. Aquest és el tema. (*Remor de veus.*) No és un tema de menys pressió fiscal, menys serveis. No. Segons quins dispendis... També jo ara podria «columniar-me» aquí amb una demagògia increïble. No hi vull entrar perquè no tot s'arregla a base de posar-hi més calés i més gent i més calés i més gent. Es tracta de gestionar bé –es tracta de gestionar bé.

Per tant, em preocupa molt que vostè faci..., i assimili pressió fiscal amb serveis, perquè això vol dir que tots aquests serveis que van prometen, que de moment no els estem veient..., vol dir que els ciutadans es posin a punt perquè els ve la clatellada.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Senyor Comín... (*Remor de veus.*) Senyor Comín, demana la paraula? (*Veus de fons.*) Però per...?

El Sr. Comín Oliveres

Rèplica?

El president

No, no n'hi ha; s'ha acabat. Ara només és possible un torn per contradiccions o per al·lusions. (*Veus de fons.*) *Pausa.*

El Sr. Comín Oliveres

Sí. Senyor diputat, fixi's, jo només li demano que revisi la meva intervenció...

El president

Senyor Comín... Senyor Comín! (*Pausa.*) És que no li he donat la paraula, perdoni. En tot cas li he dit que no pot fer una rèplica. Si hi ha contradiccions o al·lusions, fem-ho per aquí. Però res més que això. (*Pausa.*) Doncs, té un minut, té un minut exacte.

El Sr. Comín Oliveres

Sí. Revisi la meva intervenció, perquè jo no he dit la paraula «poderosos» ni una vegada... (*Veus de fons.*) I no... –revisi-ho–, i no he parlat en cap moment del moment en què vostès presenten la Proposició. Jo, el que li dic és que, més enllà de la proposta, en l'exposició de motius, vostès fan un debat de fons sobre la su-

pressió de dos impostos, progressius i directes, que són el de successions –i són vostès el que ho plantegen així– i el de patrimoni. I és això el que jo li he rebut, no la proposta concreta, sinó la proposta que vostès fan de supressió de l'impost de successions. I és sobre això sobre el que li demano coherència, perquè és això el que vostès no van fer mentre estaven al Govern; no van eliminar l'impost de successions. I, per tant, vostès quan governaven actuaven d'una manera i ara que estan a l'oposició fan un discurs infinitament més liberal de la pràctica que vostès tenien quan governaven o donaven recolzament a governs del conjunt de l'Estat.

Li asseguro que potser hi ha molts ciutadans que volen la supressió d'impostos progressius i directes. Jo crec que n'hi ha molts més que no volen la supressió d'aquests impostos. I 86 milions d'euros...

El president

Senyor Comín...

El Sr. Comín Oliveres

...no és una xifra menor.

El president

Senyor Comín, se li ha acabat el temps. *(Pausa.)* Gràcies.

Doncs, pot fixar posició sobre l'esmena a la totalitat, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, l'il·lustre senyor Sergi de los Ríos.

El Sr. de los Ríos i Martínez

Gràcies, senyor president; de l'escó estant. Bé, des del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, creïem que estàvem discutint sobre la proposta d'impost de patrimoni i no pas sobre l'impost de donacions i successions, el qual ja tindrà el seu espai de debat en aquest hemicle en breus dies, tot tornant de Setmana Santa, segurament.

El nostre posicionament de rebuig d'aquesta proposta és bàsicament per responsabilitat. I responsabilitat en dos aspectes. El primer: proposa una mesura aplicable a partir d'1 de gener d'enguany, de 2006, quan estem a l'abril; en l'anterior punt de l'ordre del dia ja hem parlat d'aquesta qüestió. Estem parlant d'una mesura que afecta el que serien els ingressos de la Generalitat en un pressupost que ja està tancat, que ja està discutit, que es va discutir precisament a finals del 2005, i, per tant, que afectaria els ingressos de la Generalitat per aquest temps; uns ingressos que, òbviament, a través d'aquest pressupost, ja han estat assignats.

Però, en segon lloc, per responsabilitat pel que suposaria de pèrdua de recaptació. I se li ha dit: aproximadament 86 milions d'euros. Això, vostè em dirà que és fer demagògia, però 86 milions d'euros poden ser quaranta escoles. És això el que són 86 milions d'euros: quaranta escoles noves. Estem en disposició de prescindir d'aquests 86 milions d'euros? Segons el nostre Grup Parlamentari, no; no estem en disposició de prescindir-ne. Potser, amb el seu meravellós acord de finançament Mas-Zapatero, com que tindrem un increment de recursos que òbviament superarà això, doncs, potser va per aquí l'argumentació. Ja ho veurem. Tant de bo tinguin raó!

–tant de bo tinguin raó! Si la tenen, no ens costarà gens donar-los-la. Tant de bo tinguin raó!

Però entenem que és irresponsable en aquests moments, amb la insuficiència de recursos que té la Generalitat de Catalunya, prescindir de 86 milions d'euros.

I és per responsabilitat que des del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana no donarem suport a la seva proposta, si bé entenem que un debat de reforma sobre l'impost de patrimoni l'hem de dur a terme, sí senyor, això sí, l'hem de dur a terme, però no en aquesta línia, que, pràcticament, amb aquesta mesura tan curta es carreguen tot l'impost de patrimoni com està entès en aquests moments, sense debat previ. I això no ens ho podem permetre.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

La senyora María Ángeles Olano té la paraula en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular.

La Sra. Olano i García

Gràcies, senyor president. Senyors i senyores diputades, nosaltres de sortida direm que, com no?, donarem recolzament a la proposta que ha fet Convergència i Unió. Hi donarem recolzament perquè el que ha quedat molt clar en aquesta cambra és que hi ha dos models diferents econòmics: un, el que proposa el tripartit, i un altre, el que proposa l'oposició, però la diferència és que nosaltres els mantenim tant quan governem com quan estem a l'oposició, i el tripartit quan està a l'oposició realment, doncs, sí que és curós a l'hora de demanar responsabilitat a l'equip de govern, però quan gasta, és a dir, quan té realment a les seves mans les possibilitats de gastar els recursos, no ho és tant.

Nosaltres donarem recolzament..., i em sembla interessant, doncs, el que d'alguna manera ha quedat aquí pendent, que és aquest debat sobre si realment hem d'afrontar un debat sobre la vigència o la necessitat de tenir aquest impost o no. Jo vull recordar que..., si fem una mica de reflexió sobre quan va sorgir aquest impost, recordem que va ser l'any 78 i que era una proposta excepcional i que únicament havia de tenir aplicació l'any 78, perquè aquell any es feia una reforma fiscal, i que es va fer per tres motius: perquè generava ingressos, perquè cobria un buit que en altres països a nivell de la Unió Europea sí que s'estava fent, com s'ha fet esment, i després perquè era una mesura paral·lela, perquè realment, paral·lelament a l'IRPF, es poguessin recaptar també més ingressos.

Nosaltres donarem recolzament a la proposta perquè, com s'ha dit, el que es proposa..., i no he sentit mai, avui, en les crítiques que s'han fet a l'oposició, respecte al moment que ha dit el senyor Sergi de los Ríos, que jo ho comparteixo, que potser el moment no... Però tampoc he vist que des del seu Grup es digués o des del tripartit es digués que potser féssim tots una proposta i comencés l'1 de gener del 2007; tampoc hem vist aquesta proposta. Per tant, agafant exclusivament l'esperit de la proposta de Convergència, nosaltres hi donarem recolzament.

Després fan referència a la proposta també del senyor Comín, que vostè ha dit que això el que faria seria abaixar el cens. No, es tracta d'un mínim exempt que no tindria per què ser un mínim d'obligació de declarar; es podria declarar i després aplicar-se una exempció, que per tant donaria lloc a no pagar, però sí a declarar, eh? Per tant, una qüestió és el cens, i una altra qüestió és la qüestió que realment es poguessin recaptar o no.

Però sobretot vull fer referència a la importància dels col·lectius a què ens dirigim. Ens dirigim realment a les famílies que tenen una «vivenda» en propietat, ens referim que, aquesta «vivenda» en propietat, l'han pogut aconseguir ja pagant impostos com poden ser, doncs, l'impost de béns immobles, l'impost de la renda. I sobretot vull fer referència i menció del que suposa realment la base d'aquest impost.

Quan amb aquest impost, amb l'impost del patrimoni, fem la declaració del valor d'un bé immoble, ens diu Hisenda que hem de fer-ho atenent al major valor d'un d'aquests tres supòsits: del valor cadastral, del valor declarat o de què Hisenda hagi tingut coneixement per una declaració del contribuent, o del valor que realment pugui ser comprovat, amb la qual cosa t'has de posar en uns valors reals perquè no tinguis problemes. De tal manera que aquest mínim..., que també li avanço que, des de la seva constitució fins a l'any 2002, progressivament aquest mínim exempt ha anat pujant. El que demanem és que aquesta línia de continuïtat es vegi reflectida en aquesta proposta, i, per tant, apujar dels 108.000 euros fins als 300.000 no ens sembla que sigui una qüestió d'un despropòsit econòmic, sinó tot el contrari.

I després l'altra part de la proposta, la que feia referència al grau de discapacitat de la persona física que declara, sigui igual o superior al 65 per cent i, per tant, s'apugui a 600.000, és molt important, perquè, tal com està redactada la Llei, la Llei únicament preveu una excepció del 99 per cent per als discapacitats, però no aquelles persones que, tenint greus problemes per desenvolupar la seva vida i per, fins i tot, també per obtenir recursos econòmics, no tenen aquesta possibilitat que sí que amb la proposta de Convergència tindria cobertura, perquè, com he dit, no queda..., una persona pot tenir una discapacitat, però, depèn del grau que tingui, no té per què ser un disminuït. I, per tant, és important que també donem recolzament a aquest col·lectiu.

Ja per concloure, vull dir i vull recordar que la proposta que es planteja realment està dintre de la capacitat normativa que ja tenim i que, si mirem el quadre resum que presenta l'Agència Tributària sobre com s'ha exercit la capacitat normativa, veiem que en aquests moments hi ha altres comunitats que ens passen al davant, com Andalusia, com Galícia, com la Comunitat de Madrid i com la Comunitat Valenciana, que en la gent disminuïda té un mínim exempt superior al de Catalunya.

Per tant, la capacitat normativa que ja tenim reconeguda per llei i que moltes vegades fem bandera que ens manca, ja la tenim. Es tracta de fer el gest polític i realment tenir aquesta intenció.

I després, senyor president, ja per acabar, el senyor Comín ha fet referència a la quantificació econòmica que suposaria aquesta mesura, i ens ha dit que suposa-

ria 86 milions d'euros i que amb això es podrien fer moltes escoles. És veritat, senyor Comín; però també es podrien fer moltes coses amb el que vostès s'han gastat en estudis, amb el que vostès s'han gastat a remodelar despatxos i en d'altres qüestions. Per tant, amb mesures fiscals, no recorrent sempre a dir que abaixar impostos és abaixar la qualitat dels serveis que donem als ciutadans..., perquè també és de responsabilitat, i també fiscal, fer una bona gestió amb el que recaptem, per allò que sempre hi ha d'haver un bon contrapès entre el que paguen els ciutadans i el que reben.

Gràcies, senyor president.

El president

El senyor Boada té la paraula.

El Sr. Boada i Masoliver

Gràcies, senyor president. Doncs, és veritat: menys pressió fiscal, menys serveis, està clar; i, bàsicament, menys serveis a les classes més necessitades d'aquests serveis, com s'ha demostrat, dades sobre la mà, els vuit últims anys de govern del Partit Popular, amb reformes fiscals incloses, amb el suport de Convergència i Unió a aquestes reformes fiscals! (*Remor de veus.*) I aquesta és la realitat. Dades, volen dades? Els les donem. Dades en educació, en sanitat, en benestar... Doncs sí, doncs aquesta és una norma... (*Persisteix la remor de veus.*) I a més a més...

El president

Senyores diputades, senyors diputats... Senyor Boada.

El Sr. Boada i Masoliver

Sí, perdoni, sí. Deu ser la... I a més a més vull insistir en aquesta idea perquè és que, si no, sembla que ens oblidaríem d'aquesta situació, i això és un fet gravíssim. I ja no vull parlar de la mala gestió, que aquí la hi hauríem afegir, però ja sé que fa dies que no en vull parlar, de la mala gestió dels anteriors governs, no?

I credibilitat en les reformes fiscals de Convergència i Unió? I tant! Tota! La credibilitat de reformes fiscals conservadores, dretanes, que van en contra de les classes més necessitades. (*Remor de veus.*) Però només han de fer que llegir el que han signat, el que han fet i el que han pactat. No ens ho inventem nosaltres, sinó que aquesta és la realitat. I vostès comparin, les reformes fiscals, a qui van dirigides i a qui beneficien, i, evidentment, també el nivell de serveis que donaven els seus governs, sobretot, hi insisteixo, els últims vuit anys, amb un gran acord entre el senyor Pujol i el senyor Aznar, que encara ens dol.

Bé, els arguments que s'han donat sobre aquesta Proposició de llei –i acabo–, ja els han donat els meus companys. Comparteixo totalment, doncs, totes les qüestions que s'han posat sobre la taula. El fet que algú cregui que és «baladí» perdre, recaptar menys de 86 milions d'euros, doncs, em sorprèn bastant. No entrarem ara en la gestió, si és bona o no, d'aquest Govern; estariem hores i hores explicant la bona gestió d'aquest Govern, i jo no els vull atabalar ara, en aquests moments... (*Persisteix la remor de veus.*)

El president

Senyores diputades, senyors diputats, si us plau...

El Sr. Boada i Masoliver

...per la qual cosa no voldria entrar en cap tipus de demagògia, que sí que alguns de vostès, doncs, hi ha entrat, per la qual cosa em sembla que seria allargar inútilment aquesta discussió, però sàpiguen, de totes totes, que per una qüestió de principis, d'ideologia, que a vegades manca en aquest Parlament, nosaltres, evidentment, votarem en contra d'aquesta modificació de la Llei.

Gràcies, senyor president.

El president

Cridem a votació.

(Pausa llarga.)

Posarem, doncs, a votació també aquesta esmena a la totalitat presentada pels grups parlamentaris Socialistes - Ciutadans pel Canvi, Esquerra Republicana, Iniciativa per Catalunya Verds.

Comença la votació.

Aquesta esmena ha estat acceptada, l'esmena a la totalitat ha estat acceptada per 69 vots a favor i 54 en contra, i, per tant, la Proposició de Llei, la iniciativa legislativa, doncs, ha estat rebutjada.

Alteració de l'ordre del dia

Aquesta presidència, d'acord amb l'article 72.3 del Reglament proposa l'assentiment de la cambra a una sol·licitud de modificació de l'ordre del dia que ha estat presentada pel conseller de Relacions Institucionals i Participació, en el sentit que el debat del punt 9, número 9 de l'ordre del dia, que és la interpellació al Consell Executiu sobre el model de relacions de l'àmbit del conseller primer amb el personal de l'Administració de la Generalitat, es faci a continuació del punt 6 de l'ordre del dia.

Podem fer aquesta modificació? (Pausa.) Per assentiment? (Pausa.) Moltes gràcies, i queda modificat en aquest sentit l'ordre del dia.

Designació de la delegació del Parlament a la Comissió General de les Comunitats Autònomes del Senat per a tramitar la proposta de reforma de l'Estatut d'autonomia de Catalunya (tram. 271-00017/07)

El sisè punt de l'ordre del dia és la designació de la delegació del Parlament que juntament amb la Comissió General de les Comunitats Autònomes del Senat tramitarà la Proposta de reforma de l'Estatut d'autonomia de Catalunya.

Atès que la llista dels diputats i diputades proposats pels diversos grups parlamentaris ha estat publicada en el dossier de la sessió, d'acord amb l'article 123.6 del Reglament del Parlament cal procedir-ne al nomena-

ment i, també d'acord amb la Junta de Portaveus, els proposo fer-ho per assentiment. És possible fer-ho així? (Pausa.)

Doncs, no havent-hi cap objecció, queden nomenats els cinquanta diputats i diputades proposades i proposats pels grups parlamentaris que s'han publicat en el dossier d'aquesta sessió i que integraran la Comissió General de les Comunitats Autònomes del Senat per tramitar la Proposta de reforma de l'Estatut d'autonomia a Catalunya.

Se suspèn la sessió fins a les quatre de la tarda.

La sessió se suspèn a dos quarts de tres de la tarda i tres minuts i es reprèn a les quatre i cinc minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per la secretaria general i el lletrat Sr. Muro i Bas.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat del conseller primer, el conseller de Relacions Institucionals i Participació, el conseller de Justícia, la consellera d'Interior, els consellers d'Economia i Finances, de Governació i Administracions Públiques, les conselleres de Cultura i de Salut, els consellers d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, de Comerç, Turisme i Consum, la consellera de Benestar i Família, i els consellers de Medi Ambient i Habitatge, i d'Universitats, Recerca i Societat de la Informació.

El president

Es reprèn la sessió.

Preguntes

Ho farem amb les preguntes a respondre oralment pel president de la Generalitat.

Pregunta al president de la Generalitat sobre el procés de pau al País Basc (tram. 317-00219/07)

La primera, la formula, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa, l'il·lustre senyor Joan Boada.

El Sr. Boada i Masoliver

Gràcies, senyor president. Senyor president Maragall, el 14 d'abril celebrarem el setanta-cinquè aniversari de la República, la Segona República, un període molt important de la nostra història, d'avenç dels drets democràtics, socials i culturals i que cal recordar avui en aquest Parlament. Llibertat i fraternitat n'eren alguns dels seus principis, i, precisament, aquests valors republicans han de ser els que han de guiar el procés de pau i normalització que s'ha d'obrir a Euskadi, després de l'anunciat alto al foc permanent de la banda terrorista ETA.

Aquesta és una notícia que tota la societat basca, i també la catalana i espanyola, esperàvem. Per això hem cregut oportú que en el Parlament de Catalunya pu-

guem valorar aquest fet i saber el capteniment del Govern de la Generalitat.

Esperança i cautela són les paraules més utilitzades per analitzar aquest procés: esperança que aquest anunci sigui irreversible i culmini amb l'abandonament de les armes. Estem en un moment històric i s'ha d'aprofitar. I cautela en els passos a seguir, que han de ser segurs, sense pressa, però fermes. Ara és l'hora d'actuar amb realisme i les forces polítiques tenen i tenim un paper clau. És en aquestes circumstàncies on es veu la grandesa o la misèria dels partits polítics. Ara és l'hora de la política en majúscules.

Sabem que no serà fàcil, sabem que hem d'estar al costat de les víctimes, demostrar-los la nostra solidaritat, i lluitarem contra aquells que vulguin manipular-les per interessos partidistes; amb això serem implacables. Ara és el moment del diàleg sense exclusions i per fer-ho ens hem de dotar de nous instruments. Haurem de revisar pactes i normatives polítiques i penitenciàries, ara ja obsoletes, que en aquests moments són un destorb per aquest nou procés que s'han engegat. La negociació política amb participació del Govern central, del Govern d'Euskadi i de totes les forces polítiques serà necessari, però no oblidem que la paraula també és de la ciutadania basca. El protagonisme ha d'estar en la societat basca, que és la que ha patit la violència i el conflicte durant molts anys i ara és la que ha de decidir i referendar el que vol ser, d'una manera clara i definitiva.

Per això, senyor president Maragall: com valora aquesta notícia i com creu que pot ajudar al nostre país perquè aquest procés de pau i normalització a Euskal Herria sigui una realitat?

Moltes gràcies.

El president

Té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Sr. Pasqual Maragall i Mira)

Senyor diputat, crec que la seva pregunta és oportuna, massa temps hem hagut de callar sentiments i hem hagut de forçar la prudència i ara podem dir, amb la boca ben oberta, que el Govern de la Generalitat comparteix amb la immensa majoria de la ciutadania el sentiment d'esperança en la pau que ha desvetllat la declaració de l'alto al foc permanent d'ETA.

El procés de pau a Euskadi és la millor notícia de molts anys. Ho és en tots els sentits, en el polític, per descomptat; però també en l'àmbit humà que és el més universal i el que afecta a tothom. Aquí, a Catalunya, hem tingut, com vostè sap, moltes víctimes. Sent alcalde, el moment més dur que em va tocar de viure va ser l'atemptat d'Hipercor amb una vintena de morts i centenars de ferits, i Vic, i els regidors del PP, i un altre i un altre i un altre...

I, per descomptat, l'assassinat d'Ordóñez a Sant Sebastià. Allà recordo que vam coincidir amb Aznar, tots dos sols, davant del fèretre, i Recalde, testimoni encara viu del terror, i Lluç.

Miri, la meua generació, la nostra generació ha estat marcada pel terror, indefectiblement. Els millors trenta anys de la nostra vida han estat marcats per la convivència amb el terror. El meu suport al president del Govern espanyol, que és ben conegut, ha crescut amb l'anunci de l'alto al foc permanent. Li faig confiança, per veure com, vostè preguntava com es farà. Li fem confiança, i crec que vostè també.

Vull afirmar, un cop més, aquest meu suport i el de tots els ciutadans de Catalunya. Comença una segona etapa diferent de la democràcia en aquest país.

El president

Bé.

— Pregunta al president de la Generalitat sobre les raons de la dimissió del president del Consell Consultiu i del cessament del cap de la Inspecció General de Serveis de Personal de la Generalitat (tram. 317-00218/07)

La següent pregunta, la formula, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, l'excel·lentíssim senyor Josep Piqué.

El Sr. Piqué i Camps

Moltes gràcies, senyor president. La pregunta està formulada per escrit en termes prou precisos com perquè jo no hagi de repetir-la.

Gràcies.

El president

Senyor president, té la paraula.

El president de la Generalitat

Vostè parla de dues situacions diferents que no tenen res a veure: una es refereix al president del Consell Consultiu i, l'altra, al cap de la Inspecció General.

En un cas es tracta d'una decisió d'una institució de la Generalitat, del Consell Consultiu, del seu president, amb caràcter autònom i independent, i és una decisió que em mereix tot el respecte.

En l'altre cas, és una decisió del conseller que estava comunicada i anunciada des de feia setmanes, en ple exercici de les competències que té el conseller.

El president

Senyor Piqué, pot repreguntar.

El Sr. Piqué i Camps

Gràcies, senyor president. Miri, és evident que la capacitat del Govern que vostè presideix, senyor president de la Generalitat, de generar situacions políticament escandaloses té unes conseqüències que dificulten la feina de l'oposició. I és que generen aquestes situacions tan sovint que al final una cosa tapa l'altra i, al cap i a la fi, ens quedem habitualment sols, alguns, a l'hora de reclamar responsabilitats.

Així va passar amb els episodis relacionats amb l'esfondrament del Carmel, i, particularment, amb l'escàndol del 3 per cent. Per cert, algun dia ens explicaran què passa amb l'Oficina Antifrau –algun dia ens ho explicaran.

També ara fa unes setmanes, doncs, va sortir el tema dels esperpèntics i, si m'ho permet, nepòtics estudis informes encarregats pel seu Govern. I reiteraria a l'altre grup de l'oposició que nosaltres hem demanat una comissió d'investigació que sense ells no és possible i crec que val la pena, doncs, que hi pensem, sobre això, i també ara amb les cartes enviades pel secretari general del Departament de Presidència, en qualitat de responsable de Finances d'Esquerra Republicana, amb una evident confusió entre partit i Administració, que vostè, senyor president, com a president de la Generalitat, hauria de garantir que no es tornés a produir.

I li ho pregunto amb tota honestedat: creu sincerament que el senyor Tornos és l'únic que ha de dimitir? Creu sincerament que l'únic que ha de cessar és el cap de la Inspecció de Personal? Ho creu sincerament? On és la proposta i la promesa i el compromís agafat en aquest Parlament després del debat del 3 per cent de transparència i de mans netes? On és? Crec que és una pregunta ben raonable, no?

Han generat, vostès, un clima en la societat catalana de resignació, incompatible amb la identificació dels ciutadans amb les seves institucions d'autogovern.

Ara tothom diu, cada vegada que passa, i passa cada setmana, que això és un escàndol, però, pensi en una cosa que tothom també diu que, com sempre, al final, no passarà res, que es taparan mútuament les vergonyes, que s'imposarà el silenci. I crec que això, sincerament, no és bo ni per a la societat catalana ni per al prestigi de les seves institucions. I ens hem de preguntar per què la societat catalana, els ciutadans de Catalunya són els més abstencionistes d'Espanya a l'hora de votar en unes eleccions autonòmiques. Crec que tot està relacionat.

Li demano, per tant, senyor president –i acabo, senyor president del Parlament–, que prengui les decisions necessàries perquè els ciutadans recuperin la confiança en el seu Govern a l'hora de gestionar els recursos públics, humans i pressupostaris. I li demano encara que sigui per majoria, aquest és un altre tema. Avui no li'n trauré, després li passaré una pàgina molt interessant...

(Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.)

El president

Senyor Piqué...

El Sr. Piqué i Camps

...de les memòries d'Alfonso Guerra sobre aquesta qüestió.

Però, prengui decisions, senyor president, i acabi d'una vegada amb aquest espectacle que és molt negatiu per als interessos de Catalunya.

Gràcies.

El president

Té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Estigui tranquil, senyor diputat, que el Govern compaixerà quan hagi de comparèixer, aquí en el Parlament. I li contesto a les seves preguntes respecte dels dos temes dels quals ha parlat.

En el cas de la Inspecció General, del qual ha parlat més, començo per aquí: el cessament té lloc en el marc d'una revisió a fons del funcionament tècnic de la Inspecció, ja fa temps.

El dia 6 de març es comunica verbalment aquest cessament, amb efectes a partir del dia 31 de març. El dia 22 del mes de març s'inicia la tramitació del cessament i el 4 d'abril es publica la Resolució.

Reitero el meu compromís amb la màxima transparència i insisteixo que serem extremadament rigorosos en aquest punt. No trobarà mai un cas en el qual no ho haguem sigut havent-hi causa. El cos de funcionaris de la Generalitat de Catalunya sap perfectament que d'ells s'espera professionalitat i eficiència en l'exercici de les seves funcions i lleialtat a la institució. I saben que la Llei els empara, si veuen vulnerats els seus drets. No en dubti, d'això.

Un segon, sobre el cas del Consell Consultiu. El president ha pres aquesta decisió, el president del Consell Consultiu, per evitar causar cap perjudici a la imatge del Consell, i el Parlament ja ha posat en marxa una modificació de la Llei que regula el Consell per fer explícites les possibles situacions d'incompatibilitat que es puguin produir.

I, per cert, li agraeixo el seu interès pel Consell Consultiu, altres vegades no l'ha mostrat.

El president

Bé.

— Pregunta al president de la Generalitat sobre les perspectives polítiques que s'obren amb el tràmit de discussió al Senat del Projecte d'Estatut d'autonomia de Catalunya (tram. 317-00221/07)

La següent pregunta, la formula, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, l'il·lustre senyor Joan Ridaó.

El Sr. Ridaó i Martín

Gràcies, senyor president. Som conscients que hi ha qui té pressa a tancar com més aviat millor la carpeta catalana al Senat, tot i que nosaltres pensem i reiterem que el clima més respirable que s'ha obert després de l'alto al foc d'ETA hauria de ser una nova oportunitat. Una oportunitat en lloc d'una coartada per l'immobilisme per a algú com Zapatero que, ara més que mai, se sent fort, que té el PP descol·locat, i que probablement no té guns sectors autoritaris i centralistes.

Però, sigui com sigui, faci el que faci, en aquest cas, el PSOE, nosaltres tenim dret a ser coherents. A ser coherents i a dir, sincerament, que el Senat no serà pas un passeig militar. I a dir també que reclamem el màxim respecte..., per cert el mateix respecte que mereix el senyor Piqué i el Partit Popular, a qui ningú, per cert, doncs, gosa a anar amb l'argument tan pueril i tan «manit» de la pinça entre el Partit Popular i Esquerra Republicana de Catalunya.

És clar que el senyor Piqué no és al Govern, per desgràcia per ell i per sort per nosaltres, en aquest cas, no? Però, és clar, no és al Govern, i, per tant, ningú no l'amenaça sovint de fer-lo fora, ho repeteixo, perquè no hi és, però nosaltres sí que hi som, i a nosaltres sovint sí que se'ns amenaça i aquest és el nostre Govern.

Miri, ja que parlem d'amenaques, des de fora del Govern, l'oposició de centredreta d'aquest país –que, per cert, són els aliats conjunturals del PSC i d'Iniciativa per Catalunya Verds– llança tota mena de brutícia sobre Esquerra Republicana, però això és el de menys, perquè el senyor Mas fa molt poques hores ha dit –i això sí que ens hauria de preocupar, a tots plegats– que pensa convertir el referèndum de l'Estatut en un autèntic plebiscit contra el tripartit. Per tant, això va per a tothom.

I, per tant, no ens equivoquem. I ho fa, a més a més, aprofitant les diferències que ell mateix ha provocat, que ell mateix ha fomentat, a partir d'acceptar un estatut de rebaixes. I, si parlem de dintre del Govern, senyor president, això sí, vull que sàpiga, sincerament, que, a pesar d'aquestes diferències, que són diferències normals en qualsevol govern, nosaltres volem ser coresponsables i, a més a més, compartir un govern unitari. Així ho diu el pacte del Tinell.

I creiem que vostè és el garant –és el garant– de la cohesió i del consens, però n'ha d'exercir l'autoritat i no pregonar-la. Sabent, això sí, primer, que el Govern ha de decidir i vostè ha de dirimir; però, segon, que el Govern necessita una majoria parlamentària sòlida; una majoria que nosaltres, una vegada més, estem disposats a garantir, sobretot si ens deixen treballar tranquils.

El president

Té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Senyor Ridao, amb tot el respecte, no crec que calgui que expliquem en aquesta sala què és un govern de coalició perquè, salvat Espanya, no n'hi han hagut massa, a Europa és el que hi ha, bàsicament, en la majoria dels casos, el cas d'Itàlia, el cas de França, el cas d'Alemanya, també... I li ho ben asseguro que les diferències que hi han en aquests governs, comparades amb les que nosaltres hem tingut, en fi, són de l'alçada d'un campanar, són molt importants, i, de vegades, a més, fins i tot, tenen efectes polítics importants, com és en el cas de França en la creació de divisions molt profundes dintre de la coalició de Govern.

Però, per altra banda, les perspectives, senyor Ridao, jo crec que són encoratjadores respecte de l'Estatut. Estem davant del darrer tràmit, abans de convocar el poble de Catalunya al referèndum de ratificació. Avui

mateix hem elegit els cinquanta diputats que hi han d'anar. El meu desig, ho reitero, és que el tràmit al Senat es pugui dur a terme de la manera més serena que sigui possible i sense entrebancs. Agraeixo que reiteri que vostès faran tot el possible perquè el procés no s'allargui innecessàriament, perquè tots sabem que, de vegades, el temps és decisiu. Ahir mateix ho van confirmar, també..., ho va confirmar també el secretari general d'Esquerra. Sé que en vostès hi ha una voluntat majoritària d'anar cap a l'escenari desitjat per tots, em consta, i sé que determinades condicions podrien reconsiderar la seva posició.

En tot cas, ja vaig dir aquí mateix, fa tres setmanes, en resposta al senyor Boada, que respectaré l'autonomia dels partits polítics en l'actual procés. Segueixo confiant que els partits que varem fer l'aposta doble per un nou Estatut i per impulsar un programa ambiciós de govern la guanyarem. Aquesta és la meua posició, és la posició del meu Govern: Estatut i bon Govern.

Vam constituir el nostre Govern com a expressió d'aquesta doble voluntat; dos anys i mig després som on havíem dit que seríem. Ara és l'hora de completar l'esforç i de fer visible el treball del Govern, que és molt. Sap que totes les forces del Govern compten amb el meu respecte, però també vull que quedi clara la meua determinació: governar –governar.

El president

La següent pregunta...

Pregunta al president de la Generalitat sobre les accions previstes per a facilitar als ciutadans informació sobre el text del projecte del nou Estatut d'autonomia de Catalunya i per a fomentar la participació en el proper referèndum (tram. 317-00222/07)

...la formula la il·lustre senyora Teresa Serra, del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi.

La Sra. Serra i Majem

Gràcies, president. Molt honorable president de la Generalitat de Catalunya, el passat dia 30 de març es va aprovar el Projecte de reforma de l'Estatut d'autonomia de Catalunya al Congrés dels Diputats. La votació va ser inequívoca, amb un total de 189 vots a favor, 154 en contra i 2 abstencions. Ara ja només ens queda la tramitació en el Senat, que es durà a terme durant les properes setmanes i, per tant, l'Estatut avança, amb pas ferm, cap a la seva ratificació en referèndum pel poble de Catalunya.

Ha estat un procés llarg i en el punt de mira de tothom durant tots aquests mesos. Els mitjans de comunicació n'han fet un gran ressò, però cal garantir que realment el poble de Catalunya coneix el seu contingut. Estem segurs que tothom ha seguit les negociacions, que han estat llargues i complexes, els entrebancs i les discrepàncies, que s'han anat superant, o no. Potser la gent no acaba de conèixer a fons la proposta ni per què ens servirà l'Estatut nou, ni quines són les millores respecte al del 79, ni la importància que té una participació mas-

siva en el referèndum. Cal que tothom sàpiga que és, sens cap dubte, el millor Estatut de la història de Catalunya i que és un salt important respecte al text de l'Estatut del 79.

L'altre dia un xavalet, un amic del meu fill em preguntava: «Com notarem que tenim el nou Estatut?, en què ho notarem?» Això és el que cal explicar. Cal explicar els grans àmbits d'avenç social i nacional com poden ser el reconeixement de la singularitat nacional de Catalunya, dels seus símbols nacionals i dels drets històrics. El major reconeixement per al català i més instruments per a la seva normalització. Per primera vegada s'estableix un llistat de drets i deures, principis rectors, i amb mecanismes de garantia d'aquests drets estatutaris. Posar les bases de la nova organització territorial de Catalunya, amb la incorporació de la vegueria. Dóna més competències i una enorme capacitat per fer polítiques, que des de la proximitat donin resposta a les preocupacions quotidianes de la gent: l'habitatge, la sanitat, l'educació, l'ocupació, el medi ambient i la justícia. Dóna un major paper polític dins l'Estat, en les relacions amb altres comunitats europees..., amb altres comunitats autònomes, perdó, a la Unió Europea i en l'acció exterior. I també un millor finançament, un sistema estable i transparent que ens reportarà més recursos, d'acord amb el major esforç fiscal de Catalunya, sense minvar la solidaritat.

Li demanem, doncs, president, que ens informi sobre quines són les accions que pensa dur a terme el Govern per facilitar el coneixement i la informació per part dels ciutadans i ciutadanes de Catalunya del text del Projecte del nou Estatut d'autonomia, així com per fomentar la participació al proper referèndum.

Gràcies.

El president

El senyor president té la paraula.

El president de la Generalitat

Senyora diputada, ha fet un bon resum de l'Estatut. A partir d'ara, efectivament, ens correspon a tots treballar, crec, en tres àmbits: el de la difusió, el de l'explicació i el de la participació.

En el primer, perquè la màxima difusió de l'Estatut ha de garantir que ningú a Catalunya pugui dir que no coneix o que no entén l'Estatut. I, per tant, el difondrem i l'explicarem. Arribat el moment em dirigiré a tot el poble de Catalunya convidant-lo a conèixer el nou text, que trametrem a totes les llars catalanes. I proposaré a les entitats municipalistes que tots els webs dels municipis de Catalunya difonguin el text de l'Estatut que se sotmetrà a referèndum.

Segon, quant a l'explicació detallada del contingut, es farà per una campanya divulgativa impulsada pel Govern, que també ha de comptar amb la participació de les entitats que s'han pronunciat ja sobre el nou Estatut, i les que encara no s'han pronunciat i ho han de fer. Ja no es tracta només de dir què volem; ara es tracta d'explicar el que hem aconseguit, títol per títol i àmbit per àmbit. Com a president penso comprometre'm a fons en aquesta feina.

Tercer i últim, la campanya per la participació, molt important. Compto que els sectors més actius de la societat catalana s'implicaran a fons per aconseguir que el primer i principal èxit del referèndum sigui la participació. Res no justificarà –res no justificaria–, sigui quina sigui la posició de cadascú, no fer tot el possible perquè el poble de Catalunya decideixi quan sigui cridat a les urnes.

El president

La següent pregunta...

Pregunta al president de la Generalitat sobre el garantiment de la governabilitat i la coherència en l'acció de govern del Consell Executiu (tram. 317-00220/07)

...la formula, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, l'honorable senyor Artur Mas.

El Sr. Mas i Gavarró

Moltes gràcies, senyor president. Senyor president de la Generalitat, sense cap ànim de fer cap plebiscit contra el tripartit, tindrem Estatut, i el tindrem malgrat els esforços d'algun perquè no el tinguem. El que jo dubto és que, a més a més, tinguem bon Govern; crec que no el tenim. I li he de recordar que en moltes ocasions Convergència i Unió, en aquesta sessió de control, ha preguntat per això, pel funcionament del Govern. Avui ho hem de tornar a fer.

Vostè sempre que preguntem pel funcionament del Govern ens diu: «tranquils, no passa res». Doncs, senyor president, jo li he de dir que sí que passa. I li demano, en aquest sentit, quines són les causes –espero que ens les expliqui amb un punt de detall– que l'han portat a prendre una decisió que a partir d'ara el Govern funcionarà per majoria. Després de dos anys i mig, si s'ha de prendre una decisió tan dràstica com aquesta, és que alguna cosa passa i que algun fonament devien tenir les crítiques de Convergència i Unió.

El president

Senyor president, té la paraula.

El president de la Generalitat

Senyor diputat, totes les preguntes, lògicament, són, han de ser, per la seva banda, des de l'oposició, per posar en qüestió l'obra de govern, no? Només faltaria que fos al contrari. En tot cas sàpiga que seguiré actuant com he fet fins ara, que m'atendré a les meves responsabilitats per assegurar la cohesió del Govern. I sàpiga que des del meu punt de vista el que passarà serà que el proper Govern el decidiran els ciutadans de Catalunya a les urnes i d'aquí un any i mig. No abans.

El president

Senyor Mas, pot repreguntar.

El Sr. Mas i Gavarró

Senyor president del Parlament, jo li he de confessar la meva perplexitat per aquesta resposta, perquè jo no li he preguntat quan serien les eleccions. (*Remor de veus.*) Deu tenir vostè algun problema intern en aquest sentit que li fa contestar allò que no se li pregunta. Deu tenir alguna cosa que pica a dintre, o que rasca a dintre, perquè, escolti'm, jo no li he preguntat per la data de les eleccions, que jo sàpiga, no?

Només li he preguntat per una cosa molt senzilla, o molt complicada, que és quines són les causes que l'han portat a prendre aquesta decisió que vostè ha anunciat a bombo i plateret, no se l'ha inventada Convergència i Unió. Vostè ha arribat a convocar directors de mitjans de comunicació en el seu despatx del Palau de la Generalitat comunicant aquesta decisió, que ha estat portada de tots els diaris i dels mitjans de comunicació en general. No ens vingui a dir que això té a veure amb la data de les eleccions.

I, per cert, la nostra obligació no és només criticar el funcionament del Govern. I em sembla, senyor president, que això no ens ho hauria de dir. No ens ho hauria de dir perquè, escolti'm, a diferència d'alguns seus socis de Govern, nosaltres en grans temes de país estem donant suport, com abans s'ha dit. O no és així? Per tant, la nostra funció no és només criticar el Govern, sinó que és treballar pel conjunt del país, no?

Miri, jo crec que vostè, amb aquesta decisió, ha pres la pitjor de les solucions. Perquè, fixi's, quina és la funció d'un president?, crec jo, modestament: garantir la unitat del Govern, garantir la seva cohesió. I quan vostè certifica que es votarà en el Govern, vostè el que està fent és abonant i certificant la divisió, no la unitat i la cohesió, la divisió. Perquè, escolti'm, un govern que vota, si ha de votar és perquè no està d'acord, i vol dir que n'hi ha uns contra els altres. I jo crec sincerament que la funció d'un president no és garantir la divisió. Ja sé que deu ser tota la culpa de Convergència i Unió i del monoteisme polític d'aquests últims vint-i-cinc anys, però nosaltres som monoteistes i creiem en un sol govern unit...

El president

Senyor Mas...

El Sr. Mas i Gavarró

...i en un president que lidera.

(*Alguns aplaudiments en un sector de l'hemicicle.*)

El president

Gràcies. Té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Bé, suposo que tenen llibertat de pensament en el seu Grup. (*Remor de veus.*) Espero que tinguin llibertat de pensament en el seu Grup. En tot cas, miri, a mi el que realment em sorprèn és que per part de vostè, que ha estat en el Govern i ha sigut conseller primer, és que no sàpiga el que diu la Llei, perquè la Llei ho diu ben clar –la Llei ho diu ben clar. La Llei diu que el Govern...,

l'article 73, en concret, de la Llei 3/82, que de tant en tant els ho de recordar, diu: «Les decisions del Consell Executiu es prendran per majoria, i en cas d'empat el vot del president és diriment.»

Escolti, sentir l'expresident de la Generalitat, el president d'honor, em penso que és, del seu partit... (*Pausa.*) Per-dó? President d'honor, no, és, del seu...? (*Pausa.*) No. És igual, el senyor Jordi Pujol, dir que les decisions no es prenen en el Govern per majoria a mi em deixa absolutament fora de lloc, esmaperdut i absolutament sorprès. (*Remor de veus.*) Les seves declaracions, també les seves, ajudades per les de qui el va fer conseller primer, són fetes des de la ignorància o des de l'ocultació del que diu la pròpia Llei. (*Persisteix la remor de veus.*) Haver governat gairebé sempre sense coalició no els eximeix de saber què diu la Llei del Govern. Vostè hauria d'haver aplaudit la meua decisió, senyor Mas, perquè l'he presa per afirmar que res no entorpirà l'acció governamental i la decisió de donar a conèixer l'Estatut al màxim. I aquesta és una decisió que compartim tots.

El president

Passem a les preguntes al Consell Executiu.

— Pregunta al Consell Executiu sobre el capteniment del Departament de Medi Ambient i Habitatge amb relació a l'espai que ocupaven les antenes de Ràdio Liberty, a Pals (Baix Empordà) (tram. 310-00551/07)

La primera, la formula, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds, el senyor Lluís Postigo.

(*El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.*)

El Sr. Postigo i García

Ja?

El vicepresident primer

Si us plau, es prega silenci per prosseguir la sessió de control i impuls al Govern. Senyor Postigo, té la paraula.

El Sr. Postigo i García

Gràcies, senyor president. Honorable conseller senyor Milà, deixi'm, abans de formular-li estrictament el que és la pregunta, la meua satisfacció en tant que diputat de comarques gironines perquè la veritat és que en els darrers mesos s'han dut a terme tot un seguit d'actuacions en aquelles comarques, i en concret a la Costa Brava, que ens satisfan força. En concret, tant el fet que hagi tirat endavant el Pla director del sistema costaner, com les actuacions que s'estan duent a terme en el Club Mediterráneo, o l'actuació duta a terme també amb Fluvià Nàutic, juntament amb d'altres enderrocs de menor entitat però en aplicació de la Llei de costes, doncs fan que hi hagi un balanç prou positiu. Malgrat tot, sóc conscient que ara no és el moment de fer balanços, però en tot cas vull que quedi constància d'un seguit d'actuacions llargament reivindicades des de molts sectors i que dos anys enrere ningú es podia pensar que eren possibles.

En tot cas, hi ha una altra actuació, que és la de l'enderroc de les antenes de Ràdio Liberty. Sabem de bona tinta quina ha estat la intervenció del Departament que vostè encapçala, però se'ns plantegen diferents preguntes, entre elles quines són ara les previsions d'actuació? Quin és el calendari després de la demolició? Qui serà finalment el titular de l'espai alliberat, i el que és més important, el seu destí? Si hi ha un pla de regeneració de la platja i de les dunes? Quan els ciutadans podran disfrutar d'aquest espai recuperat per a l'ús públic? En definitiva, el que voldríem saber és quin és el capteniment, què en pensa el Departament de Medi Ambient i Habitatge, que vostè presideix, que vostè encapçala, amb relació a l'espai que ocupaven les antenes feliçment enderrocades de Ràdio Liberty, a Pals.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Postigo. El conseller de Medi Ambient i Habitatge té la paraula.

El conseller de Medi Ambient i Habitatge (Sr. Salvador Milà i Solsona)

Gràcies, senyor president. Efectivament, jo crec que el cas de l'antena de Radio Liberty és històric, no només des del punt de vista simbòlic del que representa la desaparició d'una resta de la guerra freda, sinó també des del punt de vista mediambiental i de recuperació d'espais públics.

Es tracta de 38 hectàrees de terreny que s'han preservat durant aquests quaranta-set anys, que tenen al damunt un seguit d'elements de protecció i de valors molt importants. D'entrada formen part de la proposta de declaració de Xarxa Natura 2000, de la seva ampliació. També formen part de l'àmbit de la delimitació del parc natural, que està molt avançada la seva tramitació, del Montgrí - Medes i el baix Ter. I, alhora, contenen, efectivament, un conjunt de representació d'elements, d'espècies d'uns grans valors naturals. Per tant, la seva gestió haurà de tenir en compte aquests elements, els valors naturals i paisatgístics, els valors d'integració en un parc i, com no, també, l'interès que representa per al municipi de Pals, on estan ubicats, i per als seus ciutadans.

En aquest sentit el que garanteix la seva protecció és que formen part del domini públic marítim - terrestre. L'Estat així ho ha considerat. Això vol dir que estem tramitant i negociant amb el Govern de l'Estat un conveni que ens faculti com a Administració de la Generalitat a poder fer la gestió d'aquest espai, la seva ordenació i gestió, de comú acord, amb capacitat per concertar amb les administracions locals del territori, les instal·lacions que s'hi contenen, es preservaran aquelles que tinguin un valor patrimonial i d'utilitat, tant per a l'ús del parc com per a l'ús d'equipament local que l'Ajuntament de Pals sempre ha demanat. Ho haurem de fer concertadament, i haurem també d'executar el projecte de regeneració d'aquests espais. Espais que quedaran ara tancats –vull deixar-ho molt clar– perquè aquest espai dunar és extremadament fràgil i, el projecte de recuperació, el que contemplarà serà la realització d'una sèrie de camins i una sèrie de punts de visita.

Però en definitiva la seva gestió l'hem de veure en un àmbit de recuperació ambiental que va, com vostè ha assenyalat, del cap de Creus fins a les Medes i més avall fins al baix Ter, i que integrarà –estiguin-ne segurs, i ho dic també per al territori– els interessos locals, els interessos comarcals i els interessos de Catalunya. I la Generalitat, el Departament, tindrem molt en compte la concertació amb el territori, amb el municipi i, en definitiva, amb els interessos superiors, que són la protecció de l'entorn i del medi natural.

Gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor conseller.

————— Pregunta al Consell Executiu sobre les raons del cessament del president del Consell Rector del Consorci Sanitari del Maresme (tram. 310-00552/07)

La següent pregunta, la formula la il·lustre diputada senyora Teresa Aragonès, del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya. Té la paraula.

La Sra. Aragonès i Perales

Gràcies, senyor president. Senyora consellera, el passat 22 de febrer el Servei Català de la Salut va cessar com a president del Consorci Sanitari del Maresme el senyor Josep Molsosa.

El senyor Molsosa s'ha caracteritzat al llarg dels divuit mesos que ha estat al front d'aquest organisme per obtenir un ampli consens al voltant..., de totes les persones que hi han tractat. En concret podem veure com el comitè de treballadors del Consorci ha fet un comunicat, al cap d'uns dies del cessament, el 27 de febrer, on manifesten el suport al president del Consell Rector. De la mateixa manera, el mateix alcalde de Mataró, el senyor Baron, en l'últim Ple es va mostrar disgustat per una decisió que ell va valorar com a «ni volguda, ni desitjada». També és cert que l'agrupació local d'Esquerra Republicana a Mataró va emetre un comunicat de suport al senyor Molsosa, per les seves pràctiques, lligades, doncs, a la transparència i al bon govern.

El senyor Molsosa... Miri, jo no conec els detalls d'aquesta qüestió, però és cert que ell ha fet pública una carta on es manifesta partidari d'avançar cap a models de governança que deixin enrere pràctiques burocràtiques i tendències gerencialistes; «tendències gerencialistes» entenem que són aquelles pràctiques lligades a la contractació d'empreses externes per gestionar els grans hospitals i consorcis. I a més a més el senyor Molsosa diu que ell ha intentat aplicar les normes sobre el bon govern i transparència que el Departament de Justícia ha elaborat.

Davant de tot això, jo el que li vull demanar és que ens aclareixi els motius d'aquest cessament, perquè sembla com si hi hagués un molt bon consens a favor de la gestió del senyor Molsosa.

Moltes gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora Aragonès. La consellera de Salut té la paraula.

La consellera de Salut (Sra. Marina Geli i Fàbrega)

Gràcies, honorable president. Senyora diputada, el Consorci Sanitari del Maresme és un consorci interadministratiu entre el Departament de Salut, l'Ajuntament de Mataró i el Consell Comarcal –60, 30, 10–, i és potestat del director del Servei Català de la Salut nomenar el president del Consell Rector –així ho diuen els estatuts del Consorci.

Sense cap menysteniment per la figura, la personalitat del senyor Molsosa, es va considerar..., ell va presentar la seva dimissió el 3 de febrer, fonamentalment acceptada per tres motius.

Un, precisament per la dificultat del senyor president, de l'expresident, de saber quin era el paper d'un president d'un consell d'administració que conflueix amb el rol precisament de gerent del Consorci. Aquest és un element important, a vegades difícil, vostès ho saben. És a dir, el president d'una entitat –en tenim moltes al Departament de Salut–..., és la governabilitat i no la gerenciació, encara que pugui discrepar, per descomptat, i se li ha de dir, al gerent, el seu paper.

El segon element important era la seva posició de confondre el Consorci Sanitari del Maresme amb un paper de governabilitat que toca al Departament de Salut. I en això, discrepo d'algun comentari que vostè ha posat en boca de l'alcalde de Mataró, perquè em sembla que no se sustenta en un acord unànim amb tots els alcaldes del Maresme, de dir: la governabilitat del Maresme correspon, en aquest nou model, al Departament de Salut i als alcaldes, i no a un president, amb tota l'honorabilitat i capacitats d'un consorci de gestió. I aquest és un element molt important.

I el tercer, perquè generava –en aquesta confluència vostè sap que és difícil gestionar un hospital– interferències en les decisions gerencials i de direcció.

I aquests van ser els motius de discrepància amb aquesta persona. En aquest moment, el vicepresident del Consorci, que és l'alcalde de Mataró, ostenta amb caràcter provisional les funcions de president i, per descomptat, es busca, de comú acord amb tot el Consell Comarcal, l'Ajuntament de Mataró i el mateix Departament de Salut, el perfil d'una persona del territori que pugui ostentar aquest paper, que és el paper de president.

Gràcies, senyora diputada.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora Geli.

Pregunta al Consell Executiu sobre l'evolució de les xifres d'accidentalitat viària i de trànsit de Catalunya (tram. 310-00554/07)

La següent pregunta, la formula l'honorable senyora Núria de Gispert, del Grup de Convergència i Unió. Té la paraula.

La Sra. de Gispert i Català

Moltes gràcies, molt honorable president. Honorable consellera, un total de vuitanta-vuit persones han perdut la vida a les carreteres catalanes durant els tres primers mesos de l'any 2006; és a dir, un 16 per cent més que l'any 2005 en la mateixa època. Més morts, més accidents i més ferits greus. Com escrivia un mitjà de comunicació, cada vint-i-quatre hores hi ha hagut una víctima mortal. En canvi, a la resta de l'Estat, la sinistralitat ha baixat un 5,2 per cent. I l'any 2005, a Catalunya, si bé van baixar en un 8 per cent les víctimes mortals, vam ser la vuitena comunitat en nombre d'accidents.

Ja sé que no estem en una cursa, però volem saber quines seran les polítiques en aquesta matèria per part del seu Departament i del Govern a la vista d'aquestes dades i del nivell elevadíssim d'accidentalitat.

El vicepresident primer

Gràcies. L'honorable consellera d'Interior, senyora Tura, té la paraula.

La consellera d'Interior

Gràcies, senyor president. Senyora diputada, l'alerta sobre l'increment d'accidents, la van efectuar el Departament d'Interior i el Servei Català de Trànsit, i s'ha intensificat el conjunt de les seves actuacions, tant siguin de vigilància policial, com de pràctiques d'ordenació del trànsit i de missatges cap a la ciutadania.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora consellera. La senyora de Gispert té la paraula per replicar.

La Sra. de Gispert i Català

Miri, consellera, el Pla de seguretat viària 2005-2007 preveia reduir, com a repte de país, en un 30 per cent les morts a les carreteres. L'any 1998, data en què la Generalitat va assumir aquestes competències, Catalunya va patir 950 morts. I el 2003, 512, i hem anat baixant.

Ara sembla, però, per les dades d'aquest trimestre i per la important accidentalitat que vam tenir en dates asseynalades l'any passat –parlo de Setmana Santa, dels tres mesos d'estiu, de tot el mes d'octubre, del pont del Pilar, del pont de la Constitució–, que aquesta tendència està canviant. Quins en poden ser els motius? No tota la culpa i tota la responsabilitat és dels conductors; no tothom va begut o distret. Potser falla la política duta a terme pel Govern. I li ho argumentaré.

L'any 2003 es va aprovar la Llei de carreteres, que, entre altres obligacions, establia que el Govern ha de fer auditories de seguretat viària. I de moment, que sapiguem, no se n'ha fet cap.

També la mateixa Llei parlava que el Govern havia de presentar cada any un informe sobre els trams de concentració d'accidents, al Parlament. Tampoc s'ha fet. Anuncis, se n'han fet molts; propaganda mediàtica, també. Com diuen les persones que hi entenen, en aquest àmbit, s'hi han d'abocar més recursos i millor. El pressupost de trànsit, que es gastí en trànsit i no en altres polítiques; que es persegueixi l'infractor i l'imprudent, però sense ànim recaptador només, i que les multes es tramitin bé –li ho diu també el Síndic de Greuges–; que hi hagin radars, sí, però els millors, no els pitjors de tot l'Estat...

El vicepresident primer

Senyora diputada...

La Sra. de Gispert i Català

Com diu el president d'una fundació relacionada amb el trànsit: no s'esperin a finals d'any per prendre mesures, reaccionin ara.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora de Gispert. Honorable consellera, té la paraula.

La consellera d'Interior

Gràcies, senyor president. Senyora diputada, jo, cada vegada que la sento a vostè sumar-se a l'interès i a la preocupació pels accidents de trànsit, me'n felicito, i crec que en això ens en felicitem tots els grups de la cambra; vol dir que existeix unanimitat del Govern actual i de qui va tenir responsabilitats en el passat en un tema tan delicat com aquest. He intentat no ser mai extraordinàriament optimista respecte a l'evolució de les xifres, i m'he limitat a donar xifres fredes i objectives de disminució, que ho farà també al final d'aquesta resposta.

Ara bé, pel que fa a les auditories de seguretat viària que vostè em preguntava, primer hi ha d'haver auditors. I en aquests moments, l'Escola d'Enginyers els està formant, i ho està fent amb un conveni amb el Servei Català de Trànsit; per tant, no pot parlar d'inactivitat en aquest sentit.

I pel que fa als trams d'alta concentració d'accidents que va trobar aquest Govern, dels 119 trams s'ha actuat en 110. Això consta en l'Informe de seguretat que aquesta consellera va presentar en una comissió que vostè presideix, i per tant està en el marc del conjunt de les polítiques de seguretat.

He mirat de fer política clara, transparent, d'acceptar que hi ha coses que van malament, d'acceptar que hi ha coses que van bé. Ara, la seva pregunta avui, ara i aquí, ve motivada perquè precisament és el Departament d'Interior i el Servei Català de Trànsit qui fan un crit a la ciutadania dient: «Atenció, que aquest primer trimestre hem tingut més víctimes que l'any passat.» Jo vull que tota la cambra, i encara que sigui per a inventari de l'acta, sàpiga que, efectivament, en aquest trimestre hi ha hagut vuitanta-vuit morts. En el mateix període, l'any passat n'hi va haver setanta-sis. Ara bé, agafant

els set anys que portem de competències en matèria de trànsit, és la segona xifra més baixa.

Per tant, tampoc marquem grans fracassos en una política que s'està fent, i s'està fent bé, i espero que es faci per consens.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora consellera.

Pregunta al Consell Executiu sobre la inspecció general de serveis de personal de la funció pública de la Generalitat (tram. 310-00555/07)

La següent pregunta, la formula l'honorable diputat senyor Josep Maria Pelegrí, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Té la paraula.

El Sr. Pelegrí i Aixut

Moltes gràcies, senyor president. Honorable conseller de Governació i Administració Pública, en els últims dies, vostè sap, que n'és coneixedor, s'han succeït una sèrie de fets en l'àmbit de la funció pública que han preocupat molt aquest sector, i que també s'ha traslladat a la ciutadania en general aquesta preocupació i aquesta, si m'ho permet dir, una mica de preocupació social sobre aquesta qüestió.

I per aquest motiu, voldríem conèixer, voldríem saber, li ho demanem, que ens aclareixi quines són les circumstàncies que concorren en la Inspecció de Serveis i l'opinió del conseller respecte a això –vostè s'ha caracteritzat sempre per manifestar les coses tal com les pensa; per tant, ara també l'emplacement que ho faci així–, amb relació a la investigació sobre presumptes coaccions a funcionaris, per part d'Esquerra Republicana, per pagar una quota a aquest partit, i a què respon el relleu no materialitzat, el relleu frustrat en la Inspecció General de Serveis.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Pelegrí. El conseller de Governació i Administracions Públiques té la paraula.

El conseller de Governació i Administracions Públiques (Sr. Joan Carretero i Grau)

Moltes gràcies, senyor president. Honorable senyor diputat, en primer lloc m'he de remetre, com no pot ser d'altra manera, al que ha dit el president de la Generalitat fa un moment.

I en tot cas, afegir que el relleu en la Inspecció General es deu al fet que, amb l'aprovació de la Llei d'incompatibilitats dels alts càrrecs, es va decidir donar un impuls ferm a aquesta unitat, que és la que, entre altres coses, ha de fer el seguiment i el control de la incompatibilitat dels alts càrrecs de la Generalitat. I, per tant, a part d'augmentar els seus recursos humans, es va decidir, ja fa unes quantes setmanes, rellevar el lideratge d'aquesta unitat. Això se li va comunicar el 6 de març, a aquesta persona. El 22 de març hi ha registre escrit de la proposta del seu relleu. En el Departament

de Salut, que és en el lloc d'on havia de venir el funcionari a rellevar-lo, doncs, també hi ha constància de les gestions que es van fer perquè deixés la seva feina allà i vingués cap a la unitat d'Inspecció. I, per tant, és un relleu normal, fruit de la gestió i fruit de la voluntat d'impuls d'una nova embranzida en aquesta unitat.

En tot cas, dir-li que a hores d'ara en aquesta unitat hi ha la persona rellevada de la seva responsabilitat, però continua amb les seves feines d'inspecció. Ha estat un dels encarregats de fer el seguiment de tota aquesta qüestió que s'ha plantejat en la premsa. I en tot cas, dir-li que a hores d'ara no ens consta cap denúncia per part de cap funcionari, ni als sindicats, ni en els òrgans de la funció pública.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor conseller. Senyor Pelegrí, té la paraula.

El Sr. Pelegrí i Aixut

Sí. Gràcies, senyor president. Honorable conseller, no ens ha satisfet la seva resposta, almenys inicialment, perquè jo crec que és molt difícil de justificar, si no és que hi ha una justificació que no es pugui explicar, que una persona que ha estat durant quinze anys o més de quinze anys al capdavant d'una unitat administrativa com és la Inspecció General de Serveis, després, sense motius aparents, que no s'han explicat..., és a dir que es comuniqui a un senyor el seu cessament no justifica el que nosaltres estem demanant, que és l'explicació.

Miri, abans, una diputada d'Esquerra Republicana feia una pregunta a una consellera del Partit Socialista sobre un relleu en l'àmbit de la funció pública. I l'honorable consellera, des del meu punt de vista, ha donat els perquè, des del punt de vista de la legalitat i del contingut, de per què s'ha fet el relleu d'aquesta persona. I ha dit: «Oh, escolti, miri, hi ha la confiança...», que és un dels aspectes que també entenem que pot concórrer en aquest cas, no?

Però en qualsevol cas què ens preocupa de tot aquest fet que ha passat? Doncs, miri, ens preocupa que hi ha hagut una cosa que no havia passat mai a la funció pública: hi ha hagut atemoriment, hi ha hagut politització, hi ha hagut desprestigi, pèrdua de confiança, patrimonialització política, descrèdit, sectarisme, mala imatge, en definitiva, de la funció pública i de l'Administració pública.

I això no ho diem nosaltres. Jo aquí el que faig és reflectir el que diuen els mateixos funcionaris en cartes als mitjans de comunicació, en denúncies als mitjans de comunicació, i no sé..., si vostè em diu que no li consta cap denúncia respecte a això, avui un mitjà de comunicació trau la informació que hi ha hagut una persona de la funció pública que ha presentat una denúncia per aquestes qüestions, no? És diametralment oposat el que passa a l'Administració pública al que, per exemple, va presentar vostè fa uns dies amb relació al Llibre de la funció pública, uns aspectes que nosaltres voldríem remarcar. I vostè sap que li donem suport en aquesta remodelació i aquesta modernització de la funció pública, però amb situacions com aquestes i amb passos com

aquests no s'ajuda, honorable conseller, que l'Administració pública i la funció pública facin la seva feina, no?

Per tant, nosaltres lamentem moltíssim aquestes situacions que s'han donat fins ara en aquests últims dies. Esperem que el Govern posi fil a l'agulla en aquesta qüestió, que es donin les explicacions pertinents dels resultats d'aquesta investigació que fa la Inspecció General de Serveis (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*) i que, en qualsevol cas, aquesta falta de confiança –acabo, senyor president– i aquest atemoriment que hi ha part del funcionariat del nostre sector públic, doncs, pugui acabar i definitivament puguin treballar en la feina que han de fer, i no preocupar-se pel que fa el Govern amb les seves persones.

Moltes gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor diputat. Honorable conseller, té la paraula.

El conseller de Governació i Administracions Públiques

Moltes gràcies, senyor president. Jo, en tot cas, li reitere que aquesta decisió es va prendre en el seu dia, molt abans de tot això que vostè ara reflectia, i era fruit, com no podia ser d'una altra manera, de la lliure designació d'un govern que creu que una unitat ha de millorar i buscar un perfil diferent del seu responsable.

En tot cas, jo..., una petita reflexió per acabar. Tota aquesta gent que diu que volen preservar la funció pública el que han acabat aconseguint és que un funcionari, un funcionari del qual no sabem ni volem saber l'adscripció política, les seves creences religioses, si les té, o la seva orientació sexual, que havia decidit prendre una plaça de manera reglada i, gràcies a l'escàndol que s'ha muntat, la seva carrera professional de moment no ha pogut continuar, perquè, diguem-ne, ha estat sotmès a un linxament politicomediàtic que no es mereixia.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor conseller.

Pregunta al Consell Executiu sobre la política de recursos humans del Departament de Salut (tram. 310-00556/07)

La següent pregunta, la formula la il·lustre diputada senyora Carme Valls, del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi. Té la paraula.

La Sra. Valls i Llobet

Moltes gràcies, senyor president. Honorable consellera senyora Marina Geli, sabem que l'organització de la tasca assistencial no és fàcil, atesa la complexitat del sistema sanitari, un sistema que necessita bones infraestructures i recursos humans. Un primer component, el de les necessàries infraestructures i equipament,

ments per exercir l'activitat, el va presentar vostè al final del passat període de sessions, amb previsions de planificació fins al 2015. Però, òbviament, ningú entén que la sanitat pugui funcionar sense els professionals de salut; infraestructures bones sense metges i metgesses, infermeres, administratius i pacients no és un futur gaire factible.

Per tant, la situació dels professionals dintre de la sanitat pública, tant la laboral, com la professional, com la de participació, potser no es va afrontar de forma clara en anteriors legislatures, però ara són moltíssims els problemes ajornats que esclaten tots junts. Tant la capacitat adquisitiva dels seus salaris, com els incentius laborals per a les carreres professionals, com l'obertura d'espais que permetin una millor participació en les decisions de les estratègies o en l'elaboració i enumeració de les necessitats més integrals, són demandes molt sentides per amplis sectors dels professionals de la sanitat.

L'abordatge parcial dels problemes pot enterbolir la visió de conjunt, però sabem que s'han incrementat molt les necessitats i que ha faltat planificació; que ha augmentat molt la població –vostè ho ha pogut descobrir i constatar–; que tenim unes necessitats més grans, tenim una població més envellida, però també tenim la felicitat de tenir un repunt de la natalitat –per això constatem que han passat de 55.000 naixements a 75.000–, per tant necessitem, segur, més pediatres, més ginecòlegs; tenim un temps de visita molt curt; la plantilla havia quedat endarrerida... Per tant, constatem un augment de les necessitats, però també constatem que no es van planificar adequadament les necessitats i els recursos humans per poder-hi fer front.

Per tant, li demanem quina és la política del seu Departament quant a recursos humans i quines són les mesures que vostè vol prendre per a la planificació de les necessitats futures dels professionals de la sanitat.

Res més; moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora Valls. Té la paraula la consellera de Salut, senyora Geli.

La consellera de Salut

Gràcies, senyor president. Senyora diputada, nosaltres des de l'inici vàrem identificar quins eren els objectius del Departament de Salut i aquells en què teníem d'actuar i de reflexionar alhora: el finançament –que, per descomptat, a nivell de Catalunya i a nivell de l'agenda política de l'Estat espanyol, ha estat i continua estant...–; el segon, clarament, la millora de la qualitat i de l'accessibilitat dels ciutadans, i el tercer –i no per ordre de major a menor, eh?– eren les polítiques i la necessitat de recursos humans.

En base a això, el Departament de Salut, amb un acord de govern, va crear el que n'anomenàvem, n'anomenem «la mesa per a un gran acord social de recursos humans», on un any i mig el Departament de Salut, les patronals i tots els sindicats han estat presidits per la senyora Mercè Sala, avui presidenta del Consell Econòmic i Social, intentant identificar els elements bàsics

de totes les polítiques de recursos humans d'un sistema complex com és el sistema de salut.

I per descomptat, paral·lelament a això, eh?, que hi han documents importantíssims amb relació a planificació de recursos, de criteris nous de selecció, contractació i estabilització de l'ocupació, formació continuada, seguretat i salut laboral, retribucions, carrera professional, el Departament de Salut aquests dos anys ha actuat –evidentment, amb les mesures que tenia– augmentant les plantilles, habilitant 320 milions d'euros per a la negociació dels convenis –actualment vostè sap que hi ha un conveni, un preacord del conveni de la XHUP, i també una mesa de l'ICS, de l'Institut Català de la Salut, que està a punt d'obrir-se– i, per descomptat, aplicant la carrera professional, pagant incentius variables.

Ara, en aquest moment, és evident, en un moment d'una certa crisi, per descomptat, suma de molts factors, l'acceptem. I nosaltres..., el repte és que potser necessitàvem identificar més perseverantment que els professionals, en aquest cas metges o d'infermeria, tinguessin un àmbit propi també de discussió. I l'oferta d'aquest Departament és la creació del consell de la professió mèdica per analitzar aquests malestars, la majoria heretats per falta de planificació, però també d'un canvi substantiu de l'exercici de la professió d'assalariats, en moltes ocasions, avui els metges...

(El president es reincorpora al seu lloc.)

I, per tant, aquesta és l'oferta, doncs, clarament per concretar molt més aquest element d'exercici de la professió –en aquest cas, avui, parlem de la mèdica, però també d'infermeria– en el conjunt del sistema de responsabilitat pública de Catalunya.

El president

La següent pregunta...

Pregunta al Consell Executiu sobre la signatura dels acords amb advocats i procuradors amb relació al torn d'ofici (tram. 310-00557/07)

...la formula, en nom del Grup Parlamentari Socialistes-Ciutadans pel Canvi, l'il·lustre senyor Àlex Masllorens.

El Sr. Masllorens i Escubós

Gràcies, senyor president. Honorable senyor conseller, fa anys que des d'aquesta cambra, amb diverses resolucions de tots els grups i per part de l'anterior Govern i d'anteriors governs, s'ha intentat millorar la prestació del servei públic de l'assistència jurídica gratuïta; s'ha anat fent poc a poc, amb més bona gestió, amb més bon servei, més bona organització, també amb intents que hi hagués més eficiència en la prestació d'aquest servei.

Durant molt de temps havíem anat sentint que se'n milloraven les condicions, i potser hem de pensar que era així, encara que, des del meu punt de vista, potser massa lentament. Però també s'ha de dir que els col·legis de procuradors i d'avocats no acabaven d'estar mai prou satisfets dels resultats del conveni i dels sistemes d'acord amb què s'arribaven a signar aquests convenis.

D'altra banda, l'anàlisi que el Departament ha fet de la gestió del torn d'ofici, juntament –s'ha de dir– amb els mateixos col·lectius afectats, ha posat en evidència que aquest era un sistema que era manifestament millorable.

Finalment, però, i no sense dificultats –i el felicitem per això–, el Departament de Justícia ha signat uns acords amb els representants d'advocats i de procuradors que jo m'atreiria a qualificar en algun sentit com a històrics.

I és per aquest motiu que m'agradaria..., si vostè ens pogués explicar també, avançar alguns elements d'aquests acords i quina valoració en fa, sobretot tenint en compte, senyor conseller, que a vegades això es veu des de la perspectiva dels interessos dels col·lectius professionals que hi participen –interessos molt legítims i que, evidentment, s'han de tenir en compte: dels mateixos advocats, dels mateixos procuradors–, però que no podem oblidar que al darrere sobretot el que hi ha és un servei públic; un servei públic, a més a més, dirigit a aquelles persones i a aquelles capes socials que tenen menys recursos; que, per tant, es podria pensar que en principi tenien més indefensió davant de l'Administració de justícia, i que, per tant, això, per a un govern catalanista i d'esquerres com el que hi ha actualment, doncs, lògicament, ha de ser una prioritat, al meu entendre.

Moltes gràcies.

El president

Té la paraula l'honorable senyor Josep Maria Vallès, conseller de Justícia.

El conseller de Justícia (Sr. Josep M. Vallès i Casadevall)

Gràcies, senyor president. Senyor diputat, efectivament, la demanda d'assistència jurídica gratuïta creix de forma molt intensa, per causa de reformes legislatives recents: els judicis ràpids, la violència contra la dona, l'estrangeria, els menors... Aquesta demanda ha generat cap cop més exigències d'especialització, d'honoraris, de costos de gestió.

El Govern, d'acord amb els col·legis, ha revisat els mòduls d'intervenció, en un exercici d'actualització d'aquestes noves reformes processals. Ha incrementat els recursos: l'any 2004, 32 milions d'euros; l'any 2005, 39 milions d'euros, i per a l'any 2006 n'estan previstos 43 milions. Ha signat amb els consells de col·legis, com vostè ha dit, un acord que no m'atreiré a qualificar d'històric, perquè convé reservar aquest qualificatiu per a esdeveniments de més volada, però que certament inclou increments i inclou també un sistema de liquidació dels honoraris de forma més diligent. I finalment, d'aquí a pocs dies –i això és una notícia important–, es posarà en marxa en fase de prova un aplicatiu que informatitzarà totes les etapes de la gestió per fer-la més àgil i per fer-la també més transparent, cosa molt necessària.

A mitjà termini, recordo a la cambra que el Consell de Justícia ha aprovat en el seu Llibre verd una recomanació que literalment diu: «Cal analitzar, en el termini de sis mesos, la viabilitat de fórmules alternatives a l'organització actual del servei, en benefici dels usuaris i professionals, tot respectant la independència dels advocats» –i tanco la citació. D'acord amb aquesta recomanació,

s'ha iniciat ja, conjuntament amb els col·legis i amb un grup d'experts, l'anàlisi d'aquestes fórmules de millora de la gestió. A la vista de les conclusions que es puguin despendre d'aquests treballs, el Departament prendrà les disposicions oportunes.

En les darreres setmanes s'han posat en circulació per alguns mitjans i per alguns sectors, sigui per ignorància, sigui per finalitats poc clares, algunes afirmacions que no s'ajusten a la veritat ni a la voluntat de la conselleria. I puc assegurar a la cambra, senyor diputat, que el Govern complirà la seva obligació sense prejudicis, certament, però també sense hipoteques i respectant dues condicions: primera, mantenir el diàleg amb els professionals...

El president

Honorable conseller...

El conseller de Justícia

...segona –i acabo, senyor president–, exercir sense reserves les seves responsabilitats i les competències que la llei ens confereix.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies.

Pregunta al Consell Executiu sobre la seva política de lluita contra el consum de substàncies estupefaents (tram. 310-00550/07)

Té la paraula, per formular la darrera pregunta, l'il·lustre senyor Joan López, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya.

El Sr. López Alegre

Moltes gràcies. Honorable consellera, el mes de març al Parlament de Catalunya vàrem aprovar de forma atípica, però per la importància que té, una proposició no de llei conjunta amb relació a la política de lluita contra les drogues que es vol endegar des del Govern, recolzada per tots els grups parlamentaris.

Voldríem saber, a partir de l'aprovació d'aquest acord, quines són les mesures que pensa prendre en els propers temps.

Moltes gràcies.

El president

La senyora Marina Geli, consellera de Salut, té la paraula.

La consellera de Salut

Gràcies, senyor diputat. Nosaltres, per descomptat, després del que es va aprovar aquí, hem anat fent la nostra política de revisió, vostè ho sap, dintre del Pla director de salut mental i drogues, que molt aviat serà presentat, per descomptat, a tots els grups parlamentaris, i, per descomptat, hem continuat amb la política de govern amb relació a les addiccions.

El president

Senyor diputat, pot repreguntar.

El Sr. López Alegre

Gràcies per la seva resposta; és breu com ha sigut la meua pregunta. Jo voldria tan sols fer-li un comentari. La Proposició de llei que varem aprovar conjuntament tenia dos punts que per nosaltres són especialment importants: el punt segon, 2, que deia que s'havia de fer un especial èmfasi en el desenvolupament de programes preventius en el marc d'escola, sanitat, món laboral, món de l'oci, entorn familiar, i el punt onzè, que parlava d'adoptar una actitud resolutiva i de màxim temps de diàleg.

Ens ha sorprès, en els darrers dies, que ens hem assabentat que en el marc del Saló de l'Ensenyament es va fer la distribució d'un fulletó que ja fa temps que de fet és vigent, des de l'any 2001, i que es va fer en el seu moment des de la conselleria amb Energy Control, però que és un fulletó destinat a polítiques de reducció de risc. O sigui, per a aquells grups minoritaris que estan amb una política de consum de drogues, per tal d'evitar que aquestes persones malaltes, doncs, es puguin causar a si mateixes més mal o més perjudici social, doncs, hi ha una informació específica per a aquest col·lectiu concret. I, en canvi, aquesta informació s'ha distribuït en el marc del Saló de l'Ensenyament.

Nosaltres creiem que aquesta distribució en el marc del Saló de l'Ensenyament és un desencert, perquè en el marc del Saló de l'Ensenyament el que s'ha de fer és aplicar l'acord que es va fer en el Parlament de Catalunya, on es parla de polítiques preventives en el marc de les escoles, per exemple. I, per tant, considerem que les polítiques de reducció de risc per als col·lectius de malalts en matèria de drogues, no és en l'àmbit del Saló d'Ensenyament on s'han de portar a terme.

Hem vist avui amb certa satisfacció que, de fet, des de la conselleria el director general Colom ha reconegut que aquesta distribució havia sigut un error, i volíem saber si vostè ara ratificava aquesta convicció que això era un error.

Moltes gràcies.

El president

Honorable consellera, té la paraula.

La consellera de Salut

Gràcies, senyor Joan López. Vostè es refereix a aquell llibret, llibret informatiu sobre drogues i lleis, que va estar fet ja el 2001 quan el senyor Mariano Rajoy era ministre de l'Interior, la senyora Ana Pastor, ministra de Sanitat, i, per tant, cap dubte que això forma part, com diu vostè, d'una política llarga consensuada, per sort, a Espanya i a Catalunya al llarg de molt anys. Això està adreçat específicament, com vostè molt bé diu, a població consumidora –molt–, diríem que ens hem d'adreçar a ells amb altres llenguatges, amb altres maneres de fer, i segurament és veritat que de cap manera això ha d'estar adreçat a un públic molt general com és el del Saló de la Joventut. De totes maneres, això formava part de

molts altres fulletons, i era en unes taules on s'explicaven, on hi havia tot tipus de fulletons. Reconeixem que està adreçat a un públic més selectiu i, per tant, per això hem reconegut que la seva distribució a un públic més generalista segurament no era oportuna perquè tampoc és eficaç, perquè evidentment, tampoc se senten identificats amb el col·lectiu a qui va adreçat.

Gràcies, senyor Joan López.

El president

Passem al bloc d'interpel·lacions.

Interpel·lació al Consell Executiu sobre el model de relacions de l'àmbit del conseller primer amb el personal de l'Administració de la Generalitat (tram. 300-01026/07)

Tal com hem anunciat, la primera interpel·lació serà la que portava el número 9 a l'ordre del dia: sobre el model de relacions de l'àmbit del conseller primer amb el personal de l'Administració de la Generalitat, presentada pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Té la paraula l'honorable senyor Felip Puig.

El Sr. Puig i Godes

Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades i senyors diputats, a finals del mes de març, més concretament el dia 25, van aparèixer en diferents mitjans de comunicació que en alguns departaments de la Generalitat s'ha exigit, i s'exigeix el pagament d'un percentatge sobre el seu sou a treballadors públics.

Algunes declaracions del suposadament responsable d'aquestes actuacions, en el seu cas, a més, secretari general de Presidència en l'àmbit del conseller primer, secretari de finances i organització d'Esquerra Republicana i anterior director de la Fundació Irla, van aixecar encara més el nivell de preocupació sobre aquests mecanismes. «Qualsevol persona que treballi en un departament de la Generalitat, sense ser funcionari està allà perquè té la confiança del conseller, i, per tant, és un càrrec de confiança. Per això ha de pagar al partit.»

«Inclou això tots els interins que treballaven abans, ja, a la Generalitat, amb anterioritat a l'arribada d'Esquerra Republicana al Govern?» Resposta del senyor Vendrell: «Sí, qualsevol persona no funcionària, i, per tant, susceptible de ser substituïda per una altra, ha de fer la seva aportació al partit encara que no sigui militant. Això inclou no només assessors i personal d'alta qualificació, sinó també administratius i telefonistes, per exemple. Totes les persones que ocupen un càrrec a proposta del partit havien de conèixer amb antelació la nostra carta financera.» Continuava el senyor Vendrell: «Pot confiar el partit en algú que no l'ajuda a créixer? Algú li pot negar el pa i la sal a un partit que li ha ofert treballar per al país a la seva administració? Ningú es podrà emparar en la condició de no afiliat tècnic o en el caràcter de la seva relació laboral o funcional a efectes de no complir els compromisos i l'esperit de la carta financera.»

Aquestes declaracions van anar posteriorment també acompanyades d'informacions; informacions de què un col·lectiu de prop de quaranta treballadors, en l'àmbit del Departament de Joventut, estaven estudiant la presentació d'una demanda per aquests motius. Sembla que, després, les informacions anuncien que aquest col·lectiu estava o està negociant contraprestacions laborals per evitar aquesta iniciativa.

Li preguntem, també, en aquest cas, senyor conseller: En sap res el Govern d'aquesta actuació? Qui està negociant? S'han ofert contraprestacions? A quanta gent afecta? Hi ha hagut acomiadaments en aquest col·lectiu per aquests motius? (*Veus de fons.*) Estem fent preguntes, senyor diputat...

A quantes persones se'ls ha pogut incrementar –preguntem– el seu sou per poder aplicar, d'acord amb la carta financera d'Esquerra, i amb menor afectació a la seva butxaca, aquesta quota exigida pel partit? Quantes nòmines s'ingressen en comptes, la titularitat dels quals és la Fundació Irla, per procedir automàticament a la retenció i després transferir a les suposades víctimes el sou restant?

Com és possible, senyors i senyores membres del Govern, que no vegin la perversió que es dona en la duplicat de funcions –secretari general, cap orgànic i laboral, secretari financer, recaptador– del senyor Vendrell; la perversió que es dona en els mecanismes emprats –cartes, avisos, advertències, pressions–, i la perversió que suposadament s'observa, finalment, en les decisions preses? Cartes felicitant pels nomenaments, i tot seguit, demanar-los el pagament, la còpia del DNI, la còpia de la declaració de l'IRPF; advertiments de sotmetre's a l'acció disciplinària sancionadora d'un partit a què no pertanyen; butlletes d'adscripció a militància d'Esquerra, d'amics d'Esquerra, cartes de la Fundació Irla... Hi ha hagut *mobbing*? Hi han hagut desplaçaments del seu lloc de treball? Hi han hagut acomiadaments? En tot cas, sí que sembla que l'article 9 –que m'estalvio de llegir-lo– de la carta financera s'ha executat.

Val a dir que a continuació el Govern –en un nou exercici no sabem si d'un cert autisme, o d'aplicar-se allò del nirvana, d'abstreure's del dolor i d'aïllar-se–, en sessió del 28 de març–, tanca el cas de les cartes d'Esquerra Republicana perquè no hi han hagut denúncies. Doncs els hem de dir que ja n'hi ha dues, senyor conseller. Una denúncia presentada davant de la sindicatura de Greuges des del mateix dilluns. Una denúncia, com informa avui un mitjà de comunicació, presentada davant la Fiscalia.

Quantes persones afectades més hauran de denunciar aquesta pràctica abusiva, que pot acabar amb desplaçaments de llocs de treball, amb reducció de sous per haver-se negat a pagar? Quantes persones, repeteixo, hauran de denunciar més això perquè el Govern assumeixi la gravetat del fet? O seguirà el Govern encobrint i tapant aquest tema? Ja n'hi ha dues; dues persones que amb coratge, amb valentia, segurament superant moltes pressions i moltes incomoditats, han fet pública aquesta situació. Quants n'hi ha, per això, que per por callen i no gosen sortir a la llum pública? Quants treballadors laborals, temporals, amb contracte d'obra i servei determinats, contractats amb prestació de serveis, interins, eventuais, personal de confiança directiva, periodistes a gabinets de premsa, subalterns, administra-

tius, telefonistes..., quantes persones estan sotmeses a aquesta pressió? Quantes persones s'han vist desplaçades del seu lloc de treball per no acceptar pagar aquest peatge laboral d'Esquerra Republicana?

Tenim ja quatre, per això, fronts oberts, senyor conseller: L'Agència Catalana de Protecció de Dades, que ens informa que des del dia 28 de març ha obert un expedient d'informació prèvia per analitzar si s'ha produït una infracció en l'àmbit de la intimitat, de l'honor, de la privacitat de les persones. Quants fitxers i llistes de la Generalitat s'han utilitzat per aquests mecanismes? Els fitxers d'Esquerra compleixen les normes legals? Les peticions de les dades personals i opcions polítiques són d'acord amb la llei? Es vulnera la llibertat de les persones pel fet que qui demana aquestes dades és al mateix temps el comandament directe laboral?

Segon front: la Fiscalia va informar als mitjans de comunicació que havia obert diligències prèvies, per presumptes delictes de vulneració del dret al treball, coacció i *mobbing*. I avui hem conegut que una persona ha presentat denúncia a la Fiscalia –segon front.

Tercer front: la sindicatura de Greuges. Ens hi vam adreçar també des de Convergència i Unió. Sabem que des de dilluns una funcionària que ja es va atrevir a publicar amb una carta als directors la seva situació, ha posat el seu cas en mans de la sindicatura. No sabem com evoluciona.

I el quart front: sincerament, senyor conseller, hi tenim molt poca confiança, però el quart front era el que també vam sol·licitar l'obertura d'una informació a la Inspecció General de la Funció Pública, i també la convocatòria dels òrgans col·lectius de concertació laboral per analitzar el tema. I per què diem que no hi confiem? El senyor Pelegrí ho ha posat en coneixement de tothom: vint-i-quatre hores després d'haver encarregat, a l'inspector en cap –vint-i-quatre hores després– se li comunica el seu cessament. (*Veus de fons.*) Perdonin, agafin l'encàrrec. El 29 de març s'encarrega a la Inspecció General; el 31 de març se'l cessa. Vostès diran: «I és possible que sigui veritat, però no hi confiem.» Com és possible que hi hagi tan poca intel·ligència política per fer un cessament vint-i-quatre hores després que s'hagi encarregat a l'inspector en cap l'obertura d'informació sobre aquest tema?

Per cert, sembla que la persona que l'havia de substituir, que ja se sabia, ja se sabia en el Departament de Sanitat que aquest senyor havia d'anar..., per què no ha acceptat? Per què ha renunciat a acceptar aquest suposat càrrec? Perdonin la pregunta, és maliciosa, potser és que no ha acceptat les condicions en veure quines són les exigències que se li plantejarien en assumir la seva millora retributiva laboral? Per això diem que també ens ha sorprès que la Mesa de la Funció Pública, i intuïm que el comunicat deu ser diferent, però home, que la conseqüència de la reunió del conseller de Governació amb els sindicats sigui que Govern i sindicats delimitaran quins càrrecs no han de pagar quotes al partit, per l'amor de Déu!, em sembla que aquest no és l'encàrrec de la concertació sindical i del Govern. Hem de delimitar quins són els que no han de pagar al partit? Aquesta és la funció d'un òrgan que ha de, també, vetllar per la correcció de la funció pública?

Se'ns ha dit: «Maniobra orquestrada per aconseguir el «sí» d'Esquerra a l'Estatut»; que això és una pràctica habitual, que no volen robar com els altres partits; que hi ha atacs deslleials d'Iniciativa per Catalunya i que hi ha un conseller que és un bomber piròman; que això és un sistema clar i transparent; que «farem un reglament per desplegar encara més la carta financera d'Esquerra»; s'adverteix a l'oposició i se l'amenaça que pot incórrer en un delictes de calúmnies; es diu que la funcionària que s'ha atrevit a publicar una carta als directors té posicions ideològiques o familiars afins a Convergència i Unió.

Acabo ja, senyor president. No es tracta d'una qüestió de partit. No es tracta de valorar els mecanismes de finançament i de funcionament intern d'Esquerra Republicana. No es tracta d'un problema de finançament de partits polítics. No es tracta de discutir si els càrrecs electes d'Esquerra estan sotmesos a una carta financera o a una altra, si s'ha d'aplicar a militants o a no militants. No es tracta d'un problema d'obediència o submissió política dels militants i amics d'un partit polític. No es tracta de res de tot això.

El president

Senyor Puig...

El Sr. Puig i Godes

Acabo.

El president

Gràcies.

El Sr. Puig i Godes

Es tracta de la patrimonialització, de l'apropiació partidista dels llocs de treball de l'Administració, de la destrucció dels principis de professionalitat, objectivitat, independència, idoneïtat, capacitat, diligència, del sotmetiment a la llei, de l'interès general de la funció pública. L'evidència de la confusió entre allò que és públic i allò que és privat és molt greu. És un atemptat contra el model de servei públic de la funció pública de la Generalitat i del nostre país.

El president

Senyor Puig...

El Sr. Puig i Godes

És una distorsió perversa de les expectatives professionals de molt treballadors; és un nou motiu de desprestigi institucional.

El president

Senyor Puig...

El Sr. Puig i Godes

Ja estic: no és un problema del senyor Vendrell, no és un problema d'Esquerra Republicana, no és un problema d'uns consellers, és un problema de tot el Govern, i esperem que vostès ens aclareixin tots aquests dubtes.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments.)

El president

Té la paraula, en nom del Govern, l'honorable conseller primer, senyor Josep Bargalló.

El conseller primer (Sr. Josep Bargalló Valls)

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, benvolgut i honorable senyor Felip Puig, vostè ha volgut fer un judici públic a Esquerra Republicana. Jo no hi entraré. Si vostè vol fer un judici públic a Esquerra Republicana i a les seves actuacions com a partit, té altres fòrums per fer-ho, i el Parlament de Catalunya no és el fòrum adequat per fer això.

Jo no li parlaré d'Esquerra Republicana, que no és la comesa, excepte una cosa: Esquerra Republicana es financia de les quotes dels militants, de les aportacions dels seus càrrecs electes i dels seus càrrecs de confiança i del resultat compensatori dels processos electorals. Per exemple, no es financia de donacions anònimes. És una decisió (*Veus de fons.*). Perdonin, és una decisió. Jo li puc dir que malgrat els errors que Esquerra Republicana ha admès, i que jo aquí no li explicitaré, perquè no és la meua comesa, malgrat aquests errors, la decisió, per exemple, de no finançar-se amb donacions anònimes, la trobo correcta i la comparteixo. Però –però– el que jo he de fer avui aquí no és entrar en el judici d'allò que fa o no fa Esquerra Republicana, ni allò que a vostè li sembla bé o malament, d'allò que fa Esquerra Republicana.

Jo li he d'entrar, primer, a desmentir algunes de les falsedats que vostè ha dit, suposo perquè no està ben informat, i en segon lloc, a defensar la professionalitat i l'honorabilitat dels funcionaris i les funcionàries de la Generalitat, que són els principals perjudicats per algunes de les falsedats que s'han anat repetint, i són els principals perjudicats d'aquesta polèmica, allargassada innecessàriament, i situada en àmbits que no pertoqueu.

Com a Govern li he de dir que estem satisfets perquè això clarificarà les coses que en aquests moments la Inspecció General, a la qual jo tinc un absolut respecte i a la qual jo mai penso posar en dubte la seva professionalitat, i en tot cas li he de dir només a peu de pàgina que el 22 de març de 2006 ja hi ha documentació oficial referent al cessament de qui vostè deia, i que, per tant, és un cessament previ a la polèmica, però, en tot cas, jo li he de dir –jo li he de dir– que confio plenament en la Inspecció General, absolutament; que confio en la Fiscalia, i confio en la Sindicatura de Greuges i no confio en els judicis paral·lels –i no confio, en els judicis paral·lels. (*Remor de veus.*)

La nostra confiança en la Fiscalia, que és reconeguda com a Govern, ens ha portat, per exemple, avui, a acudir a la Fiscalia per un tema, com vostè ja deu saber, d'enquestes de la passada legislatura perquè els nostres serveis jurídics ens han dit que hi havíem d'anar i en compliment del seu manament avui hi hem actuat.

En tot cas, jo li diré unes quantes coses. Primera, el senyor Vendrell nega haver fet declaracions, per exemple, sobre les telefonistes, i vostè ho sap perfectament: nega haver fet declaracions sobre les telefonistes. I, en tot cas, si les va fer, es va equivocar, però nega haver-les fet i vostès... (*Remor de veus.*) No, no, perdonin, jo, entre la paraula de vostè que diu que ho ha llegit al diari i, per tant,

és veritat, i la paraula del senyor Vendrell que diu que no ho ha dit em crec qui és en primer terme responsable del que s'hagi dit o no. Després, vostè em pregunta –vostè em pregunta–, jo ja ho sé, senyor Puig, que ja està entre cometes en el diari, però vostè em pregunta quanta gent cobra els seus sous a través de la Fundació Irla. Primer li he de dir que per a un tema elemental de protecció de dades, el canal de cobrament dels funcionaris és un canal absolutament secret i, per tant, jo no sé per on cobra cada funcionari ni ho he de saber, però, en tot cas, com que vostè ha fet aquesta pregunta per escrit, havia fet aquesta pregunta per escrit, sí que m'he dirigit a la Fundació Irla perquè em digués si hi havia algun funcionari de la Generalitat que cobrava el sou a través de la Fundació Irla, i la Fundació Irla m'ho ha negat. Però, insisteixo, no és una informació oficial de Govern, perquè el Govern no donarà mai informació dels mecanismes pels quals cobren les seves nòmines els seus funcionaris, que això forma part de la voluntat explícita de cada funcionari en el seu moment.

Després, no hi ha hagut, dels dos casos que vostè ha esmentat, de les dues persones que vostè ha esmentat, la que ha anat a Sindicatura de Greuges i la que ha anat a Fiscalia, en cap cas té res a veure a haver rebut o no una carta amb decisions preses sobre la seva situació laboral, i els dos casos són dos casos de persones que ocupaven una plaça eventual de confiança, i són dos casos que els conec i vostè sap que els coneix, perquè en un cas, quan jo vaig ser conseller d'Educació li vaig donar la confiança i quan vaig deixar de ser conseller d'Educació estava en el lloc de confiança que jo li vaig donar, però vostè sap també, perquè ha estat conseller, que la confiança tu la dones i la mesures tu quan la dones, i saps tu que l'has donat quan la deixes de tenir, no la persona que la rep –no la persona que la rep–, i si una consellera posterior a mi perd la confiança amb qui jo la tenia té tot el dret a perdre-la –té tot el dret a perdre-la–, perquè la confiança la vaig donar jo i sóc jo qui mesuro si es perd.

En el segon cas –en el segon cas–, com que vaig ser jo qui li va perdre la confiança en el segon cas, li puc explicar; preferiria no fer-ho i em posaré en un límit de mesura. Era una plaça d'adjunta a la cap de secretaria del gabinet del conseller en cap, jo vaig considerar en primer lloc que a la secretaria, de personal eventual i confiança amb una n'hi havia prou i no en calien dues, vaig considerar. En segon lloc, jo li vaig perdre la confiança en aquesta persona. Per què? Doncs, perquè jo la mesuro com a conseller; i en tercer lloc, tinc el dret a perdre-li la confiança –tinc el dret a perdre-li la confiança–, i no li explicaré per què, perquè crec que la discreció en què ha d'actuar tothom en aquest cas, qui la perd i qui la rep –qui la perd i qui la rep– m'impedeix dir-ho. I en tercer lloc, també per evolució de les necessitats professionals i la resposta professional que se'm donava. Aquesta persona, que era funcionària, com en el cas anterior, va tornar a la seva plaça, va tornar a la plaça de funcionària, va deixar de tenir un càrrec de confiança i va tornar a la plaça de funcionària. En aquest segon cas ningú ocupa aquesta plaça, perquè la plaça es va extingir.

Jo tinc una cap de secretaria que té la meua confiança –però pot deixar de tenir-la demà mateix, però pot deixar de tenir-la demà mateix–, (*remor de veus*) i sí que

li dic, i sí dic una cosa, que la meua cap de secretaria no milita a Esquerra Republicana i no sé què vota; fins i tot podria estar convençut que no vota a Catalunya –fins i tot podria estar convençut que no vota a Catalunya–, però, en tot cas, sí que li voldria dir que el que ja és embolicar la troca per on no toca és el cas de Tjuuca –és el cas de Tjuuca. Al Govern no li consta –no li consta–, com ha dit el conseller de Governació, cap acomiadament ni cap desplaçament motivat per incompliment d'una carta financera d'un partit, entre altres coses perquè mai el Govern permetria un acomiadament o un desplaçament motivat per motius externs al Govern, mai.

I, escolti, jo l'entenc perfectament a vostè i als seus interessos, i sé en el context concret la seva voluntat d'entrar en aquest judici contra aquest partit. Jo li puc dir una cosa també –jo li puc dir una cosa–, l'endemà de les últimes eleccions al Parlament de Catalunya, quan en aquell moment el conseller en cap va entrar al Palau de la Generalitat, a la porta hi havia personal eventual, personal de confiança i funcionaris fora del seu lloc de treball, aplaudint. Li puc assegurar –li puc assegurar– que a mi m'han vingut funcionaris dient: «si em veu vostè en aquella foto, m'hi van obligar». (*Remor de veus.*) Jo els he dit: «Tranquils, no ho he mirat, no he mirat mai la foto, no he mirat mai la foto perquè tan me fa...» (*Remor de veus.*)

El president

Honorable conseller...

El conseller primer

...perquè tan me fa i perquè, a més a més, sé com són les coses i els seus contextos i sé que treure les coses dels seus contextos és un error molt greu.

(*Alguns aplaudiments.*)

El president

Té la paraula, per fer la rèplica, el senyor Felip Puig..., el senyor Mas.

El Sr. Mas i Gavarró

Em sembla que hi ha hagut una al·lusió directíssima, senyor president, perquè si no recordo malament el conseller en cap en aquell moment devia ser jo, no?

El president

Té un minut, senyor Mas.

El Sr. Mas i Gavarró

No, no, un minut no, cinc segons, senyor president. Senyor Bargalló, no menteixi sense proves.

El president

Té la paraula, senyor Puig. (*Remor de veus.*)

El Sr. Puig i Godes

Moltes gràcies, senyor president. És tan evident que Convergència i Unió no vol, no només vol fer, sinó que mai ha fet judicis paral·lels, que des del primer moment

que va esclatar aquest escàndol en els mitjans de comunicació vàrem sol·licitar i demanar que intervinguessin les instàncies independents, judicials, governamentals i, fins i tot, executives. Vam demanar i suggerir que la Fiscalia actués, que l'Agència de Protecció de Dades investigués, que la Sindicatura de Greuges emparés i la Inspecció de la Funció Pública. Des del primer moment el conseller té les nostres cartes, el Parlament sap també de la nostra petició de compareixença, però hi ha algunes preguntes que no ens ha contestat.

El senyor Vendrell és o no és secretari general a Presidència i secretari de finances d'Esquerra? I és o no és qui envia aquestes cartes demanant el compliment d'aquestes quotes paral·leles?, i és o no és directiu, també, de la Fundació Irla? Judicis paral·lels, cap. Per cert, només vull dir-ho aquí, hi ha tota una sèrie de funcionaris que estan sent cridats –no sé si en judicis paral·lels o en informes d'expedients d'informacions reservades– en un despatx de la Generalitat per parlar d'informes i d'enquestes fets els anys 90 i 91 i 92, tanco el parèntesi. (*Remor de veus.*)

Vostè ha parlat d'informació de dades –vostè ha parlat d'informació de dades–, escolti, jo només sé el que he vist i el que molta gent han vist, que han rebut cartes exigint aquest pagament a la seva adreça particular, que ho han rebut al lloc de treball on treballen –que també és una dada confidencial– i que han rebut no només d'un partit, d'una fundació, d'una associació d'amics, de tothom cartes als seus llocs de treball. I vostè ens parla que no hi ha cap relació i ens diu que una de les senyores que va denunciar en una carta, doncs, se li va acabar la confiança, i que vostè la coneix perquè és veritat, vostè li va renovar la confiança i no va tenir més temps perquè es va produir –una de les moltes– la primera crisi del Govern i va entrar una nova consellera. Però, escolti, és que la nova consellera li renova la confiança quan entra, lògic, el 24 de febrer, i li retira la confiança el 14 de juliol. Cap problema, és un tema de confiança, ja ho entenem. Però, què passa entremig? Que és que entre el 24 de febrer, que se li renova la confiança i el 14 de juliol que se li acaba la confiança, resulta que el 25 de maig rep la carta demanant-li que pagui, i diu que no.

Vostès diran: oh!, escolti, no sé si hi ha causa - efecte, que ho investigui qui ho ha d'investigar, no estem fent cap sentència, només diem que això no està atorgant avui a la funció pública ni el clima, ni la dignitat, ni la llibertat per treballar. (*Forta remor de veus.*)

Per cert, l'únic que no ens ha dit i no ens ho digui, amb relació a la seva secretària, no ens ho digui, ens ha dit que no sap si és militant, que no ho és, que no vota aquí... No ens digui si paga o no paga, no cal que ens ho digui –no cal que ens ho digui–, això és l'únic que no ha dit, perquè en aquests dos casos sí que sabem que no pagaven, i no són informacions que dona Convergència i Unió, són dos casos que amb molt d'esforç, perquè ho hem vist i perquè s'ha notat, i perquè després de la primera carta en què no es volia fer cap iniciativa més només ha faltat una segona intervenció i una imputació de suposats vincles, perquè aleshores hi hagués algú que també es decidís d'anar a la Sindicatura de Greuges.

No hem parlat de finançament de partits polítics, no és aquest el tema, no, no ho és, però els demanem una co-

sa, senyors consellers: les donacions anònimes –saben?– són legals; mentre no es canviï la llei són legals, quan la canviem, cap problema, si la canviem, però mentre siguin legals els fem un prec: acceptin-les, per favor, acceptin-les i deixin de pressionar i de cobrar impostos revolucionaris a funcionaris que no són treballadors d'Esquerra Republicana, això és el que els demanem. (*Remor de veus.*)

En definitiva... (*Alguns aplaudiments.*) Ja acabo, senyor conseller, però encara em queden quaranta-cinc segons.

El president

Em fa l'efecte que són els aplaudiments que han confós el conseller, que no tocaven, encara.

El Sr. Puig i Godes

Tornem a repetir, no és un problema del senyor Vendrell, ara ja és un problema del Govern i de la institució. Volem que s'aturi aquesta perversió, perquè sinó acabarà sent ja de nou un problema també del país, un nou problema i motiu de desprestigi, de desengany, de desafecció, de desànim, de desmoralització. Estan atemptant contra un dels fonaments de qualsevol país, del nostre; estan atemptant contra el cos de funcionaris, de treballadors públics, del seu estat d'ànim que ha de garantir la continuïtat, l'estabilitat, la independència en l'Administració.

És per tot això, senyor conseller, que demanem que actuïn, que aixequin la barrera d'aquest peatge retributiu d'Esquerra, que demanin disculpes pel greu error comès, que cessin el cobrador de la fracció republicana, que actuïn i rectifiquin, que assumeixin responsabilitats polítiques amb dignitat, abans que ho hagin de fer...

El president

Senyor Puig...

El Sr. Puig i Godes

Ja estic... Abans que ho hagin de fer després que altres institucions evidenciïn el que vostès intenten amagar. Tallin de soca-rel aquest mètode pervers, aixequin l'ombra de la sospita, netegin la bona imatge, retornin l'esperit, el compromís i la confiança als treballadors públics d'aquest país.

Moltes gràcies.

El president

Té la paraula el conseller primer.

El conseller primer

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, hi ha un parell de coses de les que ha dit..., perquè un altre cop en aquesta centrifugadora que vostè fa servir hi posa roba de colors diferents. El secretari general, Xavier Vendrell, des que és secretari general, no té cap relació amb la Fundació Irla, que jo crec en tot moment ho ha dit... (*Remor de veus.*) No la té –no la té–, eh? I ho dic per deixar les coses clares en aquest punt. No la té.

A veure, miri, jo ja sé que si li dic la veritat vostè té tendència a no creure-la –té tendència a no creure-la. Però li puc dir una cosa de les que ha dit. I li puc assegurar que els dos casos que han sortit..., i cada vegada que surti un cas, si en surt un altre, jo li explicaré el que sé.

En el cas primer, de quan jo era conseller d'Educació, com que va haver-hi un relleu, vostè ha dit «forçat per les circumstàncies», jo vaig parlar amb la consellera i li vaig dir: «Tota la gent que està aquí nomenada com a càrrec de confiança l'he nomenada jo i porta un mes i mig. Coneix-la, coneix-les, i dintre d'uns mesos digues-me si vols fer algun canvi.»

Jo li puc assegurar que molt abans..., li puc assegurar, senyor Puig, que molt abans del 14 de juliol, molt abans, i també li puc assegurar que abans de rebre la famosa carta, la consellera em va dir quines persones ella... (*Veus de fons.*) No, escolti... Jo ja li he dit que si em vol creure em creu i si no... Perquè aquí estem parlant de persones i jo no vull entrar –no vull entrar– a parlar d'aquestes persones.

Però jo insisteixo: el Govern, com a govern, no acceptarà mai –no acceptarà mai– que hi hagi un acomiadament o un canvi de lloc de treball per motiu del compliment o no d'uns requisits d'un partit polític, sigui quin sigui. El Govern, com a govern, no ho acceptarà mai.

Li he dit que el cas de Tjuuca és un cas que vostè coneix perquè té a veure amb una situació de contractació laboral que s'ha de solucionar a través de l'Agència Catalana de Serveis a la Joventut, que té situacions reconegudes de «prestamisme» laboral o de contractació irregular al llarg dels temps, i que no hi ha cap col·lectiu de quaranta: o és un col·lectiu de trenta-set, que fa un tipus de negociació, o és un col·lectiu de cinquanta, que fa un altre tipus de negociació. Per tant, hi ha diversos col·lectius laborals a Tjuuca que, de fa mesos, fan negociacions diferents. I si és cert que algú ha volgut barrejar-ho, també és cert que qui negocia per la part de representació dels treballadors ha dit molt clarament que volia mantenir-se al marge de qualsevol cosa que semblés una negociació en aquest context. I n'està al marge.

Jo li he de dir..., escolti, a veure, quan passa una cosa pots pensar bé en la cosa o pots pensar malament. Jo tinc tendència a pensar bé. I li ho explico –i li ho explico.

El fet que un diputat del seu Grup Parlamentari enviés una carta al domicili particular de vint-i-un treballadors de la Generalitat, el fet que un diputat del seu Grup Parlamentari enviés una carta al domicili particular de vint-i-un o un nombre semblant de treballadors que havien tingut la renovació del seu contracte, i per tant encertés la llista sencera dels que no se'ls havia renovat i sabés l'adreça de casa seva, amb una carta que començava dient: «Lamento que l'actual Govern tripartit no t'hagi renovat el contracte...», a mi –a mi– no em fa pensar que aquest diputat del seu Grup Parlamentari tingués accés a llistes d'acomiadats o tingués accés a adreces particulars des de llistes de l'Administració, sinó simplement em fa pensar que sabia la gent que s'havia acomiadat a través d'uns acomiadats i sabia les adreces particulars buscant-les a la guia telefònica. Deu ser la diferència entre qui quan passa una cosa sempre pensa malament i el que té tendència a pensar bé.

Moltes gràcies.

(*Alguns aplaudiments en un sector de l'hemicicle.*)

Interpellació al Consell Executiu sobre la contaminació atmosfèrica de Catalunya (tram. 300-01021/07)

El president

El setè punt de l'ordre del dia és la interpellació sobre la contaminació atmosfèrica de Catalunya, presentada pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana. Té la paraula per a la seva exposició l'il·lustre senyor Oriol Amorós. (*Pausa llarga.*) Senyor diputat, pot començar.

El Sr. Amorós i March

Senyor president, senyores i senyors diputats, senyor conseller, darrerament hem tingut accés a diverses informacions sobre la qualitat de l'aire, i més concretament de la qualitat de l'aire dins l'àrea metropolitana de Barcelona.

No cal dir que aquestes informacions no han estat massa positives, sinó que, amb dades a la mà, s'observa que les concentracions de determinats elements contaminants en l'aire freguen i en alguns casos superen de forma preocupant els llindars establerts per la Unió Europea com a acceptables per a l'any 2010. Per tant, estem parlant de dades acceptables per a l'any 2010, ja ho sabem, però tot i així és motiu de preocupació.

(*El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.*)

Aquestes dades preocupants no originen només molèsties puntuals o contínues, sinó que ocasionen la disminució de la qualitat general de l'ambient. I, per tant, per això són preocupants. Però també pel risc per a la salut pública que comporten. I com és conegut, segons estudis del Ministeri de Medi Ambient espanyol, unes setze mil persones moren cada any a l'Estat espanyol per afeccions que tenen el seu origen o el seu detonador en la mala qualitat ambiental.

Sense anar tan lluny, les altes concentracions de determinats contaminants de l'atmosfera també provoquen altres molèsties, afeccions sobre el benestar de les persones, sense que això representi un risc a curt termini sobre la vida; entre altres efectes, es pot citar irritacions oculars o respiratòries, al·lèrgies provocades pels òxids de nitrogen, les afeccions respiratòries en una gamma de gravetat diversa que provoca la presència de partícules en suspensió en l'aire, provinents essencialment de mecanismes, de processos de combustió industrials o de l'automoció, sense oblidar que les dificultats respiratòries poden esdevenir també amb facilitat problemes coronaris de més o menor importància.

Al mateix temps, l'excés d'ozó està relacionat també per diversos estudis científics amb la síndrome que es manifesta amb irritació ocular i respiratòria, cansament, pèrdua de vitalitat, aparició d'al·lèrgies i fins i tot amb una reducció del sistema immunològic.

En aquests moments la legislació vigent a la Unió Europea ve marcada pel contingut de la Directiva marc sobre la qualitat de l'aire i les directives posteriors que se'n deriven, la 99/30, la 2000/69, la 2002/3. I aquestes directives marquen uns valors de referència que es redueixen progressivament i que tenen el seu horitzó en l'any 2010.

A partir del Reial decret 1073, del 18 d'octubre, s'assumeixen els continguts d'aquestes directives, mentre que el Reial decret 1796 determina els valors de referència de l'ozó troposfèric.

Entre l'1 de gener del 2005 i l'1 de gener del 2010 entren, per tant, amb tota aquesta legislació esmentada, els valors de referència base per a bona part dels contaminants atmosfèrics: òxid de nitrogen, diòxid de sofre, plom, partícules en suspensió, etcètera. I per aquest motiu, i donada la proximitat en què aquests valors seran no ja recomanats sinó de compliment obligatori, pensem que és un moment que encara estem a temps i que és un bon moment, per tant, per afrontar aquesta problemàtica abans que no sigui massa tard.

L'exercici que cal fer, doncs, ara és veure si ens apropem o ens allunyem dels valors que seran d'obligat compliment el 2010. Analitzant les dades que obtenim de les estacions de la xarxa, a primer cop d'ull es desprèn, en general, que es superen els valors límit de forma força habitual, si bé no els valors d'alarma. El nombre màxim que s'estableix de superacions anuals permeses a partir del 2010 seran: divuit superacions dels límits marcats per llei, divuit superacions horàries per als òxids de nitrogen, set per a les partícules en suspensió, i per a l'ozó, la valoració objectiu per a la salut humana que fixa el Decret 1796 és d'un màxim de vint-i-cinc superacions per any civil en un període de vuit mesos.

Què ens trobem? Què ens diuen les lectures? Doncs ens trobem que tenim fins a vint-i-dues àrees, ja siguin municipis o districtes de Barcelona, on hi han superacions del nombre màxim d'episodis permès el 2010. Els llocs més crítics: Montcada i Reixac, on hi han hagut 272 episodis de superació; Sabadell, 193; el Prat, l'Eixample, per òxids de nitrogen; el districte Sants - Montjuïc, o Sant Vicenç dels Horts, o Gràcia, per partícules en suspensió; el port de Barcelona, l'Eixample o Gràcia, de nou, per l'ozó. Per destacar un cas en particular, el municipi de Montcada i Reixac possiblement sigui dels que combina més casos diversos de superació dels límits establerts.

A la vista d'aquestes dades, per tant, pensem que és urgent actuar en el conjunt de la regió metropolitana per tal d'alleugerir els nivells i arribar al 2010 amb els deures fets, al mateix temps que puguem activar mecanismes per prevenir que no es donin situacions similars a d'altres llocs del Principat.

En aquest sentit serien d'aplicació, com ens consta que ha començat a ser així, les mesures previstes a la Llei 22/83, de protecció del medi ambient atmosfèric, i conseqüentment del Decret 322, en el qual en el seu desplegament es fa referència a les accions a desenvolupar per l'Administració de la Generalitat i els ajuntaments.

Aquestes disposicions preveuen declarar zones de protecció especial, en les quals és prescriptiu fer un pla d'actuació que indiqui l'estratègia a seguir en la minoració de les concentracions de contaminants, és a dir, plans que diguin les mesures que prendrem per reduir contaminants, que diguin quines dotacions econòmiques tindran i quines administracions estan implicades en el seu compliment.

Per tal de determinar aquestes mesures cal fer un esforç, cal tenir en compte o cal estudiar amb deteniment la identificació de les fonts de contaminació, d'on ve aquesta contaminació. En aquest sentit els estudis científics que són coneguts, disponibles sobre aquest tema assenyalen que entre el 50 i el 70 per cent de les grans urbs occidentals és a causa del trànsit rodat.

A la nostra geografia, aquests percentatges sabem que són més alts. Algunes estimacions apunten que dins l'àrea geogràfica de què avui parlem l'origen d'aquests episodis es troba en un 90 per cent aproximadament en les emissions dels vehicles a motor, i, de forma secundària, en processos industrials i altres focus emissors, com puguin ser algunes obres públiques, temporalment, pel que fa a les partícules en suspensió.

És per això que cal recordar i destacar les mesures principals que contempla la Llei 22 i que suggerim com a guia per a la seva aplicació. Cal valorar –i això ja ho deia la Llei 22/83; per tant, no és una cosa nova– la suspensió de noves llicències d'activitats que puguin esdevenir focus emissors, l'establiment de nivells d'emissió més rigorosos que els habituals en períodes determinats a determinar per l'Administració, la modificació dels instruments de planejament urbanístic amb referència als usos, l'adopció de mesures per limitar els efectes del trànsit urbà i interurbà sobre les concentracions de contaminants.

Incidint en aquest darrer punt, pensem fermament que tot pla d'actuació que es pugui aplicar en aquesta zona no pot defugir mesures intenses de reducció de la contaminació que prové del trànsit rodat en les seves diferents modalitats. I és per això que proposem que el pla posi el punt de mira en aquest aspecte, amb mesures sobre la mobilitat de les persones i les mercaderies, tot cercant fórmules que de vegades no seran fàcils ni immediates, de vegades costaran un temps de transició, d'adaptació, perquè afecten el que és els hàbits dels ciutadans, i, per tant, cal que tinguin el seu període de debat, de reflexió i de debat ciutadà fins i tot, perquè en alguns casos afecten els hàbits o els costums dels ciutadans.

Però tot i així sabem que aquest és un fet ineludible; sabem que, si quan en les grans ciutats s'ha desplaçat l'activitat industrial cap a les seves perifèries tenim, registrem màxims històrics de contaminació atmosfèrica, és bàsicament degut al trànsit rodat, a la mobilitat privada i que, per tant, per tal de reduir la seva incidència sobre la qualitat del medi en general..., i aquí entràriem per exemple en el principal element de queixa ambiental de les poblacions urbanes, que és el cas de la contaminació acústica, no?, però també tenen efectes de retruc sobre la salut de les persones.

Per això creiem que hem de començar a estudiar, hem de començar a parlar, hem de començar a debatre sobre mesures dissuasives sobre el trànsit rodat que permetin una major eficiència del sistema viari, i amb mesures decidides per prioritzar el transport col·lectiu, tant amb mesures d'incentivació, com amb mesures d'acceleració de les infraestructures ja planejades de transport públic col·lectiu, com amb la planificació de noves que augmentin l'oferta disponible arreu de l'àrea metropolitana de Barcelona, per plantejar, per anar tenint un canvi dels usos, un canvi de les modalitats del transport.

Per tant, recollint aquestes inquietuds ciutadanes, ho transmetem al Govern de Catalunya, des del convenciment que la sensibilitat d'aquest Govern veurà en aquest tema un tema de prioritària resolució, i ens demanem quines previsions, quines actuacions ha pogut dur a terme la seva conselleria, la conselleria de Medi Ambient, en aquest àmbit.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor diputat. Honorable conseller de Medi Ambient i Habitatge, senyor Milà, té la paraula.

El conseller de Medi Ambient i Habitatge

Sí. Gràcies, senyor president. Senyor diputat, en efecte, vostè s'ha referit a unes dades que, sens dubte, ha pogut conèixer –i, si no, les pot completar a través de la pàgina web del Departament de Medi Ambient i Habitatge– i que varen ser facilitades amb el màxim de difusió possible a través d'una roda de premsa i una nota de premsa que el Departament va tenir molta cura a poder difondre amb el màxim de transparència des del primer moment que en vàrem tenir coneixement.

Com vostè molt bé ha recordat, la Generalitat de Catalunya, com a administració competent en matèria mediambiental, té atribuïda a la Llei de protecció de l'ambient atmosfèric, la Llei 22/83, la competència perquè es pugui controlar la qualitat de l'aire i perquè s'adoptin aquelles mesures que recomanen les directives europees per a la protecció del medi ambient atmosfèric. És així com el Departament, a partir de la xarxa que hi havia prèviament existent, durant aquest mandat l'ha reforçada notablement i ha establert una xarxa de vigilància i prevenció de la contaminació atmosfèrica, constituïda tant per aparells de mesurament automàtic com manuals, que s'utilitzen per determinar, precisament, el nivell d'immissions de contaminants que disposen i ens permeten determinar la qualitat de l'aire d'acord amb aquesta normativa vigent. Perquè se'n facin una idea, aquests mitjans, aquesta xarxa, ens han facilitat fins el moment més de 9 milions de dades en termes semihoraris, és a dir, de cada mitja hora de contaminació a l'any a diferents punts de Catalunya, i a l'entrada del Parc de la Ciutadella poden veure una d'aquestes estacions.

Com molt bé vostè ha explicat –i vàrem tenir ocasió de presentar-ho a la premsa–, és cert que l'aplicació dels nivells de qualitat de l'aire que resulten del Reial decret 1073/2002, que transcriu les directives europees sobre el tema, ha incrementat els nivells de garantia i de qualitat, en base als coneixements científics, amb l'objectiu d'evitar, prevenir i reduir els efectes nocius sobre la salut humana i el medi ambient en el seu conjunt. Coneixem aquests informes de la Unió Europea, que traduïts a Espanya vindrien a significar aquest perill per a la salut humana d'unes setze mil persones mortes per causes directament afectades per les emissions de partícules, i, per tant, nosaltres no hem dubtat, com a govern, a posar en marxa tots els mecanismes que ens han de portar a la declaració de zona d'especial protecció de l'aire.

Efectivament, hem detectat que hi han dues zones, en l'àmbit metropolità de Barcelona, a la regió metropolitana de Barcelona, que estan en la situació que el Decret i la normativa europea marquen per activar els

mecanismes de prevenció a què vostè feia referència, per tal d'aconseguir la disminució d'aquestes emissions en l'horitzó del 2010. En concret, tenim detectada la diagnosi de qualitat de l'aire amb aquestes dades de sis mesos, i ja tenim delimitat el territori en què afecten.

Els elements o substàncies que han creat aquests problemes són: òxid de nitrogen, òxid de sofre, partícules en suspensió de diàmetre inferior a deu micres, monòxid de carboni i benzè.

De l'anàlisi de les dades de què disposem hem de determinar l'actuació en dues zones. De les quinze zones de qualitat d'aire que estan delimitades a Catalunya, de les qualitat zones de qualitat en concepte de conques o àmbits en què es produeixen aquestes concentracions, tenim la zona de qualitat de l'aire 1, que seria l'entorn de Barcelona que té aquesta situació de superació per òxid de nitrogen i partícules inferiors a 10 micres, i també la zona de qualitat de l'aire 2, que comprèn el Vallès i el Baix Llobregat, amb els municipis que després, si en tinc ocasió, li podré concretar, per partícules inferiors a 10 micres.

Vostè s'ha referit a les fonts i a la determinació de l'origen d'aquests contaminants. En efecte, dels treballs que hem fet sobre el territori, mesura a mesura, àmbit a àmbit, a través d'una metodologia molt complexa, podem determinar que a la comarca del Barcelonès, del conjunt d'emissions, el 2 per cent ve del sector industrial i el 98 per cent ve del sector del trànsit rodat, i menys d'un 1 per cent de l'àmbit domèstic. En el cas del Baix Llobregat, l'àmbit o l'aportació industrial seria del 9 per cent, 91 per cent del trànsit rodat i menys de l'1 per cent en l'àmbit domèstic.

Hem determinat aquestes zones una per una, hem fet les anàlisis de cada un dels diferents municipis, i és per això, en base a aquestes dades, que vàrem iniciar tot el procediment que el reglament preveu, sense esperar ni un minut. Hem cregut que la millor política que es podia fer era la de transparència, d'informació, de contacte amb el món local i didàctica, si em permet, és a dir, que els ciutadans sàpiguen de què parlem.

El 19 de gener vàrem convocar els alcaldes dels quaranta municipis afectats pel projecte de decret a una reunió informativa, que es va realitzar els dies 23 i 24, i a partir d'aquí es va enviar una notificació formal de l'inici d'aquest projecte, d'aquest tràmit, perquè els ajuntaments poguessin fer les al·legacions.

El Govern va estar informat sobre aquesta matèria a primers de febrer, i es va acordar posar en marxa totes les actuacions, que van portar que el 9 de març es publiqués l'anunci d'informació pública d'aquest Decret, de declaració d'aquestes zones, amb un termini de trenta dies –que ja han finalitzat– per formular al·legacions, i que el 29 de març –és a dir, ara fa pocs dies– es va aprovar per la Comissió de Govern local l'informe favorable.

Això vol dir que aquest Decret abans de final abril estarà aprovat pel Govern i s'iniciaran, com vostè assenyalava i demanava, efectivament, aquestes mesures d'actuació per formular el pla estratègic de reducció d'emissions en aquest horitzó del 2010.

Hem d'actuar contundentment, hem d'actuar d'una forma ràpida, hem d'actuar d'una forma concertada. És clau que en aquesta qüestió actuem tal com determina el mateix Decret, amb la col·laboració interdepartamental; s'ha constituït ja una comissió interdepartamental, constituïda pels departaments de Política Territorial i Obres Públiques, Treball i Indústria, Medi Ambient i Habitatge, hi hem afegit Salut, i a més s'ha anat tractant el tema i es seguirà a través del Consell Tècnic.

Aquest equip de treball està ja formulant el que seran al voltant d'unes cent cinquanta mesures. Poden ser més, poden ser menys; això, el debat públic que es produeixi i el procés de participació ens ajudaran a determinar aquest conjunt de mesures que vostè reclamava i que, efectivament, després s'hauran de concretar en una voluntat d'acció que serà per a tots els àmbits i que serà, a més, molt contundent. Nosaltres hem dit que una població informada, una població sensible al tema ha d'abordar aquesta qüestió no amb alarmisme... Perquè també ho vull deixar molt clar –i això és important per als ciutadans, que ho sàpiguen–: no hem superat els l·lindars d'alarma. Altres ciutats d'Espanya..., i concretament la capital d'Espanya ja ha superat els l·lindars d'alarma perquè no va activar els mecanismes de prevenció quan les directives ho deien. A Catalunya, en l'àmbit de la regió metropolitana de Barcelona, ho repeteixo, no hem arribat als l·lindars d'alarma que ens obligarien ja, ara, a adoptar mesures contundents com les que vostè insinuava, sinó que hem actuat en el primer moment que les dades fiables ens han dit que calia començar a preparar aquests plans.

Per tant, tenim marge. Tenim marge per informar la població, per sensibilitzar-la, perquè totes les administracions actuïn de forma coordinada, per no crear alarmisme –que no és el mateix que situacions d'alarma, sinó no crear alarmisme–, però sí generar responsabilitat; responsabilitat compartida, espero, per tots els grups, no només els que donen suport al Govern, sinó per tots els grups de la cambra, responsabilitat que ja hem trobat –i vull dir-ho públicament i vull agrair-ho– en tots els ajuntaments convocats, de tots els colors polítics, han entès perfectament la problemàtica i han mostrat la seva millor disposició a col·laborar amb el Govern a formular aquests plans.

Per tant, jo crec que ara el que s'obre és un termini que a partir de la publicació del Decret jo sí que ja puc començar a comprometre'm, més enllà del que vostè ens vulgui suggerir, que farem i intensificarem aquestes campanyes d'informació a la població sobre què vol dir cada un d'aquests elements: què vol dir l'òxid de nitrogen, què volen dir les partícules superiors a 10 micres, què vol dir el benzè, d'on ve, quins efectes té i què podem fer per reduir-ho de forma progressiva, modificant hàbits de tothom.

Perquè un altre concepte molt important, una altra idea que volem difondre... Això no és culpa d'un: no és culpa dels industrials i ja tenim el problema focalitzat, no és culpa del conductor, no és culpa de l'Administració. És un model de desenvolupament que ha arribat als seus límits i que necessita ser modificat, que necessita ser adequat, que necessita introduir mecanismes de sostenibilitat, ja no per una moda passatgera, diríem, de

color polític del moment, sinó que ha d'arribar a les consciències dels nostres ciutadans que, sigui qui sigui qui mana, sigui quina sigui la ideologia dels que estiguem aquí en el Govern, aquest país té un problema ambiental, que tenim els mecanismes per abordar-lo, però que l'hem d'abordar des de la responsabilitat, des de la conscienciació, des de la participació i la contribució de tothom. Primer de tot, l'Administració de la Generalitat; a continuació, l'Administració local; els sectors econòmics, que estan per la tasca; els sectors vinculats a la mobilitat del transport públic i privat, i per últim, però no menys important, els ciutadans i ciutadanes d'aquest país, que saben que han de modificar a poc a poc alguns hàbits de vida, com ja començaran a fer amb els decrets de eficiència i altres elements, no per viure pitjor, sinó per viure més bé vivint diferentment.

Gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor conseller. El diputat senyor Amorós té la paraula.

El Sr. Amorós i March

Gràcies, senyor conseller; gràcies, senyor president, i gràcies, senyores i senyors diputats, per l'interès que mostren en aquesta interpellació. Recullo la informació que ens dona amb satisfacció, senyor conseller. Evidentment, així com a nivell europeu i amb estudis més antics hi ha un pes d'altres tipus d'activitats, com vostè molt bé indica, a casa nostra, en les àrees de què avui parlem, al Barcelonès, especialment en alguns contaminants, en algunes partícules, doncs, el Baix Llobregat, per exemple, ha influït també l'obra pública, que és passatgera i que se superarà, no?, però en aquests moments, doncs, efectivament, el problema, el tenim en la mobilitat.

Com vostè ha dit, el Departament ha engegat un decret, i, per tant, després d'aquest Decret, que delimita les zones, delimita les mesures econòmiques i delimita les administracions que hi han de participar, s'ha d'engagar un pla d'actuació i s'ha d'engagar aquest debat en el pla d'actuació. I vostè parla de cent cinquanta mesures que serà un paquet d'actuacions molt contundents, i comparteixo amb vostè que la necessitat de ser enèrgics amb les mesures, la necessitat de preocupar-nos per la gravetat de la situació que en alguns episodis concrets hem tingut, tampoc ens han de dur a l'alarmisme, tampoc ens ha de dur als límits d'alarma.

Vostè deia una cosa que jo comparteixo molt bé: no és culpa d'uns industrials, no podem localitzar les fonts d'una manera molt individualitzada i centrar... Jo crec que possiblement, si el focus d'emissió fos puntual, possiblement la població tindria una consciència molt més gran. I, si precisament aquest diputat ha fet aquesta interpellació i creu que aquest debat s'ha de tenir i s'ha d'obrir, és perquè precisament la difusió de l'origen, la difusió de les fonts, la difusió de la responsabilitat de les fonts –perquè al capdavant som molts, som tots, el qui els parla també, els que utilitzem vehicles de transport privat–, doncs, fan que es dilueixi la responsabilitat i, fins i tot, es dilueixi la consciència.

Per tant, en l'anàlisi del problema de la contaminació ambiental, arribem a la conclusió que la qüestió està en la mobilitat, que el model de creixement que tenim ens porta a una regla gairebé insalvable, fins ara, si no és que ho afrontem i canviem el model, d'un creixement anual de la mobilitat un punt per sobre del creixement del PIB. I, per tant, l'objectiu central, com ja havíem vist en el debat del Pla de l'energia i apuntava el Pla de l'energia aquesta necessitat, o com ara veiem en el debat que ara hi ha present, que està obert en període d'al·legacions amb la societat, el Pla d'infraestructures del transport de Catalunya, també ens porta al fet que l'objectiu, per tant, sempre són mesures de regulació, de canvi, de transformació de la modalitat que es fa servir en la mobilitat.

És per tot això que apuntant..., sense entrar en el detall de quines són les mesures que s'hauran de prendre i quines no –perquè per a això ja hi ha un equip interdepartamental i un equip de tècnics, que és qui ho haurà de decidir, i hi ha plena confiança amb el Govern que això ho farà, i ho farà correctament–, per tant, sense entrar en el detall de quines s'han de fer i quines no s'han de fer, sí que volem des del nostre Grup posar-ne algunes damunt de la taula, perquè siguin tingudes en consideració, principalment les que fan referència a la mobilitat.

A Suïssa ja han decidit, en períodes de l'any, limitar la velocitat en vies interurbanes a 80 quilòmetres/hora. Jo no sé si Catalunya avui dia està preparada per a una mesura d'aquest tipus, més aviat m'inclino a pensar que no, però n'hi ha molts que ja hem de pensar a obrir aquest debat, a veure com els va, a veure què fan, perquè a Suïssa ja tenen aquesta mesura i ja han impulsat aquesta mesura.

A París s'han plantejat també la limitació en centres urbans de vehicles particulars de gran cilindrada, els 4 x 4. Aquesta moda d'ús del vehicle 4 x 4 tan estesa a les ciutats, i que tants se'n veuen que van amb un únic viatger i que és tan perjudicial des d'un punt de vista de la seguretat viària, des d'un punt de vista de la contaminació, a París ja l'han afrontat i han dit «no». A Londres s'ho estan plantejant. També s'han plantejat l'ús generalitzat de filtres de partícules en els vehicles. També s'han plantejat la possibilitat de parlar de filtres generalitzats en les inspeccions de la ITV, de la inspecció tècnica de vehicles, en vehicles de més de tretze anys.

Hi ha diferents països que es plantegen mesures de suport al motor híbrid; per exemple, en flotes municipals o en flotes del sector del taxi. El sector del taxi ens demana, per exemple, des de fa temps una mesura de molt interès ambiental i que hem de veure com aconseguim: com fer que tingui un percentatge cada vegada més alt de circulació en ple a partir de l'extensió de l'ús de radioemissores o a partir de la difusió de parades urbanes; mesures, totes elles, en les quals la decisió l'haurà de prendre un comitè interdepartamental de tècnics, i comptant sempre amb els ajuntaments. És un clàssic ja, parlar de vehicles d'autoocupació o de l'extensió de carrils bus, i així mateix, com d'altres, que, en tot cas, no són competència del seu Govern, conseller, però sí que són competència del Govern de l'Estat i que sí ens afecten localment, com, per exemple, vincular mesures

de suport a la renovació del parc de vehicles a la limitació d'emissions. No té gaire sentit que incentivem una renovació del parc de vehicles, amb el conegut pla Renove, que no tingui en compte el nivell d'emissions dels vehicles o l'efecte contaminant d'aquests vehicles, és a dir, la seva externalització, els seus costos externs ambientals.

El vicepresident primer

Senyor diputat...

El Sr. Amorós i March

Doncs bé, aquestes són mesures que aquest diputat volia plantejar perquè es debatessin, i, en qualsevol cas, la seva concreció, òbviament quedarà en espera del que digui aquesta Comissió Interdepartamental.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Amorós. El conseller Milà té la paraula.

El conseller de Medi Ambient i Habitatge

Bé. Gràcies, senyor president. Senyor diputat, agraeixo que vostè hagi tingut l'encert d'iniciar aquest debat en aquesta seu parlamentària. I vull començar per aquí, per dir..., per formular una proposta espontània que em surt ara. Com que aquest debat, com vostè molt bé assenyalava, no és sols que hagi de quedar en l'àmbit de la Comissió d'Experts, que el farem, i Interdepartamental, que el farem, i amb els ajuntaments, que el farem, sinó que és important que la societat catalana tingui el sentiment que aquesta és una qüestió transversal, que, com deia en la meua intervenció prèvia, ha de tenir el suport de tothom –però, òbviament, parlem d'un decret, no parlem d'una llei–, jo m'atreveria a suggerir-li i a proposar, als grups de la cambra naturalment, si vostès ho consideren oportú, que quan tinguem formulada la primera proposta del Pla de mesures, per què no una compareixença en la Comissió de Territori i Medi Ambient, que seria l'oportunitat a més, em sembla, ben interessant, que tots, absolutament tots els grups de la cambra poguessin parlar sobre el tema, poguessin fer suggeriments, aportacions, i, en definitiva, aconseguíssim una ressonància de cara a la societat que ens interessa.

Parlant de les mesures, vostè en dictava unes, jo li he dit 150, perquè és el que en aquest moment, simplement fent un índex de possibles actuacions, doncs, se'ns acuden. Ja veurem les que surten. Sí que serà important, de cara a aquest debat i de cara a la formulació del Pla, que el debat sigui sobre la problemàtica mediambiental que tenim, sobre la incidència en la salut i en el medi ambient, sobre la necessitat que tots hi actuem i que no ens quedem –encara que serà inevitable, perquè evidentment sempre tindrà un atractiu periodístic– amb l'anècdota de «van a prohibir l'entrada de vehicles a Barcelona de més de deu anys», com va sortir l'alcalde de Madrid, que no va actuar quan tocava i que ha superat tots els límits, ja no d'avertiment, sinó d'alarma, i aconseguixes el titular d'un dia: «Van a prohibir no-sé-qué.» Això no arregla re: crea, uns diran que a favor, els altres que en contra, uns diran que quina tonteria, els altres diran que quin encert. Per tant, dic que aquest és un

debat prou interessant com perquè sapiguem arribar al fons de la qüestió i sapiguem identificar paquets de mesures que ens puguin ajudar.

Jo li indicaré algunes. Per exemple, malgrat que pot semblar complicat, un dels treballs que fem –i crec que està tenint molt bon resultat– és identificar grans concentracions de mobilitat, especialment en camions, per exemple, al Port; per exemple, a grans polígons industrials com la Zona Franca o com determinats punts del Baix Llobregat; o flotes captives, que, amb una actuació, diríem, d'una sola mà –és a dir, amb una concertació, per exemple, amb el Port de Barcelona, o amb l'Autoritat del Transport Metropolità, o amb l'Associació del Polígon Industrial–, et poden arribar a un acord d'implementar filtres a 3.000, a 4.000 vehicles, és a dir, a quatre mil moviments diaris de vehicles. És a dir, poques actuacions, fàcilment concertables, que puguin tenir un ressò.

En aquest sentit, també serà bo posar damunt de la taula la interrelació entre mesures ambientals i mesures d'infraestructures. Per exemple: el Pla d'infraestructures del transport de Catalunya és sotmès a avaluació ambiental estratègica, tal com marca la Directiva europea, aplicant-li aquests criteris. A l'hora de determinar la incidència de les infraestructures i la prioritització del tema del transport públic, especialment del ferroviari, ens porta a conclusions com la de dir que hem de prioritzar absolutament la formació de l'estació de mercaderies, perquè des del Port de Barcelona, que ara surten un miserable 3 per cent de mercaderies a través del ferrocarril, en un horitzó del 2008-2010 que puguin sortir 30, 40 per cent. Això serà una contribució importantíssima; el mateix, ho repeteixo, respecte a flotes captives. El mateix, malgrat sigui un 1 o un 9 per cent respecte a determinades indústries que tenim localitzades, especialment al Baix Llobregat, que tenen una gran incidència –no se'ns escapa quines són–, que poden fer una contribució a partir d'uns filtres, a partir d'una actuació que ja concertem perquè es pugui actuar.

La gràcia del Pla que volem formular, si em permeten, és que serà un pla, diríem, proactiu, és a dir, com qui diu, l'anirem aplicant a mesura que l'anem formulant: si arribem a un acord amb el Port, o amb l'Autoritat Metropolitana del Transport, o amb un polígon industrial, o amb una gran indústria, si em permeten, no esperarem que hi hagi l'aprovació formal a final d'any, sinó que tot allò que contribueixi en positiu a demostrar que es poden fer coses, les farem.

I arribarà el moment, evidentment, de tocar els aspectes més sensibles per als ciutadans, que serà quan hauré de parlar, sí –sí, sí–, de reducció de mobilitat, i ja no només per temes de seguretat –que ja només per això salvarem més vides que amb les emissions–, sinó, en aquest cas, també, per a temes d'emissions. I aquest és un tema, un debat, que hauré de posar damunt de la taula. I vostè ho ha dit molt bé: la reducció dels límits de velocitat, i a part de la intermodalitat en transport públic, és clau.

Però, ho repeteixo, més que entretenir-nos ara en un debat de titulars dient: «Demà prohibirem que entrin no sé quins vehicles a Barcelona», portem la sensibilitat a la població que això és un aspecte seriós que afecta la

seva salut i que té solució, si tots hi contribuïm amb les mesures que estan al nostre abast, uns més, els altres menys.

Gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor conseller.

Interpellació al Consell Executiu sobre les estratègies d'actuació del Cos de Mossos d'Esquadra pel que fa a les màfies familiars (tram. 300-01025/07)

El vuitè punt de l'ordre del dia és la interpellació sobre les estratègies d'actuació del Cos de Mossos d'Esquadra pel que fa a les màfies familiars, que, en nom del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, formula l'illustre diputat senyor David Pérez.

El Sr. Pérez Ibáñez

Gràcies, senyor president. Senyora consellera, companys diputats i diputades, sempre que parlem i analitzem les dades policials, sempre que parlem de les percepcions de la ciutadania, un dels elements centrals són, sobretot, els petits delictes reiterats, la reincidència en els petits delictes, perquè aquests tenen una presència percentual molt important, sobretot pel que fa també a un gran impacte en el que seria la percepció de la seguretat.

Ja ho va explicar, vostè, el passat 16 de novembre, quan ens va presentar l'Informe anual sobre la seguretat a Catalunya, que jo crec que aquí tenim el gran indicador de referència: des de l'any 1999 fins avui, aquesta percepció d'inseguretat ha anat, diguem-ne, creixent reiteradament. És a dir, la pregunta que es fa als ciutadans: «Vostè, en el darrer any ha patit algun tipus de delictes?» Doncs, aquesta dada ha crescut, no ha parat de créixer des de l'any 99. I segurament, aquests petits delictes amb reincidència tenen molt a veure.

També va ser vostè mateixa que, davant de la Comissió de Justícia, el passat 14 de desembre, ens va venir a presentar el desplegament dels Mossos d'Esquadra a la ciutat de Barcelona, i ens va dir que volia dedicar precisament especial atenció a tots els temes dels casos de reincidència que hi ha, ja que, en el panorama delictiu, és un greu problema, perquè, si es miren aïlladament, la possible condemna és molt petita, però la sensació ciutadana és d'una total impunitat davant d'aquest tema.

Abans del desplegament, precisament, dels Mossos d'Esquadra, vostè ja havia mostrat la seva preocupació per aquest fenomen tan freqüent a les grans ciutats i havia anunciat actuacions específiques en aquest camp. Però, en aquests darrers dies, hem vist a la premsa el primer dels operatius contra aquesta multireincidència, precisament, en aquest cas, produïda per menors, molt joves –molt joves–, que semblen intranquillitat en els espais de passeig, de lleure, de la ciutat de Barcelona. Alguns diaris han destacat que, per primera vegada, s'aplica aquest principi de responsabilitat dels adults d'aquests fets delictius produïts per menors al seu càrrec.

Precisament també un diari, *El Periódico*, publicava, el 28 de març, un editorial que parlava dels «vividors del delictes del fill». Felicitava els Mossos d'Esquadra i la Policia Nacional precisament per perseguir i descobrir una trama d'aquestes característiques, i destacava sobretot que la policia demostra que pot portar al jutge i amb proves els pares que fan delinquir els seus fills. Això és molt bona notícia, això és una molt bona lliçó i això representa que s'ha fet una molt bona feina. Em sembla que és un bon titular per tranquil·litzar la ciutadania i per poder combatre aquest sentiment a què he fet referència a l'inici de la meua intervenció, que és la sensació d'impunitat davant els petits furtis, i més encara si aquests són fets per menors.

Miri, fins ara estàvem acostumats que, davant la nova delinqüència, els governs de torn ens deien: «Mira, no tenim possibilitats. No hi ha referències. Necessitem canviar el marc normatiu.» I, precisament, ens alegrem que s'ha pogut veure que les noves conductes delictives no sempre necessiten d'adaptacions legislatives per poder fer-hi front, sinó que precisament ens felicitem que, amb intel·ligència, amb treball, amb feina ben feta es poden solucionar els problemes.

És, per tant, aquesta una bona línia. L'Estat de dret no pot mirar impunement uns pares que viuen del producte del robatori dels seus fills, i com aquests pares, a més a més, tenen els seus fills sense escolaritzar, amb una jornada de treball delictiva, organitzada i sense donar-los el caliu i l'educació que estarien obligats precisament a facilitar a aquests menors. Bé.

Consellera, bona feina, bon treball, però una flor no fa estiu. Hi ha encara més feina per fer, sobretot en el cas dels delictes reincidents. Hi ha persones que acumulen més de cinquanta detencions. Sembla incomprensible, senzillament, que els poders públics no podem fer més per solucionar això que en aquest moment passa.

És, per tant, el capteniment de la seva conselleria quedar-se amb aquesta intervenció que s'ha fet? O es pensa, d'alguna manera, continuar treballant en aquestes noves figures delictives, sobretot pel que fa als reincidents?

Moltes gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor diputat. Honorable consellera d'Interior, senyora Tura, té la paraula.

La consellera d'Interior

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, senyor Pérez, efectivament, el 27 de març presentàvem, per la seva singularitat i perquè significa una manera de treballar diferent a com s'havia concebut fins ara l'agrupació d'aquests petits delictes, una operació feta a la ciutat de Barcelona per la Unitat regional d'Investigació dels Mossos d'Esquadra i que estableix precedent en el conjunt de l'Estat espanyol, que, com tots vostès saben, s'hi aplica el mateix Codi penal, basada en un dels principis que s'estableix en el mencionat Codi penal, que diu: «És autor d'un delictes, no només aquell que el realitza, sinó la persona que conjuntament amb ell participa en aquest delictes, la persona que l'incita o aquell que utilitza una altra persona com a instrument per a realitzar tal delictes.» Bé.

Amb aquest principi, l'actuació feta per la Unitat regional d'Investigació té el seu interès perquè centra l'atenció i dedicació a un conjunt de fenòmens que els que passen per zones comercials o per zones d'interès turístic de la ciutat de Barcelona hauran vist més d'una vegada, més de dues i més de tres, centra a més a més l'atenció en executors de delictes que, essent menors, i moltes vegades menors de 14 anys, són inimputables, que significa que ni tan sols es pot arribar a produir la detenció, sinó que se'ls reté, se'ls posa a disposició de l'Oficina d'Atenció a la Infància i un adult se n'ha de fer responsable i, teòricament, té l'obligació de reeducar, de reconduir aquesta actitud, cosa que es demostra, en aquest cas i en tants d'altres, que això no ha sigut així.

Per tant, l'interès d'aquesta operació policial, l'interès d'aquesta nova estratègia policial és: primer, perquè intenta protegir aquests menors, treure'ls del carrer i de l'activitat delictiva que els seus propis pares els han ensenyat, els impulsen a introduir-se en aquest món; perquè disminueix el nombre de furtis, de robatoris, de robatoris amb força, de robatoris amb intimidació o amb violència, d'estafes que es van produint en aquests espais, com li deia, de la ciutat de Barcelona.

Volem agrair de manera especial al Jutjat d'Instrucció, que en aquest cas és el Jutjat d'Instrucció número 21 de la ciutat de Barcelona, però, en tot cas, a l'Administració de Justícia en el seu conjunt, per a la col·laboració i per haver entès, des del primer moment, que hi havia una manera diferent de fer un abordatge d'un fet que és repetitiu, reiteratiu i que, analitzat aïlladament, no és possible de castigar, primer, per l'edat de les persones que el realitzen, segon, perquè el fet, la quantitat robada, furtada és petita i, per tant, no hi ha conseqüències de caràcter penal sobre aquestes persones.

No ha estat fàcil, perquè això significava posar la unitat de delictes multireincidents, que es va crear específicament a la ciutat de Barcelona quan es va produir el desplegament, el dia 1 de novembre, a fer el seguiment de tots aquests menors, un total d'onze menors, que finalment són posats a disposició, i que, en aquests moments, tutela l'Administració de la Generalitat, oferint-los un futur que no tindrien d'altra manera, sinó que estaven abocats clarament a ser delinqüents. I alhora que està vigilant quines són les activitats d'aquests menors, vigila quines són les activitats dels seus progenitors, és a dir, pares i mares, fins a arribar a la conclusió que aquests pares i mares no tenen feina coneguda, no tenen una altra activitat productiva i, per tant, viuen del producte econòmic que els genera la venda d'allò que estan robant els seus fills, per cert, amb una picardia no normal per la seva edat, amb una actitud d'evitar la persecució policial, d'evitar la vigilància policial, d'evitar la detenció, que només es pot produir si ha estat ensenyada pels adults; amb unes excuses, amb un comportament, amb unes declaracions davant la policia que només es pot produir si ha estat ensenyada pels adults, amb una actitud de les dones d'aquestes famílies que moltes vegades s'interposen al mig de la policia i els menors, amb qualsevol excusa –demanant almoïna, per exemple– per tal que no es pugui produir la persecució.

Per tant, aquí hi ha clarament una organització que configura a més a més una relació jeràrquica entre el que

són els homes que configuren aquestes tres unitats familiars, les dones i les seves funcions de col·laboració amb el delictes i, finalment, la utilització dels menors com a instrument delictiu.

Bé, l'acceptació per part del jutge instructor que això és una associació il·lícita –per tant, és un delictes contra la Constitució i, per tant, és una associació de malfactors que funciona de manera jerarquitzada– i la repercussió de tota l'atribució penal als primogènits dels menors, és un cas sense precedents que pensem continuar utilitzant, tot i que, també li ho dic a vostè, efectivament, per poder detenir aquestes sis persones que s'han detingut i aquests onze menors que s'han posat a disposició de l'Administració de la Generalitat han calgut quatre mesos d'investigació de tota una unitat de reincidents. I, per tant, que no és la solució miraculosa, però sí que té la importància de ser un dels precedents –l'únic precedent que hi ha fins ara– en el conjunt de l'Estat espanyol.

Agrair, doncs, a l'Administració de Justícia i al Jutge Instructor la col·laboració en aquesta Unitat de Mossos. Vull també agrair la de la Fiscalia depenent del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya, perquè també ha actuat de manera conjunta amb els Mossos d'Esquadra i amb el jutge instructor. I alhora, una de les famílies, en el moment en què va veure que era seguida, va decidir canviar de residència i va anar a viure a Madrid, a la ciutat de Getafe, i tant la policia local de Madrid com la de Getafe, així com el Cos Nacional de Policia, ens van ajudar a la seva localització i detenció.

Per tant, aquesta operació no hauria estat possible si no s'hagués produït el desplegament el dia 1 de novembre, si no s'hagués produït aquesta estratègia d'investigació del delictes i aquesta orientació que no poden quedar bosses d'impunitat sobre aquells que ensenyen a delinquir i utilitzen, sense cap mena d'escrúpols i sense cap mena de consciència sobre les seves pròpies entranyes, els seus propis fills i altres menors, per viure sense treballar i viure del delictes, no hauria estat possible, li dic, no sols el tema del desplegament, sinó..., si no s'hagués produït aquest compartir la idea que darrere d'això hi ha un delictes contra la Constitució, que és el d'associació il·lícita.

Per tant, les diligències policials s'han estructurat sempre com a base fonamental en la recerca de la demostració que això és una associació il·lícita, una associació de malfactors, una associació creada per delinquir.

També se'ls imputa, evidentment, un delictes contra els drets i els deures familiars. És a dir, aquests pares no sols consentien, sinó que forçaven que aquests nens no estiguessin escolaritzats, no estiguessin correctament alimentats, no tinguessin la higiene personal que s'ha de tenir, no tinguessin l'educació en les conductes i en els valors que cal que tinguin els menors d'aquesta edat. I, per tant, no sols els incitaven a delinquir, sinó que els tenien en una situació de desemparament que ha provocat, com ja he dit abans, la tutela de l'Administració.

I aquest és un dels elements més positiu des del punt de vista de l'operació, perquè crec que més enllà de l'interès policial, més enllà de l'interès judicial, més enllà del precedent i, per tant, de la jurisprudència que pugui arribar a crear la condemna, si és que finalment se'ls

condemna, hem donat oportunitats a uns nens que no tenien cap mena d'oportunitat. Pensem que l'edat principal dels menors, que havien efectuat durant aquests quatre mesos sis-cents delictes de les característiques que els he descrit abans, era vuit i nou anys. Venien sols des de la població de Badalona amb el metro. El metro era el seu lloc de trobada, el seu lloc d'organització en grups de dos, tres, quatre o cinc, en funció de la zona a què haguessin decidit anar de Barcelona.

Per tant, en aquests nens i nenes sé que es farà difícil la reeducació, però els donarem oportunitats, perquè els hem tret d'uns pares que els les negaven.

I finalment, evidentment, el delictes de patrimoni. El delictes de patrimoni que s'imputa als pares. I, per tant, d'aquests sis-cents delictes no se n'imputa cap als menors, entre altres coses perquè són inimputables. S'imputen tots ells als adults, per haver utilitzat els seus propis fills com a instrument del delictes.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora consellera. El senyor Pérez té la paraula per fer un segon torn de rèplica.

El Sr. Pérez Ibáñez

Sí, gràcies, senyor president. Efectivament, consellera, estem parlant d'això. Miri, l'actuació policial ha estat bona, ha estat precursora en tot l'Estat, però sabem que en el tema de menors no podem actuar solament des del punt de vista de la policia. No es pot imputar la culpa solament als menors, i aquest és un bon cas per reflexionar, sobretot a l'entorn de la nostra societat i d'alguna de les causes de la delinqüència, i sobretot hauríem de reflexionar també a l'entorn de com hauria de definir-se el nostre sistema de seguretat. Aquest sistema integral del qual tantes vegades hem parlat, l'hauríem de definir ara.

L'actuació policial en temes de petita delinqüència és absolutament important, però també ho són els altres actors de la seguretat, i específicament en aquest cas, en el tema dels menors. Els educadors socials, els mediadors interculturals, les associacions de comerciants, la ciutadania en general.

Miri, nosaltres l'animem a continuar en aquesta tasca que vostè fa sovint en els mitjans de comunicació, aquesta tasca pedagògica, aquesta tasca didàctica al conjunt de la ciutadania. Especialment la fa en el tema de trànsit, aquesta tasca d'alerta, però també en aquests temes. Perquè miri, vostè..., li demanem que es posi davant d'aquells que volen utilitzar els menors per delinquir. Ho ha de fer vostè, ho ha de fer la policia, són vostès els que s'han de posar a evitar que això passi. Perquè miri, jo crec en un sistema de seguretat, jo crec en una policia que garanteix la tranquil·litat de tots els ciutadans. Però jo crec també en una policia que garanteix els drets i les llibertats dels ciutadans. I crec sobretot en una policia que també garanteix els drets dels menors a ser estimats, a tenir educació, a tenir una família que els escolti. I aquesta és també la feina –no solament, però aquesta també–, amb tot l'orgull, també és la feina de la policia, del model policial en què nosaltres creiem. Per tant, senyora consellera, té molta feina endavant.

Gràcies, senyora consellera.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Pérez. Senyora Tura, té la paraula.

La consellera d'Interior

Bé, probablement es faria difícil deixar passar una sessió com la d'avui, i parlant de menors, sense dir que crec que per moltes coses que ens toqui d'analitzar, per molts problemes que ens toqui d'afrontar, per molt que tinguem la responsabilitat en matèria de seguretat o formem part d'una cambra parlamentària on es discuteixen totes les problemàtiques socials, el dia que no ens faci angúnia, el dia que no ens posi la pell de gallina, el dia que no ens rebelli i que no faci que ens ompli d'indignació quan veiem totes les coses que han passat en aquests darrers mesos i que s'han posat de rellevància pel que fa a l'actitud dels adults respecte a la instrumentalització, al maltractament, a la utilització dels menors de manera inadequada..., i a la quantitat de persones adultes detingudes en aquests darrers mesos o bé per maltractar, o bé per, probablement, fer ingerir substàncies tòxiques, o bé per tancar dintre de gàbies, o bé per vexar, o bé per agredir sexualment a menors, aquell dia haurem de dedicar-nos a qualsevol altra cosa que no sigui la responsabilitat social que tots nosaltres, com a membres d'aquesta cambra, i els que formem part del Govern, tenim.

Per tant, efectivament jo li he destacat d'aquesta operació no sols el precedent, no sols el petit gra de sorra que significa aquesta actuació en el conjunt de petits delictes i de furt que es produeixen en una gran ciutat com és Barcelona, o en una gran conurbació com és l'àrea metropolitana. I, per tant, de cap de les maneres penso que amb això s'hagi resolt, sinó que tot just hem començat a trobar una petita llum a l'horitzó, que ens permet pensar que hi ha una manera de fer front en aquesta delinqüència i, per tant, en aquests termes de tanta prudència li ho plantejo.

Però també he dit moltes vegades que les autoritats en matèria de seguretat no ens hem de conformar a actuar sobre les conseqüències. Hem d'analitzar-ne també les causes. I en aquestes causes, i en la resolució dels conflictes que acaben portant a les conseqüències en què hi ha d'haver actuació policial, doncs, sovint hi han de participar, efectivament, altres disciplines, altres professionals.

D'aquí, vostè coneix perfectíssimament, i tota la cambra ho coneix, doncs, les diferents iniciatives que des del Departament d'Interior s'han efectuat pel que fa a un concepte molt més integral i multidisciplinar de la seguretat, començant per una llei que està en tràmit a dintre d'aquesta cambra, i que espero i confio que vegi la llum tan aviat com sigui possible, que és la de l'Institut de Seguretat de Catalunya, reconvertint en el que és l'Escola de Policia de Catalunya en l'Institut de Seguretat, per tal de poder formar això que vostè em deia: educadors juvenils, educadors de carrer, mediadors interculturals, mediadors comunitaris, etcètera, que els necessitem en aquests casos, que els necessiten les comunitats organitzades, que els necessiten totes aquelles comunitats organitzades que veuen com en el seu si hi ha persones que sense escrúpols utilitzen i aboquen els menors a situacions i activitats que de cap de les maneres ells voluntàriament, i per la seva edat i la seva picardia, hi haurien caigut.

Bé, aquest és un bon exemple, és una bona manera de començar, per la important implicació de diferents responsabilitats que s'han produït, no? Avui mateix llegia, doncs, un escrit que ha fet l'Associació de Restauradors de la ciutat de Barcelona, en què s'ofereixen a continuar col·laborant a detectar aquest tipus de petit delictes que tanta inseguretat genera molt sovint en els turistes, i, per tant, ajuda a tenir una idea de Catalunya que no s'adiu a la realitat..., i ofereixen la seva col·laboració.

Per tant, no sols els poder judicial, la Fiscalia, les policies tant de l'Estat com de Catalunya, tots aquests factors de caràcter comunitari o social, sinó també a títol privat, individual, la societat sencera, la societat organitzada, les associacions de comerciants, les associacions de veïns, ens han d'ajudar. Primer, per aconseguir unes ciutats —ciutats en plural, perquè això no sols passa a Barcelona—, ciutats més segures, però també per retornar la dignitat i per retornar les possibilitats, les esperances, les oportunitats a tots aquells menors, a tota aquella mainada que els seus adults, convertits en delinqüents, els han negat durant tota la seva vida.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora consellera.

Interpellació al Consell Executiu sobre les polítiques de sanitat (tram. 300-01027/07)

El desè punt de l'ordre del dia és la interpellació sobre les polítiques de sanitat, que en nom del Grup de Convergència i Unió formula l'illustre diputat senyor Francesc Sancho.

El Sr. Sancho i Serena

Gràcies, senyor president, honorable consellera, senyores, senyors diputats. Em permetran que comenci aquesta interpellació assegurant-los que no és una interpellació circumstancial ni conjuntural; no obeeix únicament al moment polític, que també..., però vol anar més enllà.

Tenim una certa autoritat moral. Ja en la seva primera compareixença, consellera, li assenyalàvem clarament els problemes de la sanitat. Li parlàvem de finançament, però també de recursos humans. Li hem ofert reiteradament un pacte per la sanitat catalana, reiteradament. Li hem demanat, a través de mocions, un pla de recursos humans. Li vam demanar que no procedís a la jubilació forçosa dels metges als seixanta-cinc anys. Jo, personalment, li vaig demanar que rectifiqués. Li hem criticat els seus plans de xoc sense un pla de recursos. Jo ho he fet —em sembla que sempre ho hem fet— amb lleialtat, amb la mateixa lleialtat amb què li dic que avui no només té un problema, no només té el problema de la vaga; té, a més a més, el problema dels qui no fan vaga. I li dic això, perquè en aquesta situació és molt fàcil oblidar que el destinatari del sistema és el ciutadà. Perquè hem de tenir clara la jerarquia dels objectius, i el primer, el primer objectiu en salut és atendre les necessitats de salut de la població. I és per atendre aquestes necessitats que cal desenvolupar els serveis i desenvolupar els recursos humans, per tenir cura, per exemple,

del *hallux valgus* –dels galindons–, no només la gran cirurgia o l'excel·lència, també la grip, els constipats, el dia a dia.

Li he de dir que l'univers sanitari és canviant, ben cert, tant en la demanda com en l'oferta de serveis. Dos exemples: l'envelliment de la població o la feminització de la professió. Canvis, doncs, no només demogràfics, també en el paper de les professions sanitàries. I fixi's que li dic professions, no només metges. L'adaptació de professions de llarga tradició lliberal al servei públic precisa mesures laborals, però també tenir en compte l'aspecte professional, la pèrdua de prestigi, mitjançant la col·laboració, per exemple, amb els col·legis professionals, o l'aspecte científic, amb les acadèmies mèdiques. No és només un problema de número de professionals, no és un problema solucionable amb plans de xocs, amb què només s'aborden aspectes quantitatius, però es deixen de banda aspectes qualitatius, sense els quals és impossible dissenyar un pla de recursos humans.

Els metges han hagut de fer vaga perquè la conselleria s'adonés que els metges i no només els metges estaven descontents. Com a ciutadà em sap molt greu la forma com s'ha gestionat la crisi. Cal que li recordi que mentre els metges intentaven negociar amb el Departament, la consellera es trobava a Madrid. A les vint-i-quatre hores de vaga, ja s'havia cremat tota l'àmplia estructura de gestió del nostre complex sistema sanitari. I la consellera negociava directament amb els sindicats de metges de Catalunya davant les càmeres de televisió, on públicament es va voler quedar bé i es va aconseguir tot, per després haver de fer marxa enrere, responsabilitzant patronals i sindicats quan el problema és que no es va assumir el paper que li pertocava a l'Administració. Pensa seguir aquest camí amb tots els col·lectius sanitaris consellera, amb les infermeres, amb els tècnics sanitaris o amb el personal no sanitari? Li aconsello que pari i reflexioni abans de seguir adoptant decisions apressades. Ja no li demano que defineixi la seva política sanitària a aquestes alçades de la legislatura, només li recomano, com hem fet reiteradament, que desenvolupi un pla de recursos humans que respongui mínimament els problemes que té sobre la taula, que no continuï amb globus sonda, plans de xoc i expectatives que no es compleixen.

Fins ara, la conducta de la conselleria és desconcertant: adopta decisions contradictòries i sovint no ajustades a les necessitats de salut de la població. Som un dels països europeus amb més metges per habitant, i els tenim en vaga, i enviem al mateix temps un missatge de què en manquen, i anem a contractar-ne als països sud-americans. Manquen al mateix temps metges de determinades especialitats, però en canvi acaba de jubilar un nombre important d'aquests especialistes que eren plenament competents, per ara tornar-los a oferir un nou contracte i un nou tipus de contractació. Modifica les condicions laborals dels metges de contingent forçant molts d'ells que abandonin el sistema públic. Fa l'avantprojecte de llei de l'ICS i no concreta què farà front als aspectes de recursos humans que preocupen, i que són els mateixos que tenim fins ara. Però al mateix temps es margina el sindicat de metges allí, a l'ICS, al qual ara se li promet taules vinculants, i després se'n desdii i tirem enrere del que havíem dit.

Els professionals sanitaris reclamen un àmbit de participació dins les estructures de gestió, i vostè, en canvi, incrementa el nivell de politització de la gestió sanitària incorporant els alcaldes als nous governs territorials, cosa en què jo estic d'acord sempre que això no signifiqui més politització i amb contrapès dels gestors i dels professionals.

Consellera, actua vostè amb decisions precipitades i moltes vegades reactives, com els famosos plans de xoc. És urgent que pari, reflexioni. No té sentit el que està fent. Tant és així que avui parla de tornar a contractar aquells que ahir va jubilar. Comença la casa pel terrat, inicia les actuacions, jubilacions, plans de xoc, taules de negociació salarial sense saber on anem i què aconseguirem amb aquestes mesures. Està clar que els metges pensen que s'està fent molt poc per ells, senyora consellera. És ben clar. I els ciutadans que no fan vaga, què deuen pensar els ciutadans que no fan vaga? Què s'ha fet per la salut dels ciutadans? Jo li puc fer una llista del que s'ha anunciat i no s'ha fet, el que el pacte del Tinell va prometre i no ha fet, les prioritats que el Govern va comprometre i no ha fet. Per exemple, l'elaboració d'una nova llei de qualitat i modernització del sistema sanitari i el nou marc de finançament: no ha estat presentada. Impulsar la revisió del model de formació i les especialitats a fi d'adaptar-les a les necessitats de la salut de la població catalana: no hi ha cap revisió. Generalitzar la prescripció de teràpies de xoc a possibles persones infectades per la sida a tots els centres de la xarxa pública: no existeix aquesta generalització. Garantir un mínim de deu minuts per visita al CAP: s'ha reduït el temps de visita per pacient en aquests dos últims anys, segons dades de la mateixa conselleria; no complert. Reduir la pressió assistencial tot reduint les ràtios a mil cinc-cents persones d'usuari/metge: no ha existit tal reducció. Oferir un nou model per a la salut mental, d'accés universal i de responsabilitat pública, que abordi la malaltia amb una visió biopsicosocial: el pla presentat el febrer del 2006 no és cap nou model en la salut mental i està per desenvolupar. Implantar un model únic de resposta integral de les emergències sanitàries a Catalunya: no s'ha implantat. Establir temps màxim d'espera inferior a sis mesos per a intervencions quirúrgiques de malalties no greus: encara hi han intervencions amb un temps d'espera superior als sis mesos. Consensuar un nou model retributiu, bàsic i homogeni, de carrera professional i d'incentius: això ho van prometre i avui tenim una vaga de metges. Equiparar el percentatge respecte al PIB del finançament sanitari a les altres regions o països de renda per càpita i característiques similars al nostres a nivell europeu: difícilment ho farem, és una discussió que està a tot Europa i estan canviant els models, i aquí s'ha pactat un model de finançament que es basa en una bestreta, i sort en tenim del que ha fet Convergència i Unió per tirar endavant el nou Estatut, que ens possibilita un millor finançament, mentre al Govern això s'està discutint.

I més incompliments, pel que fa al Pla de govern del 2004 al 2007. Desplegament reglamentari de l'Agència de Protecció de la Salut en els territoris durant l'any 2005: no hi ha notícies. Establir temps màxims d'espera inferiors a sis mesos per a intervencions quirúrgiques de malalties no greus: encara hi ha intervencions amb

un temps d'espera superior als sis mesos. Implementar el sistema d'informació integrada: no s'ha fet. Pla director de recerca: no existeix. Creació per llei de l'Agència Sociosanitària per la Dependència l'any 2005: ni el 2005, ni el 2006. Consensuar un nou model de relacions laborals per a tota la xarxa sanitària que comporti una homologació de les condicions laborals bàsiques de tota la xarxa: estem amb la vaga de metges, consellera.

A mi em sembla que avui –avui– li hem de tornar a dir –els metges li han dit i els ciutadans ho comencen a percebre–: s'ha acabat el temps, és hora de solucions reals, és hora de fer plans que s'apliquin. No es pot continuar –no es pot continuar– amb mesures que només són globus sonda, propaganda mediàtica que després no s'aplica i que, quan s'aplica, ens acabem desdient. Ni els metges que van jubilar... –i aquí es va dir que era una qüestió que entenien la meua qüestió sentimental–, ni els metges que van jubilar es mereixien que se'ls jubilàs per avui tornar-los a contractar, ni la població es mereixia que tinguin una manca de recursos, quan tenim recursos que realment són útils, utilitzables i que ens tocarà tornar a utilitzar.

Li vaig demanar ja fa temps: rectifiqui, i no va rectificar. En tres dies –en tres dies– de vaga de metges a vostè li han fet desdir de moltes de les coses que havia dit. I no és dolent que es desdiguí, però sí que és bo que pari a reflexionar què és el que vol fer en el model sanitari català i accepti d'una vegada que és hora no de parlar de grans acords, sinó de fer acords, no d'oferir acords al carrer, mentre que aquí al Parlament no fem aquest gran pla i aquest gran acord per la salut catalana.

Li seguirem oferint la nostra col·laboració, però actuï consellera, actuï i no es deixi portar per la simple voluntat de propaganda, globus sonda i discursos que al final acaben sent buits i que porten la població catalana a una gran mancança en qüestions sanitàries.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor diputat. Per donar resposta a la interpellació formulada, en nom del Govern, té la paraula la consellera de Salut.

La consellera de Salut

Gràcies, honorable president. Senyores i senyors diputats, sembla que no ha existit el passat, senyor Sancho. No parlaré del passat, parlaré de l'acció de govern d'aquests dos últims anys i, per descomptat, de qüestions objectivables, donant per suposat que compartim el model, senyor Sancho, que mai l'hem qüestionat. I és més, molts dels elements que vostè posa en qüestió, i un d'ells, un dels elements estratègics més importants, una decisió que hem pres en aquests dos últims anys, amb un decret ja aprovat, és des de la governabilitat amb els alcaldes; la mirada pròxima necessària per a la millora i l'avaluació de l'acció, amb un gran acord amb la Federació i l'Associació Catalana de Municipis.

(El vicepresident segon substitueix el president en la direcció del debat.)

Però li parlaré dels tres grans blocs que des del primer dia han estat els objectius prioritaris, tots ells formen part de l'objectiu de millorar la salut dels ciutadans i la

qualitat, per descomptat, del sistema sanitari. Un va ser que aquest Govern va posar a l'agenda política el finançament sanitari, en l'agenda política catalana i espanyola. És així. Hi va haver una conferència de presidents on es van prendre unes solucions estrictament d'emergència, però hi han posades sobre la taula grans possibilitats. Però en recursos del Govern de la Generalitat hem passat d'una càpita de 860 euros, pressupost 2003, per persona i any, a 1.110 euros per persona i any. Aquesta és la realitat. I ens hem compromès, en dues legislatures, a arribar a 1.500 euros per persona i any, comptant amb targetes sanitàries reals.

Hem fet un pla d'inversions, el més gran pla d'inversions que s'ha fet, de 3.300 milions d'euros, consultori municipal a consultori municipal, centres de salut, reformes amb els grans hospitals descapitalitzats, i, per descomptat, amb la mirada sempre posada als ciutadans i en els recursos humans. Aquest ha estat..., i permeti que gastí el meu temps fonamentalment a parlar de recursos humans. Tant és així que a través d'un acord de govern –de govern– vàrem crear molts pocs mesos després de la creació d'aquest Govern una mesa per un gran acord per als recursos humans –també amb aquell sindicat que ara diu que no ha estat cridat– per definir quins havien de ser elements, no d'acció concreta –que també li parlaré del que hem fet–, sinó els grans temes de fons mai fets, almenys segrestats a aquest debat els últims anys. O és que varen fer vostè un pla de recursos humans? O és que tenien fins i tot un estudi de demografia sanitària? No sabíem ni el personal que teníem. Per tant, li he dit que aquest és un element important. I durant un any i mig, presidits per la senyora Mercè Sala, Departament de Salut, patronals i sindicats han fet jo diria un dels documents que permet el rumb, la guia d'acció des del punt de vista de planificació de recursos humans, de selecció, contractació, estabilització de l'ocupació, de formació continuada del personal, de com hem d'avaluar la carrera professional i les direccions per objectius, de salut laboral, de retribucions de tot el sistema. Per tant, un any i mig. Mentrestant hem fet un estudi, el primer estudi de demografia sanitària, que és l'any que en aquest moment sabem a on treballen els nostres professionals, quina és la seva edat, quina és la seva dedicació total o parcial en el sistema sanitari.

Però, paral·lelament, vostè diu: «Promet i no fa.» Permeti'm respondre-li alguns dels elements molt concrets: primer, de plantilles. Hem incrementat en aquests dos anys, en el còmput general del sistema, en 1.800 persones la plantilla, sense comptar amb el que suposarà d'increment el nou concurs de transport sanitari adjudicat, que passarem d'una plantilla de 3.700 a 5.000 persones, sense el nou concurs, ja adjudicat, de rehabilitació, que incrementa 582 fisioterapeutes, 90 logopedes i 38 metges rehabilitadors.

Ens vàrem trobar el 30 per cent de les plantilles de l'Institut Català de la Salut d'interins, i això vostè ho sap perfectament, amb una estructura rígida que ens han deixat 23 anys després, que costa fins i tot la reducció progressiva de la plantilla. Però, malgrat això, per descomptat, acabarem enguany amb un 10 per cent menys d'interins i així progressivament fins al 5 per cent, que és la fita que ens hem marcat de mínims que volem tenir d'interins en el sistema.

Evidentment, hem extingit les places de dues hores i mitja. I vostè perverteix l'objectiu, senyor Sancho; l'objectiu no té res a veure amb la devaluació professional d'aquestes persones, sinó amb la necessitat de més hores/metge en el sistema. I això era un tema pendent. I hem intentat fer un vestit a mida a cada una d'aquestes persones. I, per tant, aquest és un element important. I hem jubilat les persones –i això sí que ho he dit aquests dies– perquè no tenien..., també, potser sí... –penso que vostès ens hi haurien d'haver ajudat–, i abans haurien d'haver deixat una carrera sènior que no tenim.

Aquest Govern va fer un decret de mèrits per poder obrir una porta a les persones que malgrat la seva jubilació puguin continuar estant en el sistema. I ho he dit aquests dies. Podem elaborar una carrera sènior. A partir de determinada edat ha de canviar el que oferim als nostres professionals, i també, per què no?, ha de ser compatible amb una jubilació parcial.

Però aquest és un tema segrestat. Jo no sé si l'havien fet vostès mai. Bé, i no em digui que es pot fer el mateix quan un té seixanta anys, en el sistema, que quan en té vint-i-cinc, o trenta, o quaranta.

I, evidentment, hem fet altres coses que no poden tenir un efecte, per descomptat, generalista però per nosaltres importants. Catalunya ha estat la primera comunitat a desplegar totalment la carrera professional, a desplegar les retribucions variables, amb base a objectius. Que hem de revisar com ho fem? Per descomptat. Ho hem estat revisant durant un any i mig. Ha d'haver-hi una avaluació externa en el centre per la validació de la carrera professional?, el Departament de Salut ha d'estar més implicat en els barems per la direcció d'objectius? Parlem-ne.

Però ho hem fet, senyor Sancho. En aquests dos últims anys. I, per descomptat, que ho hem demanat a les universitats. I aquest és un altre tema que vostè perverteix. Vostè ho sap perfectament, a més viu en un territori on clarament..., i en molts llocs i en algunes especialitats ens falten professionals, perquè precisament no s'havia fet una planificació necessària, i no s'havia demanat a les facultats de medicina que ampliessin els nombres de les nostres facultats. I en alguna especialitat, no se li havia dit, a l'Estat: «Hem de revisar junts el coll d'ampolla que suposa la formació MIR.»

I ens falten pediatres, i ens falten psiquiatres, i ens falten anestesistes, i ens falten ginecòlegs, i ens falten llevadores. Quan vostès havien demanat a les universitats que ampliessin el nombre...?, a més amb districte únic, que la facultat de medicina a la Rovira i Virgili té el 60 per cent de persones de la comunitat aragonesa i valenciana. Per posar un exemple; n'hi podria posar molts.

I això ho hem fet des del punt de vista dels recursos humans, per descomptat, durant aquests dos anys, intentant incrementar les plantilles, desenvolupar un model de carrera professional i de productivitat variable; fent, per descomptat, esforços per intentar augmentar les plantilles en els llocs.

I vostè minimitza el que han suposat els plans de xoc de primària. Amb els plans de xoc s'hauran incorporat 605 professionals durant aquests tres anys en la primària. Quants en varen incorporar els últims anys? Quants?

Molts menys. No ho digui perquè els números són claríssims: vint de mitjana cada any, de metges a la primària, d'increment. Perquè vostès ni comptaven bé les targetes sanitàries, eh?

Per tant, és evident que aquesta consellera ha tendit a parlar de realitats, dels 7,2 milions de targetes sanitàries, de la realitat dels nostres professionals.

I, evidentment, estem en un moment..., que li asseguro que traurem conclusions absolutament profitoses d'aquest moment de convulsió, perquè estaven pendents tants temes, que en un moment d'expectatives també es generen, segurament, expectatives que no hem sabut gestionar a curt termini, senyor Sancho.

Em quedo per a la segona part de la meua rèplica alguns altres comentaris.

Gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies, honorable senyora consellera. Per al torn de rèplica, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Francesc Sancho.

El Sr. Sancho i Serena

Gràcies, senyora consellera. Deixi'm dir-li una cosa. Miri, hi ha una cosa que m'ha agradat: m'ha agradat quan m'ha dit allò del passat, m'ha agradat; el que no m'ha agradat és que no hagi entrat a fons. Hauria d'haver entrat a fons en el tema de l'anàlisi del passat, i la comparativa amb l'actual. Nosaltres ja en tenim ganes. I, sobretot, en salut. Ja porta dos anys i mig i...

Vol que hi entrem? Només li diré dos coses. Miri: un nom, Xavier Trias, i un document, el Llibre blanc de les professions sanitàries a Catalunya –el té al seu calaix. Si se'l llig, si se'l mira, veurà que tot el que avui està passant, els conflictes que té, aquí els té plantejats i hi té respostes. Jo, personalment –jo, personalment–, li vaig reclamar que fes un pla de recursos humans; fa quatre dies. Ens ho van votar en contra. Li vaig portar les contractacions que havíem fet en la nostra etapa i li vaig demostrar que eren tan nombroses com les de vostès actualment. Consellera, fem la comparativa.

Quan diu «aquesta consellera»..., a mi, aquest to majestàtic a vegades m'agrada i a vegades no, perquè a vegades penso que és donar-se més importància de la que un té per a minimitzar als altres. No pot resistir, la seva gestió, que és la que inicia la del tripartit, amb la de Xavier Trias, que va iniciar la nostra.

Vol que li digui el que vam fer? Creu que només vostè té dificultats per a tirar endavant un sistema sanitari? Se'n recorda del que era? El 1981 es van assumir les transferències de la Seguretat Social. El mapa sanitari de Catalunya i el seu posterior desplegament se va fer del 1980 al 83. Es va crear el 83 l'Institut Català de la Salut. El 85 es va constituir la xarxa hospitalària d'utilització pública, la XHUP; es va fer el pla de reordenació hospitalària. En l'àmbit de l'atenció primària, es va iniciar el procés de reforma...

Se n'han fet moltes, de coses. I dificultats, certament. Però s'imagina..., no només Xavier Trias, Xavier Trias

o qualsevol dels nostres consellers amb tanta presència mediàtica, prometent tantes coses, si haguessin sigut capaços de fer això? Nosaltres li vam deixar..., quan ens acusa de vint-i-tres anys i de no haver-ho deixat..., li vam deixar un llibre blanc de les professions sanitàries de Catalunya. Li recomano que el recuperi.

Sap quin és el seu problema, moltes vegades? Que la continuïtat institucional que ha de tenir, i allò que li hem dit amb tota lleialtat que havia de fer un pla de recursos humans perquè es trobaria amb aquest problema, perquè el vèiem vindre, perquè li ho dèiem el pla..., vostè ha anat pel seu cantó i no ha fet pla de recursos humans i ens donava lliçons ideològiques dient que jubilar els metges als seixanta-cinc anys era una gran conquesta dels treballadors, mentre que el treballador concret que era el metge jubilat no volia que el jubilessin, i mentrestant, el sistema necessitava l'experiència, necessitava la participació d'aquest metge.

El seu problema és que creu que hi ha un tall entre l'anterior Govern i l'actual, quan hauria d'haver-hi una continuïtat. Nosaltres hem sigut molt lleials.

Sap el que li passa, consellera? Que allò que ha estat negant al llarg de tota aquesta legislatura..., en tres dies, el sindicat de metges li ha demostrat que era imprescindible fer cas del que li dèiem l'oposició o el que li deien els metges. Sap el que li passa, consellera? Que no és un problema laboral, és un problema molt profund. És un problema que hem d'abordar, i li ho hem dit moltes vegades, amb un pacte per la salut catalana, que incorpori els professionals, els sindicats, però també els col·legis de metges, també els col·legis d'infermeres, també les acadèmies mèdiques, no només des de l'àmbit polític, també des de l'àmbit científic.

I passa una cosa, consellera: que vostè surt i negocia davant de la televisió i ho dona tot; tres dies després se n'ha de desdir, i resulta que els ciutadans es troben una altra vegada amb una amenaça de vaga. Aquest és el gran problema, consellera.

Sap com me l'explica, el problema, un oncòleg? I li ho diré amb tota la duresa amb què ell m'ho va dir. Em deia: «Jo, sent oncòleg, en aquest sistema, saps per què estic tan enfadat? Perquè resulta que, després de tots els avanços que s'han fet, després de totes les necessitats científiques, de tot lo sacrifici que ha fet el professional, resulta que, per aquesta conselleria, actualment, sembla que el més important que s'ha fet en oncologia és la legalització o la utilització de la marihuana terapèutica, amb la qual jo estic d'acord.» Però no pot ser que es tingui la percepció que això és el més important.

Sap el que els passa? Que vostès estan anunciant molts hospitals fins al 2017, amb el president de la Generalitat, sense saber com els ompliran de personal i com els gestionaran.

I el problema és que són un govern frívol, absolutament frívol (*remor de veus*), que avui diuen una cosa i demà se'n desdixen, i que quan volen mirar al passat –quan volen mirar al passat–, ho diuen de passada i no s'hi atreueixen, consellera. Compari la seva gestió amb la de Xavier Trias. Compari el que ha significat fer i desplegar aquest model amb les dificultats que té vostè.

Nosaltres en vam tindre moltes més de les que vostè té, però també vam tindre molta més capacitat de gestió, molta més voluntat de gestió, i sabíem amb qui havíem de comptar. A nosaltres, no ens hauria arribat aquesta vaga, perquè, abans d'acabar l'anterior legislatura, ja teníem plantejats els grans problemes a través del Llibre blanc de les professions. I, vostè, aquest Llibre, se l'ha ficat al calaix, perquè volia ficar al calaix el record de Convergència i Unió.

Però vol que li digui una cosa? El record de Convergència i Unió avui el perceben molt bé els ciutadans i els metges i els professionals...

El vicepresident segon

Senyor diputat...

El Sr. Sancho i Serena

Aquest és el seu problema, consellera! (*Veus de fons.*)

El vicepresident segon

Senyor diputat!

El Sr. Sancho i Serena

Per tant, menys frivolitat i més actuació.

El vicepresident segon

Gràcies, senyor diputat. Té la paraula per al torn de rèplica la consellera de Salut, honorable senyora Marina Geli.

(*Remor de veus.*)

Senyors diputats, si us plau! (*Pausa.*) Senyora consellera, té la paraula.

La consellera de Salut

Senyor Sancho, aquesta és una consellera que li asseguro que té un respecte profund a la continuïtat institucional. No digui això perquè jo crec que al llarg d'aquests dos anys... Vostè se salta, de la història, bastants anys; des de Xavier Trias fins ara, per cert, eh?, però, en fi, deixem-ho perquè no vull tornar-hi. Li he dit que nosaltres... A més miri fins i tot les persones que continuen ostentant càrrecs al meu Departament. I d'aquesta consellera no ha sortit, ni del meu equip, cap visió de trencament institucional, que li he començat dient que compartim el model.

I des del punt de vista que jo negocio davant de les càmeres, hem estat trenta hores negociant aquests dies de vaga. I li asseguro que és a porta tancada. I hi ha un document, que ja li faré arribar, de tots els acords que teníem amb el sindicat de metges: planificació de recursos humans, reconeixement del desenvolupament professional, formació, estabilitat en l'ocupació, revisió del MIR... Per tant, no tergiversi i no simplifiqui un debat de fons que el tenim i que l'hem de compartir, que existeix, en el sector públic en general i en el sector sanitari també, de l'exercici de la professió; un debat que té a veure amb el fet que els nostres professionals, la gran majoria, avui són assalariats, amb cultura de liberals.

Aquest és el debat en profunditat del sector públic. I nosaltres apostem per un model d'autonomia i de més participació en totes les reformes que estem plantejant, de participació dels ciutadans i dels *professionals* en els centres de salut, en els hospitals. Perquè aquest és el debat de fons. Les expectatives que tenen els nostres professionals, que el 80 per cent només treballen amb un salari i que al cap d'alguns anys el troben insuficient per l'exercici de la seva professió. I han de participar en la gestió, perquè aquest és un sistema que s'ha de gestionar. I parlem, en aquest sistema, de «productivitat». I hem de pactar amb ells objectius variables. I hem de demanar-los..., i als que volen fer dedicació exclusiva, per descomptat, els hem d'oferir moltes més possibilitats.

I això ho hem estat..., no avui, aquesta consellera, a través de la vaga, o si el Departament ho pensa: un any i mig. Ens semblava que aquell era el fòrum per aprofundir-hi. I, evidentment, el Llibre blanc de les professions sanitàries i moltes altres qüestions eren les guies, i no començàvem de nou. Perquè en cap moment hem començat de nou, senyor Sancho. Això, ho deu dir vostè. Em sorprèn perquè fins i tot molta gent del seu partit polític no diu el mateix. Perquè, si no, el pacte amb l'Associació Catalana de Municipis, en molts temes, no hauria estat possible.

Per tant, senyor Sancho, ni neguem el passat..., el bé i el malament... Ens ha d'acceptar que la desmemòria d'uns quants anys que s'ha saltat..., eh?, doncs, segurament han estat els anys en què s'havien d'haver començat a fer els debats que nosaltres hem començat des del primer dia; debats d'un calat extraordinari, que tenen a veure amb molts d'aquests elements, eh?, dels elements d'exercici de les condicions laborals i de l'exercici de la professió mèdica i d'infermeria. Tenim una taula permanent d'infermeria on estem revisant des de fa molt temps, per cert, eh?, amb col·legis professionals, amb societats..., el paper de la infermeria en el sistema.

I ara hem plantejat, perquè ens semblava que la mesa social era l'àmbit, una taula específica per a la professió mèdica, per analitzar, per continuar analitzant més específicament... Ara, si vostè defensa alguna cosa que jo no sé... Si la solució, la vareta màgica existeix..., doncs, jo no la conec. Són múltiples les accions que hem fet i que farem i que estem disposats clarament a revisar, en tot.

I vostè em parla d'un pacte per la sanitat. El to que ha emprat avui més aviat no era de pacte, però en fi..., diríem. Ja li ho vaig dir en la Comissió l'altre dia, que vostè no hi va estar present, en la meua compareixença en la Comissió d'Economia, quan el conseller Castells..., al senyor Fernández Teixidó: que sí, eh?, que teníem..., que potser no havíem trobat l'àmbit estable..., que havíem negociat i parlat dels grans projectes amb tots els grups parlamentaris, però que potser sí que necessitàvem un àmbit estable d'un gran acord, que jo crec que el tenim, almenys en el traç gros, del model sanitari de Catalunya, sobretot dels grans reptes que hem d'afrontar, que són reptes poblacionals, reptes professionals, reptes –per descomptat– tecnològics, reptes de recerca... I vostè... –no tinc temps de contestar-li–, minimitzar un pla director d'oncologia, que és la continuïtat de l'anterior Pla, d'accions molt concretes, i minimitzar una mesura com l'ús terapèutic de la marihuana, em sembla tan simplista i tant de descrèdit per

a cents de professionals oncòlegs que han treballat en aquest pla! O el Pla de salut mental i drogues, el Pla de recerca de Catalunya, on és objectiu que el paper del Departament de Salut els últims dos anys ha estat un paper rellevant. I, si no, per què el doctor Perucho, el doctor Ispizua, el doctor Massagué han vingut? O el doctor Pablo Ros, un radiòleg de Harvard? O li podria dir moltes altres qüestions. (*Veus de fons.*) Per tant, no acabo de veure, eh?, vostè, com minimitza una acció de govern durant dos anys i, a més a més, diu que jo que he fet un trencament institucional, cosa que..., aquesta consellera, si alguna cosa és a vegades és excessivament institucional.

Moltes gràcies.

(*Veus de «Molt bé!» i aplaudiments en un sector de l'hemicicle.*)

El vicepresident segon

Gràcies, honorable consellera.

Interpелlació al Consell Executiu sobre el turisme (tram. 300-01024/07)

L'onzè punt de l'ordre del dia és la interpелlació al Consell Executiu sobre el turisme. Aquesta interpелlació ha estat presentada pel Grup Parlamentari Popular, i per presentar-la té la paraula l'il·lustre diputat senyor Josep Llobet.

El Sr. Llobet Navarro

Gràcies, president. Honorable conseller, honorable consellera, il·lustres diputades i diputats... Bé, avui el que farem, honorable conseller, és si de cas continuar el que ahir vam deixar, no?, perquè probablement, a la Comissió d'ahir, amb deu minuts no vam tindre temps de poder entrar en moltes de les qüestions que nosaltres creiem que són importants en matèria de turisme, i em dóna la sensació que avui ens passarà exactament el mateix. És un tema molt ampli, amb moltes qüestions a tractar, i jo espero intentar més entrar en unes quantes d'una forma profusa, no? Intentaré fer una intervenció com ahir, crítica, evidentment –perquè és normal des de l'oposició i és la nostra responsabilitat–, però amb un to no agre i, per tant, intentant arribar al fons de qüestions que ens preocupen veritablement.

Vostè ahir, en la seva compareixença –aprofitaré part de la seva exposició d'ahir–, vostè va dibuixar set grans eixos, més o menys, de les actuacions que ha dut a terme fins aquest moment el seu Departament en matèria de turisme. I jo, en la meua primera intervenció d'ahir, li vaig dir: «Home, dels set grans eixos que jo he dibuixat, en cinc d'ells ho desplaçem tot al futur, no? «Farem, estem a punt de fer...» –després ja li desgranaré cada un d'ells–, i dos d'ells, efectivament presentats –un era el Pla estratègic i l'altre era l'Observatori–, que nosaltres vam catalogar, quan vostè diu –i sempre ho diu– que ha complert pràcticament el 80 per cent, ja, del pla de govern, com merament cosmètic. Fins i tot vam titllar... Perquè avui no entraré en el Pla estratègic, que és on vam entrar ahir, perquè ens dediquem a uns altres àmbits. Li vaig dir que era un pla, al nostre enten-

dre, difús, poc concret, amb poques innovacions i, a sobre, amb un cost molt elevat. Però, bé, això va ser fruit del debat d'ahir, i permeti'm que avui entrem en uns altres eixos.

Dintre de l'Acord estratègic i del pacte del Tinell hi havien dues potes més també importants, una d'elles fonamental per al sector i també del Congrés de Turisme, que era l'agència catalana de turisme, de què ahir no vam poder enraonar i avui li'n faré cinc cèntims perquè, sincerament, és un tema que ja es comença a passar una mica de volta.

Ens trobem..., i li fem una mica d'història. S'aprova la Llei de turisme –que ja enraonarem després de què passa amb la Llei de turisme–, en la qual es diu que en un mes..., per tant, el febrer del 2003 havia d'haver estat aprovada la llei de l'agència catalana de turisme. Vostès, estant a l'oposició, evidentment, utilitzen el recurs del Consultiu perquè salti a la següent legislatura. Entrem en la següent legislatura, en què ja governen vostès. Al conseller Pere Esteve, en la primera compareixença, li demanem que aprovi el nou ens de promoció turística; ens diu que no ens preocupem, que durant l'any 2004 això serà així. Passa l'any 2004, fins i tot Convergència i Unió presenta una proposició de llei al Parlament, perquè ja tenia el projecte anterior, després del Dictamen del Consultiu, que deia que, efectivament, complia tots els seus requisits. Vostès també la tomben, amb la mateixa explicació: «No es preocupin, que durant l'any 2005 la tindrem.» Jo, el 2004, el desembre, nosaltres, el nostre Grup, presentem una proposició de llei que instava els grups parlamentaris aquí presents que en tres mesos –i, per tant, l'any 2005– s'aprovi l'agència catalana de turisme. I em diuen, el portaveu en aquell moment del tripartit –les comissions funcionaven així–, el senyor Donaire, em ve a dir que, home, que tranquil, que porten un any i que pràcticament està tot tancat amb la conselleria, amb el sector, i que durant l'any 2005 segurament això està dat i beneït.

Escolti, tot això és així, és cert. Vull dir, nosaltres, amb molta responsabilitat, parlant amb el sector..., el sector ens diu: «Escolta, no hi ha re –no hi ha re» –2005. Vostè el 15 de juliol, en una nota de premsa –home, que, dit en *castellano castizo*, escolta, «no li falta àvia», *no le falta abuela*–, diu: «El sector turístic privat elogia el model català de la futura nova agència i valora l'esforç del Departament de Comerç, Turisme i Consum per aglutinar el sector públic i privat en un model de coparticipació i cofinançament.» Escolti, 15 de juliol de 2005. Dic: «Bé, escolti, al setembre ja tindrem la llei aquí, no?» Re: setembre, octubre, novembre..., tornem a passar més temps.

El 23 de febrer, un altre anunci, important: «El Consell General de Turisme de Catalunya aprova per unanimitat l'estructura i sistema de presentació de la nova agència catalana de turisme», i aquí diu que serà el consell de cambres de Catalunya. Dic: «Bé, el mes que ve, tornarem a tindre aquí el projecte.» I tornem a passar, i amb la sorpresa que el mes de març la premsa ens publica: «La petita empresa frena els plans de promoció turística de la Generalitat», «La petita empresa frena, atura els plans de promoció turística de la Generalitat.» I, és clar, estem al mes d'abril, i ara ahir en la seva ex-

posició ens diu: «No, no es preocupi, que el primer semestre entrarà la famosa agència catalana de turisme.»

El senyor Quera, en la Proposició no de llei d'ahir mateix a la Comissió, em deia: «Estem a la fase final dels treballs previs.» Escolti, complicat, eh? «Fase final dels treballs previs.» Permeti'm, el sector..., quan enraonem amb el sector ens diuen que de moment..., home, molt d'acord, no n'hi ha, en tot el sector. Ja sé que és un sector atomitzat, però de moment... I a mi em dóna la sensació..., i el que em preocupa és que al final vostè el que farà és una altra operació de maquillatge. I li explico el que farà vostè.

Tinc la sensació –tant de bo m'equivoqui– que aprovaran la Llei, perquè, és clar, aprovar allò que ens van presentar al senyor Micaló i a mi a la conselleria..., que jo, permeti'm, estic convençut que el senyor Micaló i jo i els altres diputats en una setmana ho fem, perquè tot el gruix important és el Decret: com fem el repartiment de la participació, qui fa les aportacions, què representen aquestes aportacions, quina quota..., tot això, no, escolta, això va el decret. És clar, quan parles amb el sector et diuen: «No hi ha acord –no hi ha acord.» Escolta, i, això, ho diu el sector, és el que em diuen a mi. Potser ens diuen una cosa a nosaltres i a vostès, que estan al Govern, els diuen una altra cosa. Bé, escolti, permeti'm que li ho digui: em dóna la sensació que el sector..., bé, almenys la mostra és evident; no la tenim aquí.

I sap què farà vostè, crec jo? Aprovar la llei. Però no crearà l'agència, perquè l'Agència no entrarà en vigor el 2007. Si de moment no arriben a acords, que ho dubto d'aquí a final d'any, suposant que s'acabi la legislatura, que s'esgoti –que aquesta seria una altra, eh?, permeti'm que li ho digui: aquesta seria una altra–, dubto molt que l'agència entri en vigor el mes de gener. Per tant, s'aprovarà maquilladament la Llei, diran que han cobert ja el 95 per cent del pacte del Tinell, però després veritablement no funcionarà.

Una altra segona pota important: l'Observatori de Turisme. Bé, vostè ho deia en la seva intervenció..., a mi em passava el mateix: ahir en la seva intervenció em vaig quedar sobtat, no? Parles amb el sector i et diuen: «L'Observatori no funciona.» Bé. «Podia tenir un bon inici, una bona intenció, però no acaba de fer allò que realment... Aquella eina que era per renovar l'I+D i el turisme de Catalunya no acaba de funcionar.» Dic: «No pot ser, home! Si el conseller em va explicar que no sé quantes coses fa, l'Observatori de Turisme!» Diu: «Bé, escolti, a més vostè ho va presentar en un document...» Dic: «Me n'aniré a la pàgina web del Departament» –que si de cas després m'hi referiré–, i em va passar exactament igual que amb l'Acord estratègic: me'n vaig a la pàgina web, entro a la pàgina web, busco tots els estudis que han fet, i l'únic que em trobo, honorable conseller, l'únic, i amb una síntesi de tres folis, el Compte Satèl·lit. Que, si vol, en parlem, del Compte Satèl·lit: com es va fer, qui l'ha fet i com ha arribat. Però bé, és igual, l'han aprovat; ja està bé, alguna cosa han fet.

I després, el febrer del 2006, la primera taula. La de treball, perquè la de qualitat, que jo sàpiga, a hores d'ara no apareix per enlloc; almenys ni nota de premsa tenen de vostès, i ahir ja la van anunciar. Per tant, també operació de cosmètica.

Però bé, segueixo aprofundint. Dic: «Bé, escolta, hi deu haver..., veig una cosa que diu "accés restringit". Doncs, llavors sí; aquí, on hi ha el sector representat, on teòricament hi han tots aquests estudis famosos que l'Observatori fa i que abans no es feien...» —perquè després m'hi referiré, que abans no es feien. Vas a la pàgina, i després d'un any: «Properament.»

Escolti, sincerament, partint de la pàgina web de l'Observatori, perquè els ciutadans vegin la inversió de 400.000 euros anuals, per a això, sincerament, a part de renovar, mentrestant tanqui-la. Tanqui-la, de veritat, perquè no hi ha re, no pot sortir re bo d'aquí, i el sector després, evidentment, em dirà..., que tenia molta raó, el sector, quan ens diu que l'Observatori de Turisme no acaba de funcionar.

A més a més, també li dic una cosa: quan te'n vas a l'altra part, podríem dir, on diu «butlletí informatiu», ens trobem que bona part de tot allò que diu ja és el que es feia abans. Vull dir, estan fent els butlletins que feien abans, allò del balanç dels ponts, de l'estiu..., vull dir, eines que ja s'utilitzaven abans, que ara l'únic que han canviat és un observatori en el qual la directora té carnet, evidentment, com succeeix amb el tripartit en tots els casos, i abans eren mecanismes independents, amb convenis amb la Universitat Rovira i Virgili, amb el CIRTO o amb la Universitat de Girona... Es feien estudis, s'aprofundia, hi havia una millor comunicació, crec jo, entre el sector, el Departament i, almenys, la universitat.

Després hi havia una tercera pota, que és la que ens respon a nosaltres com a legisladors i a vostè com a responsable, que és la matèria legislativa. Vostès, tant en el pacte del Tinell com en el pla de govern han dit, per activa i per passiva, des de fa dos anys i mig, que modificaran la Llei de turisme. A més, ahir em va sobtar una cosa, perquè, permeti'm que li ho digui, i permeti'm, senyor Donaire, que faci el comentari: vostè va enganyar ahir el senyor Donaire. Quan el senyor Donaire li va dir: «Home, a veure quan farem les modificacions que vostès diuen que s'han de fer!», vostè li va dir: «No es preocupi, que, la Llei de turisme, segurament la canviarem.»

Jo estic convençut, honorable conseller —potser m'equivoqui—, que en aquesta legislatura la Llei de turisme no es canviarà. Per tant, si no es canviarà, s'ha de complir. I, per tant, si allí hi ha un desplegament reglamentari bàsic i fonamental, com és en apartaments turístics, guies, turisme rural..., on és tot això? Diu: «Ho estem fent», és clar, «ho estan fent, properament, conseller del futur...» No, no, però, escolti, fa ja vint-i-cinc mesos o vint-i-set mesos que treballen, teòricament, l'anterior conseller i vostè. Ja sé que potser no és culpa només de vostè, evidentment, però permeti'm que li digui —i si de cas després continuarem— que, en matèria legislativa, que és la seva única obligació, igual que en altres, no aprova, honorable conseller. I ens preocupa —i per això hem trigat tant a dir-los-ho— que als partits parlamentaris, quan fem propostes de tirar endavant aquestes eines necessàries, tampoc ens donin suport.

Si de cas a la segona part, perquè se m'acaba el termini, enraonarem d'altres punts importants del turisme a Catalunya.

Gràcies.

El vicepresident segon

Moltes gràcies, il·lustre senyor diputat. Té la paraula, per donar resposta a la interpellació formulada, l'honorable conseller de Comerç, Turisme i Consum, l'honorable senyor Josep Huguet.

El conseller de Comerç, Turisme i Consum (Sr. Josep Huguet i Biosca)

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, d'entrada agrair el to de la intervenció. Continuarem parlant —continuarem parlant— les vegades que vulgui vostè. Jo li contestaré directament a totes les preguntes i dubtes.

L'agència catalana de turisme. És evident que —pel meu gust, òbviament— va més lenta del que seria necessari. Però sap què passa? Que el consens és lent, i quan es crea la Comissió a partir del Congrés de Turisme a Catalunya, encapçalat pels empresaris, i es crea la Comissió de debat, les negociacions no són fàcils i no són ràpides. I, és clar, quan vostè em diu: «El sector no hi està d'acord»... No, perdoni, els representants oficials del Congrés de Turisme a Catalunya, que són els que munten el Congrés, on hi ha representants de les patronals i les cambres, són els que negocien aquesta agència.

Vostè ha detectat el problema: sector atomitzat. I això és una realitat, no és ni crítica ni..., és una constatació. Atomitzat sectorialment i territorialment. És a dir, a vegades és difícil tenir al davant interlocució única. Jo, per exemple, li puc dir que quan ens posem a negociar consens, qüestions que venien heretades de no fer-se abans..., perquè ara ens demanen que fem en un any o dos el que feia molts anys que no es feia. Jo agafo la meua responsabilitat, però sigui també crític amb l'herència en aquest cas, eh?

Quan em poso a negociar amb els sectors representants del món rural, em trobo a davant trenta associacions —trenta—, comarcals. Escolta, jo no hi tinc cap inconvenient, però negociar, una a una, amb trenta és molt complicat, eh? Després ja vam fer un pas i vam configurar una confederació. Coi, hem avançat molt més ràpidament; hem avançat molt més ràpidament, perquè les posicions del sector han quedat clares. I en aquests moments això de la normativa de turisme rural està fent els tràmits, ja està tancada, està pactada amb el sector i està, diguem-ne, a punt d'arribar al tècnic del Consell Tècnic de la Generalitat.

Càmpings i apartaments? Doncs, estem en fase de negociació. És molt complicat. Hi ha posicions diferents, hi ha alguns temes legals que no depenen només del nostre Departament. El cas d'apartaments és complicat en la mesura que entrem en una àrea que depèn de la LAU, que en alguns casos hi ha competències d'ajuntaments, i és una negociació política de molt calat, la qual cosa és complicadíssima. Fins i tot, vist el panorama, hem fet fer un informe jurídic per veure, diguem-ne, quins impactes econòmics —que això a vegades, molts cops no es feia— tindria una determinada legislació o una altra determinada legislació sobre aquest tema, perquè segons què fem tindrà un impacte i segons què fem en tindrà un altre. Per tant, la complexitat ens ha dut, fins i tot, a la necessitat d'assessorar-nos amb més dades, precisament, per no caure en cap error quan s'arribi a un acord.

Per tant, l'agència catalana de turisme ha seguit el ritme que ha pogut seguir. Parlem, concretament..., evidentment, en aquests moments en els tràmits finals per arribar, diguem-ne, el projecte al Parlament, sabent que, concretament, el 5 de juliol de 2004 es creava la Comissió de treball paritària; el 21 de setembre del 2004 el conseller Pere Esteve explicava l'estructura bàsica; del gener al maig del 2005 s'elaborava la documentació jurídica i un primer esborrany –un primer esborrany–, negociat amb el sector, perquè el Congrés de Turisme es fa a la tardor-hivern del 2004, que és quan jo vaig haver d'entrar en aquesta conselleria i vaig presidir la cloenda del Congrés, d'allà en surt la Comissió. Aquesta Comissió treballa del gener al maig de 2005. Aquí és on s'aprova aquesta primera versió, de l'agència, i després ja es passa a redactar. Clar..., hi ha blancs..., negre sobre blanc. Això comporta tres mesos més. I és a partir de llavors que engega ja tot el procés intern, que és lentíssim en l'Administració, que tothom..., hi ha una sèrie d'informes que s'han de fer, hi ha els diversos departaments, les comissions jurídiques de torn, la Comissió de la dona, etcètera. Tot això, tots aquests passos que ha de passar, que fan molt «farragós» un procés legislatiu. I ara estem ja en aquesta recta que em feia afirmar, ara sí, que, diguem-ne, això està al caure d'entrada al Parlament. Així ho espero, si no hi ha altres inconvenients pel mig.

Diu vostè: «El sector no està d'acord.» Bé. Tornem a estar en el mateix. És a dir, hi insisteixo, la negociació s'ha portat amb els representants al Congrés de Turisme a Catalunya, i l'única impressió que ha sortit d'alguns dels molts representants del sector és que no volien, contradient, diguem-ne, tant les conclusions del Congrés com les bones pràctiques que tothom s'apunta a dir dels consorcis de promoció turística, que sempre parlen de coparticipació i cofinançament..., alguns diuen que no estan d'acord perquè han de pagar.

Però, perdoni, si precisament les conclusions del Congrés i les bones pràctiques diuen que la promoció –la promoció, no l'ordenació, la promoció– cada cop ha de ser més un afer mixt. I aquí hi ha les bones pràctiques de turisme a Barcelona, i aquí hi ha les bones pràctiques d'algunes, fins i tot d'alguns ajuntaments, de tots colors –penso amb el de Santa Susanna–, o pràctiques d'altres consorcis de promoció que hi ha a altres països europeus on, òbviament, aquest apartat que té un vessant publicitari on a la vegada es ven país i es ven negoci, el lògic és que sigui coparticipat.

Llavors, resulta que l'única crítica que diu «algun sector...» No, no, no, perdoni..., en el Consell General de Turisme a Catalunya s'aprova per unanimitat. Llavors surten algunes veus a fora que..., bé, tenen la representació que tenen... –repeteixo que un sector molt variat–, doncs, és això, és a dir, no es vol pagar. Home!, no és aquest el model. El model és un model de cofinançament i que ha d'aconseguir, fins i tot, tenir superàvit en el sentit d'aconseguir recursos propis, cada cop més. Això és una voluntat que jo he marcat claríssimament com a objectiu, i no serà fàcil –no serà fàcil. Ara bé, caminem cap aquí, gràcies, per exemple, al mateix Compte Satèl·lit, que és un..., d'acord, és el primer treball –n'hi ha d'altres pendants– que ha fet l'Observatori. Arribem a la conclusió que el sector pròpiament d'allotjament turístic significa només

el 7 per cent del total del volum de negoci. I aquí veiem que hi ha tota una sèrie de sectors..., restauració és el 25 per cent, per tant, parlem d'hostaleria, que seria 25 més 7, i transport, si m'apurés, hi afegiríem un 11; però, tota la resta, precisament, no és considerat sector estricte turístic i resulta que és la majoria del volum.

La majoria del volum de negoci ve d'indústries, tèxtils i derivats de la persona; indústries d'alimentació; comerç pròpiament dit: agricultura fins i tot, un percentatge petit, i, òbviament, totes les activitats que són difícils de quantificar de, podríem dir, turisme actiu, que no consten com a albergs, no consten com a allotjament. Un senyor que fa una despesa en un museu, que va a un recital, que fa turisme de caiacs... Això no consta com alberg.

Per tant, tot aquest altre paquet no s'havia tingut present a l'hora de comprometre'ls tant en la cogestió de la política turística com en el cofinançament de la política turística. I jo li puc dir que tot aquest altre sector està molt content, que se'ls tingui presents, i fem negociacions amb institucions importants, algunes financeres, d'altres vinculades a sectors d'arrossegament, que clarament reben beneficis del sector turístic, que no tenen aquests problemes. Probablement la nostra obligació és anar a buscar aquells sectors més innovadors i que entenen aquesta política, que és la que s'ha de fer. I això és el que fem.

Observatori de turisme. Home!, diu: «Això ja es feia.» No és veritat..., no!, no és veritat. És a dir, no hi havia un criteri metodològic unànim de tot Catalunya..., llavors, la metodologia sobre el comportament dels turistes a la banda de Tarragona no estava validat a la mateixa metodologia del que es feia a Girona. És a dir, no hi havia unes directives nacionals perquè la metodologia fos correcta: hi havia zones que quedaven sense avaluar. Per tant, per primera vegada –i això vostè no ho ha dit–, hi ha una autoritat única i respectada, perquè l'Observatori per això té tot el seu consell assessor on hi ha tots els sectors representats i els sectors acadèmics, l'autoritat única a l'hora de dir xifres validades.

L'estudi, el primer estudi, efectivament, Compte Satèl·lit. Falta presentar tots els altres..., sí. Però, escolti, és que nosaltres tenim una estructura lleugera, eh? L'Observatori és una encarregada i dos senyors a sota, o dues senyores a sota, que el que fan és externalitzar a universitats els estudis; les universitats porten el ritme que porten. I aquests estudis han anat arribant amb comptagotes als encarregats de l'any passat, i no es preocupi que en les properes setmanes, mesos, un, dos mesos, els..., no sé si són deu o dotze estudis que vam encarregar, s'aniran fent públics, perquè es van fer al llarg de l'any passat, un estudi no es fa d'un dia per un altre...

El vicepresident segon

Senyor conseller...

El conseller de Consum, Turisme i Consum

...són estudis qualitatius. Acabo, i després ja tindrem temps de rèplica. Però, en tot cas, això pel que fa a l'Observatori, i em sembla que els dos temes fonamentals que vostè ha marcat eren aquests; en tot cas, continuarem.

El vicepresident segon

Moltes gràcies, senyor conseller. Per al torn de rèplica, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Josep Llobet.

El Sr. Llobet Navarro

Miri, ahir a la Comissió, honorable conseller, els grups de l'oposició ens demanàvem que en temes com aquests, com el turisme, com el comerç, que són temes de país, temes que necessiten el màxim consens..., jo crec que, i el senyor Oriol Pujol ahir ho explicava molt bé, s'han intentat..., que crea una oposició que intenta ser bastant constructiva sempre; només han de veure les legislacions que s'han portat en matèria de comerç, que les hem pactat i a més s'han aprovat per unanimitat totes. I, per tant, fem un esforç els que estem a l'oposició d'arribar a acord; però, clar, a on no podem arribar a acords i arribar amb l'oposició a consens, si no ens porten material perquè el Parlament de Catalunya pugui tirar endavant aquest...

Per tant, nosaltres què fem? Escolti, bé, si vostè ens diu que, efectivament, abans de juny entrarà el Projecte de llei de l'agència catalana de turisme, i que, efectivament, vostè es compromet que el gener funcioni l'agència... Bé. Esperem. Tindrem temps. Probablement ens podrem trobar en un problema..., tant en això, que vostè m'ha donat la resposta, com la modificació de la Llei de turisme, que, si s'esgota la legislatura, ni agència, ni modificació de la Llei..., i no dic que nosaltres estem d'acord a modificar la Llei, dic el que vostès van dir en el seu Pla de govern, no?

Perquè, clar, d'això no m'ha donat resposta amb relació a..., la modificació de la Llei amb relació als diferents elements que hem enraonat amb relació a la creació del mapa turístic, amb la creació de recursos turístics.

En una resposta parlamentària vostès ens deien que els recursos turístics que havia fet el Govern anterior l'any 2003 no ens val i farem –en farem– un de nou. S'està fent, també s'està fent, bé. També ens agradaria saber-ho, quan estigui fet que ens el portin.

De l'Observatori. Bé. Veurem, a veure, efectivament, aquests estudis nous. Miri, quan entra dintre de la pàgina web, que tampoc abans hi fa referència, i veu les fonts, les fonts d'aquests butlletins, són: Egatur, Frontur i Familat, la gran majoria –la gran majoria–, i que jo sàpiga no són d'aquí, són d'allí. Per tant, evidentment, també donem confiança, a veure l'Observatori com acaba de funcionar! Si la legislatura no s'esgota tindrem temps d'interpel·lar i de comprovar si efectivament això s'ha produït o no. Però jo voldria enraonar d'un parell de temes més, perquè aquests temes jo crec que ja els hem tocat suficientment.

Hi ha un altre tema important, i un fet colateral com és el tema de la web, que em preocupa, la web del Departament. Em preocupa perquè en una pregunta escrita que li vam fer, a vostè, amb relació al cost de la nova web, vostè ens diu que costarà, a part dels 284.000 euros que ja va costar l'anterior web, que l'última remodelació va ser el 2001, ja 284.000 euros..., ara ens diu que costarà 400.000 euros més. Però, a més a més, ens diu –suposo que li passarà com a mi, que no entenc massa de temes tècnics, ens diu–: «A més, es tracta d'un portal dissenyat amb més tècniques de DCU,

disseny central a l'usuari.» Que això significarà encara més cost, pel que jo he preguntat. I, per tant, ens diuen: «Quatre cents mil euros sense tenir en compte el marge dels projectes i les accions complementàries.»

Permeti'm que li ho digui, he parlat amb persones conegedores del tema de les pàgines web..., home!, una web que se'ns pugui anar, a part dels 250.000 euros anteriors, a uns 500, 600 o 700.000 euros nous..., escolti, jo crec que ni la NASA, una web com aquesta! (*Veus de fons.*) Deu ser una web impressionant, que també la veurem, perquè no està feta, la veurem dintre de no sé quan.

Per tant, efectivament, ens preocupa que vostè diu: «És que som un departament en què econòmicament filem molt prim.» Home!, en aquest cas, no han filat massa prim, que jo sàpiga, eh?, perquè em fa la sensació que una quantia com aquesta és molt important.

(*El president es reincorpora al seu lloc.*)

Un altre tema important també per tocar amb vostè, honorable conseller, en material publicitari i el que és l'organització, el que són les oficines d'informació turística. Ahir es va tocar el tema, i vostè el va tocar, i hi estem d'acord, però crec que estem coixos, molt coixos, amb relació a..., perquè els fulletons, per exemple, que s'editen –tinc una nota clara que vostè fins i tot me n'ha fet algun comentari–, en essència són els mateixos que abans, sense cap planificació ni consulta amb els sectors.

La Catalunya en pes ha perdut l'oportunitat de ser un país de referència en tecnologies de la informació, més econòmiques i més eficients, com el PDA, *hog doc*... La xarxa no està interconnectada a les oficines d'informació i turisme. Escolti, i això és fonamental: vostès van ser bandera que les oficines d'informació i turisme serien una eina fonamental del sector i no han millorat en dos anys! Aquí sí que potser venim de darrere malament, també, efectivament; però, bé, el seu compromís és ara. A mi no em parli de passat, com en l'anterior interpellació que... No, escolti, nosaltres parlem de futur, de present i de futur: el que vostès no han fet i el que haurien d'haver fet.

Sí que..., i per acabar, perquè és una pena, en tindríem per deu minuts més, amb relació al producte. Sí amb això té raó. És l'única cosa que jo ahir em vaig, sincerament, alegrar que almenys, també de futur, creés una nova subdirecció general, en concret, de producte, perquè estem francament malmesos d'algué que, efectivament, promociona allò que nosaltres tenim aquí. A més amb això sí que hi estem d'acord, nosaltres anàvem a proposar-li que creés una agència, que fes alguna cosa, perquè efectivament, estem coixos, vostè ho ha reconegut, i és una de les parts de la seva exposició amb què, sincerament, nosaltres hi estem d'acord.

Per acabar, molt breument, nosaltres en la nostra Moció del pròxim Ple..., que serà una moció centrada en matèria legislativa, que, si vostès estan d'acord que es farà tot això que vostè m'ha dit, no hi haurà cap problema que la resta de grups parlamentaris hi doni suport, perquè l'únic que farem serà comptabilitzar aquests terminis que vostè mateix i el senyor Quera van dir en seu parlamentària.

Moltes gràcies.

El president

Honorable senyor Josep Huguet, té la paraula.

El conseller de Comerç, Turisme i Consum

Bé. Gràcies, senyor president. Senyor diputat, la Llei de turisme ens hem compromès a modificar-la. És possible que no hi arribem a temps. La legislatura aquesta ja veurem quan acaba, diguem-ne, per tant, no ho sé... I no ha sigut de les primeres qüestions –de les primeres qüestions– que ens han preocupat, perquè teníem tantes coses... Vostè feia una llista dels meus deures. Jo sé que són els meus deures. Però estic convençut que vostè parla de comerç i no me'n troba ni un tros, d'aquests deures, i Copca tampoc.

Quan jo dic que l'herència de turisme és dolenta és per això, perquè hi ha una muntanya de feina!, coses per fer i coses que has de desmuntar mal fetes. I aquest és el drama de turisme. I, per tant, això no és una excusa, i per això jo em sincero, és a dir, em poso nerviós veient la feinada que hi ha i que no me l'acabo –que no me l'acabo–, que no ens l'acabem –que no ens l'acabem–, perquè és que està tot per fer, i en alguns casos està per desfer, que això és el drama, perquè a vegades has de desfer per poder fer.

Llavors, jo li reconec que anem més lents del que m'agradaria a causa de l'immens drama, diguem-ne, de gestió en aquest àmbit. Ja m'agradaria, a mi, haver pogut posar en marxa tota la nova xarxa i connexió d'oficines. No ho hem pogut fer, li ho reconec: està pendent, carpeta pendent.

El tema del producte... –això sí que m'ho reconeix que hi treballem perquè no hi havia producte–, diu: «Escolti..., vostè diu que el mapa de recursos no valia.» Oh i tant que no valia! És que era una llista, era un inventari! (*Veus de fons.*) No, no, no..., si ja ho dic: era un inventari del patrimoni, diguem-ne, existent. Però el patrimoni no és un recurs turístic. Si jo vaig a una església romànica i me la trobo tancada, i no me l'ensenyen i no m'expliquen res, el que estic és enganyant el turista que fa aquella ruta romànica. És un desastre, això, concebut així. Producte turístic vol dir que hi ha un servei, una explicació, una experiència. I, per tant, dóna uns mínims de qualitat que fan que allò ho pugui col·locar a dintre d'una ruta, dintre d'un producte turístic.

I això, primera, no tenim tant producte com sembla, en tenim molt poc. Perquè fins i tot venint d'una cultura en què el patrimoni cultural molts cops no està pensat en clau turística, i va i m'obren només els dies al matí, de nou a una. O sigui, concepte funcional d'algun patrimoni. Per tant, aquí haurem d'arribar a acords amb ajuntaments, a acords amb sectors de cultura, per entendre que la forma de gestionar el patrimoni, ja m'entén, és obrir quan la gent hi va, no quan la gent no hi va.

Per tant, hi ha tot un canvi de cultura, que s'haurà de fer i no serà fàcil. I, per tant, jo estic d'acord... Estem fent el mapa de recursos, que és una feinada, perquè és dir: «Escolti, què hi ha realment que es pugui ensenyar i què no és...?» Perquè aquí, és clar, òbviament, a part d'un tema molt disseminat, d'ajuntaments, de consells comarcals, no hi havia criteris unànimes als plans de foment, amb la qual cosa tothom bonament ha fet el

que ha pogut. Jo no ho critico, eh? Un ajuntament per aquí, el consell comarcal per allà, i et trobes una sèrie de productes, subproductes, que no arriben molts d'ells a tenir una dimensió sòlida, i que el que fan és fer molt soroll. Amb la qual cosa, diguem-ne, el desgavell a l'hora que la gent ens arrossegui un turisme que sàpiga on va, és molt complicat. Per tant, en això estem treballant, i el mapa de recursos estarà, però és una feinada.

Amb relació a l'Observatori vostè diu: «Home, utilitza aquestes fonts que ha dit vostè.» Home, aquestes fonts són necessàries per al turisme que travessa fronteres, no tenim competències per a control. I, per tant, una part de l'Observatori ve del que diu el Ministeri de Turisme a Madrid a partir dels seus mecanismes. El que ja és temporada d'aquí o turisme interior, sí que ho controlem, eh?

Amb relació al web, aquí jo crec que hi ha un tema. És a dir, és evident que el cost de renovació estricta del web té un pressupost de màxim 400.000 euros. Ara bé, a dintre d'aquí pensí que hi ha continguts, que pot haver-hi... (*Remor de veus.*) Bé, continguts. Hi ha també el tema de multimèdia, és a dir, a partir d'aquí surten altres suports. O sigui, no estem parlant de la cosa de gestió estricta tècnica, sinó de tota la parafernàlia que hi ha entorn d'aquest web que serà molt complexa. I, per tant, no es preocupi que els números estaran claríssims, no?

I no sé si em deixo alguna cosa, però en tot cas, bé, espero la seva Moció, i veurem. És clar, segons quin calendari em marca, doncs, potser li podré votar a favor, o segons quin em marqui potser no li podré votar a favor, eh? En tot cas, en parlarem quan arribi el moment.

Gràcies, senyor president; senyores i senyors diputats.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política educativa (tram. 302-00168/07)

El president

Passem al dotzè punt de l'ordre del dia, que és la Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política educativa. Presentada pel Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula per exposar-la l'il·lustre senyor Rafael López.

El Sr. López i Rueda

Gràcies, senyor president. Home, estarem d'acord en aquest Parlament, i tots els diputats i diputades, que hi han dues frases sobretot que tot partit, que tot govern, quan es presenten les eleccions, diu. Una és allò de fer del Parlament el centre de la vida democràtica i política del país, això sempre tothom ho diu, i la segona és fer de l'educació l'eix vertebrador de la societat i, per tant, de la política social en l'acció de govern.

És clar, la pregunta és que em dirien vostès, senyores diputades i senyors diputats, si parléssim d'una moció que va sobre el Parlament i que va sobre l'educació. És a dir, per dir-ho d'alguna forma, una política transversal. I sobretot quan parlem d'un tema tan important

com és el Pacte nacional per a l'educació, on el Parlament, segons el nostre entendre, té molt a dir encara, té molt a dir sobre les mesures que s'han adoptat, sobretot quan tenim present que anem cap a una llei catalana d'educació.

Per tant, no hem de tenir por de fer precisament del Parlament el centre, també, de la política educativa. I hem de ser clars, la concertació social no pot substituir el caràcter democràtic i central que aquest Parlament ha de tenir a la vida política de Catalunya. Això crec que és un concepte bàsic. Pel mateix concepte de control de la tasca i fiscalització de la tasca de govern, i per mateix concepte també de participació política i de participació pública de la societat. I no la pot substituir perquè són complementàries, precisament perquè són complementàries. La participació social és complementària de la legitimitat institucional.

Per tant, aquesta Moció és una moció que no va contra ningú, sinó a favor, va a favor de construir, no per destruir. Va a favor de la societat civil que ha participat en la construcció del Pacte nacional per a l'educació, va a favor de la societat civil que no hi ha pogut participar, però que ha opinat; va a favor del Govern, perquè és qui haurà d'aplicar el Pacte, i va a favor dels ciutadans, que es troben representats legítimament i democràticament en aquest Parlament.

Una doble concertació i una triple garantia, la concertació política social i les garanties socials, legislatives i executives del compromís de tot Catalunya en l'educació dels nostres fills i filles, els futurs ciutadans i ciutadanes del país. I és aquí, en aquest Parlament, on aquest compromís creiem nosaltres que s'ha de fer, per la nostra obligació de legislar en un futur la llei catalana de l'educació, per la nostra obligació de controlar l'activitat de l'Executiu i per la nostra obligació de ser la via del diàleg de la societat civil de Catalunya. Per tant, és aquesta la màxima garantia per fer de l'educació l'eix de les polítiques socials del país i per fer d'aquest Parlament l'eix de la vida democràtica i política del país.

Vam tenir una oportunitat en els inicis del debat sobre el Pacte nacional per a l'educació. Un pacte que s'ha realitzat sense que passés per aquí, pel Parlament, cap ni una de les organitzacions participants, les signants, les no signats i les que no van ser convidades. I em recordo que era precisament una iniciativa del Grup de Convergència i Unió, que demanava, com així ho demanava el meu Grup, el Partit Popular de Catalunya, la creació d'una ponència, deia, en el si del Parlament de Catalunya, per assolir aquest doble –que es deia– pacte social i polític.

Totes les lleis educatives que ens han aprovat en els darrers quinze anys han tingut protagonisme a les cambres de representació, amb les compareixences de sindicats, d'organitzacions, d'AMPA, de sectors professionals, per explicar la seva posició sobre els diferents pactes i sobre les diferents lleis. És més, si ara precisament tenim en el nostre Reglament la possibilitat de la creació de subcomissions és precisament perquè la voluntat està clarament definida, perquè, el Parlament –a veure si aquesta vegada és veritat–, el puguem fer el centre de la vida política del país.

Per tant, per això hem demanat la creació d'una subcomissió de seguiment del Pacte nacional per a l'educació, que pugui preparar-se..., pugui preparar també la llei catalana d'educació.

Els altres dos punts de la Moció són molt clars. No és cert que sigui únicament USTEC el sindicat dels professors que no hagi signat. És AMES, és ANPE, és ASPEPC, la CGT, CSIF, SPS i STEC, que no han signat. I tots aquests representen el 60 per cent del professorat de Catalunya..., que si parlem de la secundària representen el 70 per cent del professorat de secundària de Catalunya. Jo no vull treure mèrit al Pacte, però sí que vull dir, i crec, i això és el segon punt de la nostra Moció, que no podem fer un altre cop un pacte sense comptar amb el professorat.

I el tercer punt, saben que el gran problema de l'educació al nostre país, ho diuen tots els informes que tenim a Catalunya, a Espanya i internacionals, es troba a la secundària. Ho han criticat UGT, que ha signat, ho ha criticat també USTEC, que no ha signat. Al Pacte li falta parlar de la secundària. Per tant, el nostre tercer punt va precisament per això, per incrementar el diàleg del professorat, també en la seva participació a la secundària, que és on tenim els grans problemes de l'educació a Catalunya.

Gràcies, senyor president; senyores diputades, senyors diputats.

El president

Per fixar posició, ara tenen la paraula els grups parlamentaris. En primer lloc, l'honorable senyora Irene Rigau, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

La Sra. Rigau i Oliver

Moltes gràcies, senyor president. Senyor diputat, senyores i senyors diputats, ens posicionem amb relació a la Moció subsegüent a la interpellació sobre la política educativa, que va presentar el Grup Popular, i ja anuncio, i després explicaré el perquè, la nostra posició favorable al primer punt, i no favorable als altres dos punts.

Creiem, d'entrada, que és necessari fer el seguiment del Pacte. Ben segur, i vostè ho ha explicat molt bé. I és necessari perquè és un pacte que, si es compleix, serà positiu per a Catalunya; si es compleix en la seva integritat, perquè revalida el model educatiu que s'ha anat construint al llarg d'aquests anys, i reconeix el paper fonamental que la iniciativa social ha tingut a Catalunya, i reconeix també el gran esforç que des de la Generalitat, en recuperar les competències, es va fer en l'ensenyament públic.

És un pacte, i ho diu el seu text, i a vegades s'obvia i a vegades no es vol reconèixer-ho, com per exemple en aquest fulletó que fa poc s'ha encartat a la premsa..., que no reconeix ni recull allò que és més important del Pacte, que és la referència a l'Estatut de Catalunya, en curs actualment al Senat. Perquè allà vam fer un esforç de consens el conjunt de totes les forces polítiques, de definir el servei d'educació. Aquell és dels pocs articles votats per tota la cambra parlamentària, i si el Pacte, com diu el seu text, recull en esperit i en norma, aquella previsió, serà un bon pacte per a Catalunya.

Tenim elements que ens fan dubtar, no sols aquest més propagandístic del fulletó, que ja posa en avís, sinó el que ha passat aquest matí a Madrid, en la votació de la LOE al Congrés, que elements que s'havien posat sobre la taula per part de determinats sectors perquè es pogués signar el Pacte, ara han estat introduïts via esmena, trencant els pactes parlamentaris –que amb la paraula no s'hi juga– per tal de modificar previsions que hi ha en el Pacte. Per tant, tot ens fa pensar, perquè a vegades hi ha omissió i a vegades hi ha correcció, que és molt necessari aquest seguiment.

Però també és necessari perquè veiem que el tripartit, el Govern actual, està més interessat a presentar la imatge de capacitat de pacte davant de la població, que a fer-ne l'execució. El compliment molt irregular del Pacte per la competitivitat n'és una mostra. I si mirem l'aspecte educatiu del Pacte per la competitivitat, allà ja és un desastre.

També hem de votar a favor d'aquest primer punt, tot i que, senyor president, faig notar que no estan enumerats, però com que són tres paràgrafs, doncs, demanarem la votació separada..., amb relació al primer paràgraf –no al primer punt..., però al primer paràgraf– també hem de votar-hi a favor per coherència. Vam demanar a aquesta Comissió, a aquesta Ponència en aquella interpellació, que venia a demostrar la necessitat que fos el conjunt de la cambra que analitzés la situació del sistema educatiu des de la perspectiva pedagògica, des de la perspectiva social i des de la perspectiva normativa.

No es va voler atendre aquella sol·licitud, que crec que ens hauria facilitat molt no sols la redacció del Pacte, sinó la seva interpretació, perquè ara podem tenir que hi hagi vint-i-tres signatures, i diferents vint-i-tres interpretacions entorn d'un mateix text..., i que els fets ens diran si la interpretació és realment conjunta i el consens ha funcionat. Per tant, per coherència amb la nostra interpellació, hem també de votar a favor d'aquest primer paràgraf.

Però no podem votar-hi en el segon ni tercer paràgrafs, perquè entenem que la representativitat dels sindicats està ja regulada, i la Mesa Sindical és l'òrgan que representa, i ampliar-ho ens sembla que és ampliar el consens potser d'institucions, però no de representació, perquè la paraula «representació» sindicalment està vinculada a la Mesa.

I en el tercer punt, tot i que entenem la necessitat d'abordar el tema de la secundària, que el Pacte finalment, per poder tenir a tothom, doncs, va –l'Administració– acollir una iniciativa d'un determinat sindicat, d'unes mesures per a la secundària..., pensem que és gran absent. Però també pensem que és el Consell Escolar de Catalunya, com a màxim òrgan de participació..., i lamentem aquí que hagi estat el gran absent d'aquest Pacte, perquè és el màxim òrgan de representació creat pel Parlament de Catalunya, i aquest gran òrgan de participació ha estat absolutament obviat per part de la Generalitat a l'hora d'elaborar el Pacte. Per tant, no sabem per quins interessos polítics, un dia ens ho dirà la consellera, s'ha obviat el màxim òrgan de representació creat per una llei del Parlament de Catalunya. I abordar un tema com aquest, jo crec que no correspon directament a l'Executiu, sinó que és a qui li correspon venir a explicar...

El president

Senyora diputada...

La Sra. Rigau i Oliver

...aquí el seguiment –acabo, senyor president–, sinó que tot i reconeixent la necessitat d'abordar la problemàtica de la secundària, pensem que a nivell participatiu ja té els instruments necessaris el Govern, si els vol posar i respectar, si els vol posar en funcionament..., tal com la Llei del Parlament de l'any 85 reconeix.

Gràcies, senyor president; gràcies, senyores i senyors diputats.

El president

La senyora Assumpta Baig, del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, té la paraula.

La Sra. Baig i Torras

Moltes gràcies, senyor president; de l'escó estant, perquè em sembla que el tema de la Moció que ha presentat el Grup del Partit Popular..., és una moció de tràmit. Jo crec que, fins i tot, la interpellació ja va ser feta en un moment en què ja hi havia hagut l'acord per al Pacte nacional. Segurament que havia sigut presentada pensant que no s'arribava a aquell acord. Però, en aquell moment, ja hi havia l'acord, i evidentment ja va ser una interpellació molt *light* perquè el seu contingut, doncs, no afavoria el que era dins la mateixa setmana de la signatura del Pacte.

Però, és clar, calia fer una moció, i aquesta Moció és tan òbvia que nosaltres hem de dir que no hi donarem el nostre suport. Perquè, és clar, el primer punt, en el qual el Grup de Convergència i Unió diu que hi votarà favorablement, jo crec que aquesta és la nostra missió i no cal que votem una cosa que és l'objectiu d'aquest Parlament, que és fer el seguiment de qualsevol acció de govern. I aquesta és una acció de govern, el Pacte nacional, que nosaltres en podem fer el seguiment. No cal que ho diguem. Nosaltres, quan sigui i ho creguem necessari, podem interpellar la consellera, podem fer que vingui i comparegui la consellera per parlar-ne. Per tant, és un punt que no tenim ni perquè votar-lo. Per tant, és obvi: no el votarem perquè això és dir que hem de fer el que ja hem de fer. Per tant, si ja ho hem de fer, fem-ho.

El segon punt és l'acció de govern. Sempre, des de qualsevol govern, es vol arribar al pacte més ampli possible. I crec que aquesta és l'obligació i aquest és el que fa el Departament. Va aconseguir el pacte que va aconseguir. Va lamentar que no hi fossin tots. Faltava algú del Consell Escolar de Catalunya, però la resta hi eren tots. I els altres jo crec que se'ls convidava a ser-hi, i benvinguts, si hi són, i s'anirà treballant perquè hi siguin. Per tant, tampoc cal donar-hi aquest suport.

I el darrer punt, jo crec que en aquest moment no ens pertoca organitzar jornades, sinó que ens pertoca posar el Pacte ja realment amb accions concretes i donar-hi la forma.

Nosaltres ens sentim molt satisfets del Pacte nacional per l'educació. El Pacte jo el resumeixo amb tres paraules: compromís, confiança i canvi. I em sembla que amb aquestes tres paraules és en la línia que s'emprèn aquesta possibilitat de treball, de nou treball.

I, per tant, nosaltres estarem amatents perquè realment aquest Pacte sigui el que ha de ser el seu objectiu, que sigui la millora de l'escola pública, la millora de l'escola concertada, treballar en una línia en comú perquè realment hi pugui haver un servei públic d'educació. I, com que creiem realment que l'escola pública i l'escola concertada finançada amb fons públics han de caminar per aquest camí, nosaltres creiem que cal que siguin amb els seus organismes també, i amb totes les qüestions, com més semblants possibles.

I aquí sí que li vull dir, doncs, a la senyora Irene Rigau, que avui sembla que a la LOE hi ha hagut una abstenició, i diuen que, únicament i exclusivament, perquè els socialistes han defensat –i l'Entesa, conjuntament– novament tornar al text que hi havia al Congrés, quan va sortir al Congrés dels Diputats. «Amb les paraules», diu, «no s'hi juga.» Doncs jo, com a senadora i representant a més a més aquesta comunitat, Catalunya, en el Senat, vaig veure també com Convergència va jugar molt amb la seva paraula, canviant molts vots d'allò que havia decidit en el Congrés.

I, per tant, no ens facin i diguin que ara hi ha un altre joc: hi ha el text pel qual hi havia hagut el primer acord en el Congrés dels Diputats, i aquest és el text que realment val. Si altres coses han canviat en aquell context de llavors amb ara, no intentem fer un subterfugi a partir d'un altre aspecte. Possiblement hi han altres coses, però no únicament i exclusivament aquesta. Aquell era el text que es va aprovar i aquest serà el text, tant en el Pacte com en la llei, a què nosaltres donarem suport i treballarem perquè sigui una realitat.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Senyor Josep Maria Freixanet, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, té la paraula.

El Sr. Freixanet i Mayans

Gràcies, senyor president. Molt breument, quan l'il·lustre diputat del Grup del Partit Popular en l'exposició de la interpellació..., feia la sensació que volia aigualir una mica els avantatges que tenia el Pacte. Avui ho ha aclarit i ha dit que no volia desacreditar aquest Pacte. I, per tant, jo agraeixo que, en aquest sentit, hagi donat el valor que ha de tenir el Pacte nacional per l'educació.

Miri, el Pacte beneficia la societat, en general, i la comunitat educativa, en particular. I, per tant, entenem que és un gran avenç, és un gran esforç de consens. Estic d'acord amb vostè: no s'ha assolit la unanimitat, però sí que s'ha assolit un gran consens. I aquesta unanimitat a vegades no és possible. Miri, li ho diré: jo mateix vaig donar el meu suport a la USTEC. Jo estic d'acord amb el Pacte nacional per l'educació, però, evidentment, no sempre un ha d'estar unànimement d'acord amb tot el que han platejat altres, no?, en un moment determinat, i sempre hi poden haver punts en els quals no es pugui assolir l'acord total.

Però bé, quan vostè diu «s'hi han d'incorporar altres entitats», ja és la voluntat, no incorporar en la signatura, sinó que s'han convidat fins a un total de setanta estaments..., de sindicats, de professors, d'estudiants, han

estat convidats i convidades a explicitar el seu suport. Per tant, dintre de la valoració aquest suport pot ser explicitat tan àmpliament com es vulgui. Per tant, demanem a tothom que ho faci, aquesta manifestació, perquè vostè sap evidentment que a vegades..., si s'han assegut vint-i-tres entitats..., no em pot dir que, faltant-n'hi una, no sigui representativa de la comunitat educativa, no?

És a dir, aquest Pacte a més a més té un altre..., jo penso que té un altre avantatge fonamental. Aquí s'ha dit: és acord, és compromís. I el compromís com es manifesta? El compromís també es manifesta econòmicament. I, per tant, si hi ha una memòria econòmica de prop de mil dos-cents milions d'euros, jo crec que és el compromís més efectiu d'un govern de la Generalitat, que vol situar la despesa en educació, com la majoria de la resta de països europeus, a prop del 6 per cent. I, per tant, això sí que és una aposta clara de qualitat i, també, de quantitat explicitada amb una memòria econòmica que dona valor al Pacte.

I, per altra part, és un plantejament garantista que gira al voltant de l'aspiració d'assolir una bona educació bàsica i comuna per a tots. I que s'entengui, que no vol dir, igualitarista i uniforme, que no s'espanti ningú, sinó donar el màxim de possibilitats per a tothom.

Per tant, creiem que hi ha una comissió de seguiment del Pacte, que explicita clarament el seguiment. Parlem d'un pacte social per l'educació i al Parlament ens tocarà donar-ne la valoració en el moment que la Llei catalana d'educació l'hàgim de treballar tots els parlamentaris i parlamentàries presents.

Per tant, creiem que no podem donar suport a aquesta Moció subsegüent, perquè, en tot cas, la majoria de punts no els compartim.

El president

Senyora Dolors Camats, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa, té la paraula.

La Sra. Camats i Luis

Gràcies, senyor president. També per anunciar el nostre vot en contra d'aquesta Moció.

Pel que fa al primer paràgraf, creiem que, a més a més, que, tal com ja vàrem dir en el seu moment, evidentment que el Parlament ha de protagonitzar aquest debat, i ho farà quan es debati la Llei, la Llei catalana d'educació, la Llei d'educació de Catalunya. En tot cas, el que ens sembla, a més a més, és que demana que sigui el Govern qui creï una subcomissió parlamentària..., és precisament restar protagonisme al Parlament. I això és el que ens ha semblat entendre del que diu el primer paràgraf, com a mínim, llegint-ho literalment el que ja està escrit és això. I, per tant, ens sembla que fins i tot és una confusió del paper de cadascú.

Després, a més a més, vostè ens deia a la seva pròpia interpellació que es felicitava i que felicitava la consellera i el Govern de la signatura del Pacte. I avui ens recordava que és veritat que aquesta concertació social no pot substituir la concertació política o l'acord polític. Hi estem totalment d'acord. És veritat. Però, en aquest

cas, i en els temes d'educació, i tenint la realitat que tenim en el nostre país, i sabent que mai havia sigut possible que els diferents agents hagin signat aquest Pacte, s'asseguessin en una taula conjuntament, aquest ha estat un pas previ fonamental perquè després aquest acord polític arribi i que, a més a més, sigui com més consensuat possible. I aleshores també ens agradarà veure el Partit Popular arribant a un acord polític amb la resta de forces polítiques del Parlament de Catalunya perquè, tal com vostè es felicitava del contingut del Pacte, si finalment la Llei catalana acaba recollint el contingut d'aquest Pacte, esperem trobar-los també en aquest acord polític.

Miri, per nosaltres, el Pacte, ja ho hem dit, és sobretot una oportunitat. És una oportunitat sobretot perquè tothom ha tingut la possibilitat d'expressar demandes i necessitats. Perquè, a més a més, la majoria ha fet l'esforç de plantejar els seus interessos però anar més enllà i saber mirar endavant i tenir una visió de conjunt i de futur. No tothom ha tingut la capacitat de fer-ho. Però sobretot el que ens ha agradat d'aquest Pacte és la possibilitat que és transparent i que el que diu està imprès i es pot anar a buscar a les webs i es pot anar a buscar en el paper. I, a diferència del que passa amb altres acords, que en un lloc es voten d'una manera i que en altres es modifiquen i que després es tornen a modificar, aquest, com a mínim, tenim molt clar què és el que ha signat, qui ho ha fet i qui s'hi pot anar sumant.

El Pacte ha de tenir un seguiment. Hi estem d'acord. I aquest seguiment, a més a més, ha de ser dels signants i de totes aquelles entitats que s'hi vulguin anar sumant. Però, a més a més d'un seguiment, ha de tenir una continuació, i aquesta continuació la farem en el Parlament i serà la Llei.

Gràcies.

El president

Senyora Rigau, demana la paraula per...?

La Sra. Rigau i Oliver

Per al·lusions, de la senyora senadora, diputada. Senyora diputada... (*Veus de fons.*) Gràcies, senyor president. La paraula és important i jo quan dic «mantenir la paraula», vull dir mantenir l'escrit que el portaveu del Grup Socialista va enviar a una principal federació de centres, i mantenir l'esperit de la carta adreçada del president de la Federació Espanyola de Municipis i Províncies al president del Senat.

Senyora diputada i senadora, informi-se'n i sabrà dir que és o no mantenir la paraula.

Gràcies, senyor president.

(*La Sra. Baig i Torras demana per parlar.*)

El president

Senyora Baig...? (*Pausa.*) Exactament el mateix temps.

La Sra. Baig i Torras

Mantenir la paraula vol dir... (*veus de fons*) haver en el seu moment amb el text del Congrés, amb tot el text del

Congrés. Jo en les altres qüestions no hi he estat, no les he vist. Potser hi han més cartes, potser hi han més cartes i algunes dirigides a algú molt important de Convergència o d'Unió respecte a temes de religió. Però, miri, voler continuar mantenint i dient que aquí hi ha deslleialtat a Catalunya és voler continuar mantenint oberta la rivalitat entre l'escola pública i l'escola concertada, i aquest no és l'objectiu del Pacte: l'objectiu del pacte és treballar amb confiança, conjuntament i per un canvi.

(*Remor de veus.*)

Moltes gràcies.

El president

Senyora Rigau..., senyora Rigau, el seu Grup vol votació separada, entenc, del primer paràgraf exclusivament, eh?

(*Pausa llarga.*)

Doncs, posarem a votació el text de la Moció en dos apartats. En primer lloc, votariem el paràgraf primer, és a dir, des d'«el Parlament de Catalunya insta el Consell Executiu a crear una subcomissió» fins a «el Pacte signat», i, després, la resta. Queda clar el terme de la votació?

(*Pausa.*)

Per tant, votem, en primera instància, el primer paràgraf.

Comença la votació.

Aquest paràgraf ha estat rebutjat per 51 vots a favor i 68 en contra.

Votem ara la resta de la Moció.

Comença la votació.

Que també ha estat rebutjada per 10 vots a favor, 108 vots en contra i 1 abstenció.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política en matèria de societat del coneixement (tram. 302-00169/07)

El tretzè punt de l'ordre del dia és la Moció sobre la política en matèria de societat del coneixement. Té la paraula l'honorable senyor Antoni Fernández Teixidó, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

(*Pausa. El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat. Remor de veus.*)

El vicepresident primer

Si us plau, senyores i senyors diputats, permetin que el senyor Fernández Teixidó pugui iniciar la seva intervenció. (*Pausa.*) Senyor Fernández Teixidó, té la paraula.

El Sr. Fernández i Teixidó

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, veiem ara, en el punt tretzè de l'ordre del dia, la Moció producte de la interpellació del dia 16 de març d'en-

guany respecte, de fet, a la política del DURSI en l'àmbit de la societat del coneixement.

De fet, estalviaríem part de la intervenció si vostès poguessin senzillament recórrer al *Diari de Sessions*, res més. Vàrem tenir l'oportunitat de fer una diagnosi de com estava el sector i vàrem tenir l'oportunitat de fer un balanç de la política del DURSI respecte al sector. I podríem estalviar pràcticament la presentació de la Moció si vostès poguessin seguir la interpellació d'aquest diputat que ara pren la paraula i la resposta del conseller.

Per estalviar-los la feina de llegir el *Diari de Sessions*, faré un breu esment respecte a deu punts de què el conseller no va dir ni un sol mot. Pèrdua dels centres de decisió a Catalunya: ni una paraula. Pèrdua de les indústries de continguts audiovisuals a Catalunya i allunyament de les seves empreses significatives: ni una paraula. Acord per a la competitivitat i balanç del fracàs de les mesures en l'Acord: ni una paraula. Senyores i senyors diputats, quan dic «ni una paraula» vol dir ni un esment per part del conseller, ni una paraula. Quart punt, Llei de la societat del coneixement: ni un mot. Inacció de la Secretaria General: ni un mot. Engreix voluntarista del CTiTI: ni una paraula. Previsions de l'Ens Gestor d'Infraestructures: ni una paraula. Operador neutre, model de negoci i socis: ni un mot. Programari lliure: ni una paraula, una mera divagació respecte als objectius de programari lliure. Futur d'Al-pi i relacions amb France Télécom: ni un mot. Dels deu punts essencials, crec jo, on és possible mesurar l'actuació de la conselleria: ni una paraula. Recordo el conseller, això sí, divagant, si em permeten l'expressió, a voltes tartamudejant i dient vaguetats i generalitats respecte a alguns aspectes que no eren exactament sobre els quals els interpellàvem.

Aquest és el balanç de la interpellació. Si vostès consulten el *Diari de Sessions*, senyores i senyors diputats, comprovaran això. I retiraria la meua Moció, retiraria la Moció del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, si en un d'aquests punts demostrassin que hi ha política per part del DURSI, i que el conseller es va expressar, diguem-ne, que amb un mínim de competència política i de valoració política respecte a la interpellació del principal Grup de l'oposició.

Què fa aquesta Moció? Doncs, pretén, amb un mètode molt definit, tractar d'arribar a uns acords amb els grups que donen suport al Govern, justament amb un objectiu: calendaritzar la presència del Govern per impulsar mesures en l'àmbit de la societat del coneixement. No pretén altra cosa, la Moció. Tan elemental, tan política, tan de consens, tan poc sectària com dir: «Anem a veure els cinc temes, sis temes, més cabdals i anem posant un calendari on el Govern ve, informa, en parlem i busquem solucions.» Repeteixo el mètode: ve el Govern, en parlem, busquem solucions i les apliquem en defensa del país i de les nostres empreses.

Com va acabar la interpellació? Jo vaig, naturalment, estendre la mà que aquestes coses es poguessin fer amb el Govern, que en lloc de repetir sistemàticament: «Fem coses plegats, discutim a la cambra, el nervi del Parlament com a nervi central de la vida política del país...», en lloc de tanta retòrica, parlem en concret de com vostès vénen a la Comissió i en parlem.

I com va acabar, el conseller? Mà estesa, faltaria més. Diu: «Escolti'm, és veritat; hi han moltes coses de què hem de parlar, hi han moltes iniciatives que hem d'endegar, i estem disposats a parlar amb l'oposició d'aquestes coses», no per a bé de l'oposició sinó per a bé del Govern i per a bé de les nostres empreses.

Quan vostès facin la seva intervenció, com que podrem posicionar-nos sobre l'autor d'esmenes del Partit Popular, valorarem si aquesta mà estesa té sentit o no, si és veritat o no. Jo ja tinc una percepció de per on van les coses. Vostès no presenten ni una sola esmena, tenen una política decidida, indiscutiblement de caràcter «apostòlic», conseller.

El vicepresident primer

Senyor Fernández Teixidó...

El Sr. Fernández i Teixidó

Per acabar, senyor president. Vostès podran, naturalment, amb aquesta política apostòlica que els caracteritza, no resoldre cap dels problemes que té la societat del coneixement; però, d'això, en tindrem un minutet més per poder-los dir si finalment això es concreta en la posició dels grups que donen suport a la majoria.

Gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Gràcies a vostè, senyor Fernández Teixidó. S'han presentat esmenes en nom del Grup Parlamentari Popular. Té la paraula l'il·lustre diputat senyor Santi Rodríguez.

El Sr. Rodríguez i Serra

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, intentaré fer una intervenció menys evangelitzadora i més pràctica.

L'honorable diputat que m'ha precedit, que va ser també el subjecte de la interpellació del darrer Ple sobre la societat de la informació, ha citat una sèrie d'aspectes sobre els quals diu que –i podem consultar el *Diari de Sessions*– el conseller no va dir res. Jo li he de dir que avui discrepo de vostè, perquè, d'alguna de les coses, sí que en va dir, ni que fos només per excusar-se per què no s'havien fet. Després en parlaré, al final ho comentaré.

Però sí que, respecte de la interpellació del darrer Ple, hi han bastants més punts de coincidència amb la seva posició, amb la posició que vostè va expressar, que no pas amb la posició que va expressar el conseller.

Intentaré fer un dibuix que alhora permetrà justificar les quatre esmenes que hem presentat a la Moció de Convergència i Unió. Un dibuix a partir de tres potes: el sector de les telecomunicacions, el sector de continguts i paper de l'Administració en la societat de la informació.

Pel que fa al sector de les telecomunicacions, aspectes «positius», entre cometes: positiva la vinguda de la Comissió del Mercat de Telecomunicacions, però que no ha significat absolutament res de nou per a Catalunya, ni la vinguda de noves empreses de telecomunicacions,

ni un reforç del sector; al contrari, el que està passant és un procés de desaparició d'Auna, Ono ara, de Barcelona cap a Madrid, per una banda, i el que està fent també és, fruit segurament de les indecisions del Govern, semblar dubtes sobre el futur d'Al-pi. Jo no sé si el futur d'Al-pi l'acabaran resolent, segurament, en el Govern amb alguna d'aquestes votacions que ens han anunciat, perquè sembla que hi han opinions diverses dintre el Govern respecte del futur d'aquesta empresa de telecomunicacions.

Per tant, el sector de les telecomunicacions, francament, en un estat dolent respecte d'anys anteriors; no s'avança, es retrocedeix. I, per tant, malament.

Lligat amb el sector de les telecomunicacions d'infraestructures, idees polítiques clares almenys a l'inici de la legislatura –Pla director d'infraestructures de telecomunicacions, Ens Gestor, operador neutre...–, però avança tot d'una forma extraordinàriament lenta. Segurament –segurament– perquè té la seva motivació: perquè la inversió que s'està fent en aquestes matèries des del Govern és insuficient. Ho hem denunciat –ho hem denunciat– en els diferents debats de pressupostos.

Respecte del sector de les telecomunicacions –i aquí és una de les esmenes que hem presentat, quan l'honorable diputat demana en la seva Moció que hi hagi una explicació per part del conseller respecte les gestions d'Al-pi–, nosaltres demanem: «Escoltin, parlem conjuntament del sector de les telecomunicacions, no només d'Al-pi, del conjunt del sector de les telecomunicacions.»

I tornant o continuant amb el tema de les infraestructures, són un element important –són un element important. És un element important, i també se n'havia parlat molt, i n'havia parlat el conseller, de la rebaixa del cost de les connexions a la xarxa. Però hi han enquestes. I les enquestes ens donen dades. I les dades que ens donen les enquestes és que les persones que no es connecten, si no ho fan, és perquè troben un inconvenient en el preu només en un 10 per cent dels casos. En canvi, hi ha un 70 per cent dels ciutadans que no veuen cap necessitat d'estar *online*. O fins i tot un 77 per cent de les empreses que no estan connectades no hi veuen cap utilitat –dada preocupant–, però és que, a més a més, de les que sí que estan connectades, un 38 per cent de les empreses no veuen cap utilitat a les tecnologies de la informació i la comunicació.

I això és preocupant. I això no és un problema exclusivament de les infraestructures: és un problema també dels continguts. I aquí és on anem a parar al Pla de serveis i continguts, que també ha passat per alt la Moció de Convergència i Unió, i que, per tant, també és objecte d'esmena per part del nostre Grup, en el sentit de demanar explicacions al conseller, en seu parlamentària –tot i que aquesta mateixa setmana he tingut oportunitat, amb el secretari de Telecomunicacions, de parlar-ne a bastament, del Pla de serveis i continguts–, de donar explicacions respecte dels avenços en aquest tema.

Aspecte important per impulsar l'ús de la societat de la informació: Administració Oberta de Catalunya. També es va esmentar l'altre dia, també ha passat per alt la Moció de Convergència, també ho reflectim en les nostres esmenes.

Per anar acabant... No parlarem de la importància de la societat de la informació, de la societat del coneixement, de la competitivitat, però sí que parlarem de l'Acord estratègic. Se'n va parlar en la interpellació, hi va referència el conseller...

El vicepresident primer

Senyor Rodríguez...

El Sr. Rodríguez i Serra

Acabo immediatament, senyor president. Hi va fer referència el conseller; va fer referència a 526 milions d'euros d'inversions que té previst el Govern destinar-hi. O almenys això és el que pensàvem el 16 de febrer, quan se signa l'Acord estratègic; el 20 de setembre ja no és així, la meitat d'aquests recursos ja no són aportats pel Govern, són aportats pels privats. L'Acord estratègic també figura entre les esmenes del nostre Grup.

Finalment, només per dir que no podem, a vegades, fer volar coloms, com va succeir el 30 de setembre en aquesta cambra. Nosaltres varem ser l'únic Grup que varem dir que aquell Estatut, aquell projecte d'Estatut que aquesta cambra havia aprovat aquí, era irrealitzable. I, per tant, hem de demanar al Govern que, si us plau, no s'escudi –que no s'escudi– en aquest argument pel que fet que ara no hi hagi acció de Govern.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor diputat. En nom del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, per posicionar-se, té la paraula la il·lustre diputada senyora Teresa Serra.

La Sra. Serra i Majem

Gràcies, president. Senyor diputat, jo m'he llegit atentament el *Diari de Sessions*, la intervenció del conseller i la seva: a algunes coses, se'ls ha donat resposta; a altres, estic d'acord que no. De totes maneres, tampoc en una interpellació hi ha prou temps per donar resposta a la quantitat de temes que vostè va plantejar. De totes maneres, jo crec que la voluntat del Govern és la d'informar sempre en el moment adequat.

Jo em centraré específicament en els punts de la seva Moció, i li explicaré per què hi votarem en contra.

A veure, quan li deia: «Informar en el moment adequat»..., el punt 1 demana que s'informi sobre les gestions dutes a terme respecte al present i el futur d'Al-pi. S'estan ara duent a terme les gestions oportunes per resoldre aquesta situació. De totes maneres, vostè sap, honorable diputat, que la discreció i la cautela que cal mantenir respecte a aquest tipus de negociacions, d'aquest calibre, fan que qualsevol filtració, qualsevol mala interpretació malmeti la negociació. De totes maneres, el conseller del DURSI, estic segura que, una vegada hagi assolit l'acord amb els socis i hagi estudiat totes les opcions i ho hagi resolt, ràpidament, urgentment ho explicarà a la Comissió.

Quant al punt 2 i al punt 3, queden superats..., en el moment que el conseller Solà va escoltar i va respon-

dre la seva interpellació, va demanar immediatament la compareixença per explicar l'estat actual del Pla director d'infraestructures i el tema del concurs de la banda ampla rural, que és el que demanava.

Quant a l'ús del programari lliure a l'Administració catalana, en aquest tema reconec, diputat, que no s'ha dut a terme el plantejament inicial ni amb l'empenta amb què s'havia plantejat inicialment. De totes maneres, s'ha actuat amb prudència, cosa que agraïm també des del Govern. S'ha fet una prova a la Secretaria, que sembla bastant exitosa, i en paral·lel es posa en marxa, a partir del mes d'abril, la xarxa pilot de telecentres de programari lliure, amb un pressupost de 450.000 euros. Aquesta xarxa permetrà també fer proves sobre el tema de programari lliure, posats a disposició de la ciutadania.

Quant al punt 5, la llei de la societat del coneixement. De moment no hi haurà cap llei de la societat del coneixement; això sí que ho va respondre el conseller Solà. Ja veurem si, un cop hagi estat superat l'actual debat estatutari, es replanteja aquesta iniciativa, però ara per ara li dic, diputat, que aquest Govern no tramitarà aquesta llei, que ara no fa cap falta.

I quant al sisè punt, «engegar les iniciatives per tal d'evitar que la indústria dels continguts audiovisuals s'allunyi de Catalunya», s'han iniciat unes primeres actuacions a partir de l'aprovació de la Llei de la comunicació audiovisual de Catalunya, de recent aprovació al Parlament, on s'ha dedicat un títol sencer al foment i la promoció del sector audiovisual. En aquest sentit, s'han començat a fer algunes actuacions concretes, com són la creació d'un grup de reflexió sobre l'espai català de comunicació i l'establiment d'un sistema d'ajuts automàtics i específics del sector audiovisual. Jo crec que, aquestes convocatòries, les deu conèixer millor que jo. Ja sé que la solució no està només en les subvencions, però és un primer pas.

Jo reconec, estic segura que des del DURSI es podria fer més i a més bon ritme. El que sí que em queda clar és que dels sis punts de la seva Moció, n'hi han quatre que no votariem: uns, perquè estan demanats pel Govern, que serien el 2 i el 3; el 6, perquè està en execució, i el 5, per desacord. Si als dos punts que quedessin vius, que serien l'1 i el 4, haguéssim fet algunes esmenes, les que creguéssim oportunes per votar-los, crec sincerament que vostè no s'hi conformaria i no les acceptaria.

Per aquesta raó hi votarem en contra, tot i que ja li he dit que estem, en molts punts, d'acord amb la seva proposta.

Gràcies, president.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora diputada. En nom del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula la il·lustre diputada senyora Teresa Aragonès.

La Sra. Aragonès i Perales

Moltes gràcies, senyor president. Miri, nosaltres tampoc li votarem la Moció. I no li votarem la Moció... (*Veus de fons.*) No, l'hi explicaré. No perquè la redac-

ció estricta de la Moció no pugui ser assumible, sinó perquè, si em permet l'expressió, hi ha un punt de cinisme al darrere del que entenc que vostè ha dit. I em sap greu utilitzar aquesta paraula, però quan vostè, aquí mateix, fa uns minuts, s'ha ofert a retirar la Moció si li donem algunes de les explicacions dels punts que vostè esmentava, i després el mateix diputat d'un grup de l'oposició reconeix que el conseller n'ha parlat, que el conseller s'ha entrevistat amb ell, em consta que vostè s'ha reunit amb alts dirigents del Departament, quan vostè ha discutit el Pla director d'infraestructures amb els actuals responsables la seva gestió, com ens pot dir ara que vostè no en sap res, d'això, que el conseller no ha dit res? Això no pot ser. Per tant, em semblen fora de lloc aquests comentaris.

I vostè també s'ha ofert a retirar la Moció si calendaritzem les compareixences o les sessions o les explicacions del DURSI. Doncs escolti, no sé què més vol que fem! Tenim una sol·licitud de compareixença a petició pròpia, presentada, per venir a explicar com està l'Ens Gestor d'Infraestructures, que ja està constituït, que ja té el seu pressupost, que vostè aquí va tenir ocasió de discutir-lo quan vam aprovar els pressupostos, a finals del curs passat, de la Generalitat, i vostè sap que hi han 20 milions per desenvolupar l'Ens Gestor aquest any, i a més a més sap que el pressupost global és de més de 500 milions d'euros. Jo, d'això, en diria calendarització.

Però és que, a més a més, quantes vegades ha vingut el conseller i ha comparegut en comissió? Escolti, ens ha vingut a explicar..., just iniciar la legislatura, ens va explicar la política general del seu Departament; després ens va explicar el Pla director d'infraestructures; ens ha vingut a explicar l'operador neutre; ens ha vingut a explicar el Pla director de serveis i continguts; no fa gaire, en l'últim període de sessions, ens van venir a explicar la política de concursos del Departament, i ara ens explicaran el concurs de la banda ampla rural. Què ens queda? Ens queda que, quan hagin solucionat Al-pi, quan hagin decidit què fan amb aquesta companyia... Perquè ara vostè comprèn, oi?, que no és el moment? Doncs, quan hagin vingut, també ens explicaran quina és la resolució d'aquest contingent, que li vull recordar que fa molt temps que dura i que..., en fi, eh?, no cal dir res més.

Només dir-li que, en l'anterior legislatura, el responsable d'aquesta àrea a petició pròpia no va venir ni una sola vegada davant de la Comissió, no va explicar res. No sé si és perquè no tenia res a explicar, o és perquè vostès no explicaven res, ni al Parlament ni a l'oposició, cosa que ara sí que fa el Govern.

Per tant, nosaltres, doncs, com ja li he dit, hi votarem en contra, però no em puc estar d'esmenar-lo en algunes de les afirmacions que vostè ha fet. No és cert que el Departament no està treballant en el programari lliure, no és cert, perquè ja han migrat la Secretaria General, perquè tenen una prova pilot que ha funcionat molt bé. No és cert que l'Ens Gestor no tira endavant, perquè està constituït. Vostè sap, oi?, què consta constituir un ens d'aquestes característiques?, les negociacions que s'han de dur a terme amb totes les administracions implicades, amb altres operadors, amb propietaris de fibra? Escolti, Déu n'hi do el que fa aquest Govern amb el poc temps que ho està fent.

I hi han moltes més coses. Li podria explicar que ja s'ha aprovat una llei de l'audiovisual on es detallen les mesures de foment, cosa que no existia. Escolti, parlem d'estalvis? Parlem de llicències? Parlem de concursos? Vint milions a l'any és l'estalvi que el CTiTI ha aconseguit... –vint milions d'euros, no ho oblidem–, és l'estalvi que el CTiTI ha aconseguit gestionant i negociant concursos i llicències. Miri, no té color el que estan fent. I a més a més, tot això, em consta que vostès ho saben, perquè s'han reunit amb els dirigents del Departament i perquè els ho han explicat.

Escolti, em sembla que no hi ha res més a dir. I, per tant, moltes gràcies per la seva atenció.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora Aragonès. En nom del Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds- Esquerra Alternativa, té la paraula l'illustre diputat senyor Lluís Postigo.

El Sr. Postigo i Garcia

Gràcies, senyor president. Senyor Teixidó, com es deu imaginar, no el sorprendré pas amb el posicionament del nostre Grup Parlamentari, perquè hi ha suficients coincidències tant amb la senyora Teresa Aragonès com amb la Teresa Serra, que m'han precedit, i per tant, amb relació als punts de la seva Moció, coincidim plenament amb el que s'ha dit.

Amb relació al punt primer, que demana una compareixença per parlar del present i del futur de la companyia Al-pi, sí que estem d'acord amb vostè en una qüestió, i és que s'ha d'actuar amb una certa celeritat, amb una certa urgència. I ens conta que s'està fent d'aquesta manera –ens consta, o així ho voldríem en tot cas; esperem que sigui així–, i per tant hi ha el compromís també per part del Departament que, tan bon punt aquestes gestions estiguin fetes, se'ns en donarà puntual compte al Parlament.

Pel que fa als punts 2 i 3 de, també, dues compareixences més davant de la Comissió de la Societat de la Informació..., són sobreres, perquè ja hi ha una sollicitud de compareixença que el mateix conseller ha demanat, i per tant, si així ho aprova la Comissió, doncs, es realitzaran.

Pel que fa al punt 4, sobre el balanç de l'evolució de l'ús del programari lliure a l'Administració catalana, miri, fins i tot li puc arribar a reconèixer que potser el balanç a hores d'ara és una mica pobre, en tot cas. Però tampoc no s'ha d'amagar que s'ha fet ja una primera prova, que ha tingut èxit, que hi ha una previsió, i en tot cas el que faríem des d'aquí també és emplaçar el Departament perquè la tiri endavant i sigui una realitat al més aviat possible.

I per últim, pel que fa al punt cinquè, li agradarà o no, però em sembla que el conseller ha estat molt clar: fins que no hi hagi l'Estatut definitivament aprovat, no es presentarà aquesta llei en el Parlament per a la seva tramitació.

I per últim –i també la senyora Serra ho ha comentat–, amb relació al punt sisè, segur que no se li escapa a vostè, coneix perfectament l'aprovació d'aquesta Llei i les

actuacions concretes que s'estan endegant; n'ha comentat unes quantes: les línies de subvenció i aquest nou espai de reflexió d'experts acadèmics i professionals... També n'hi han d'altres que, en tot cas, són menors, però no per això menys importants, com la convocatòria de premis de caràcter nacional de ràdiodifusió, televisió, internet i telecomunicacions, amb un clar objectiu d'incentivar i de reconèixer persones i entitats, i igualment hi ha una convocatòria en curs, un concurs públic per a l'adjudicació de diferents concessions del servei públic de la TDT.

Res més, i moltes gràcies. El posicionament, doncs, és contrari.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Postigo. Té la paraula ara el senyor Fernández Teixidó, per tal de pronunciar-se sobre les esmenes.

El Sr. Fernández i Teixidó

Gràcies, senyor president. Amb brevetat... Senyora Aragonès, li admetria el meu punt de cinisme si pogués fer-li entendre què tractava d'exposar amb la meua Moció. Cal escoltar, senyora diputada. No cal venir a la cambra amb el rotllo après i «llargar-lo»; cal escoltar. Li he dit que retiraria la meua Moció, no si acceptaven un calendari, que és l'essència de la Moció, sinó si vostè trobava en l'argumentació del conseller respostes a les preguntes que havia realitzat; no que me les donés vostè. No m'importa que me les doni vostè; demanava que me les donés el conseller. No, senyora diputada, escolti! El que jo li he dit és: «Retiraria aquesta Moció si troba al *Diari de Sessions* resposta del conseller en aquests punts que jo li plantejo», res del que vostè diu. I com haig de retirar la calendarització de la Moció, si és l'essència de la Moció? Hem de saber de què parlem, senyora diputada, i això moltes vegades és tan senzill com escoltar el que un altre diputat diu. Res més, senyora diputada: escoltar el que un altre diputat diu, i escoltar-ho amb atenció.

Senyora Serra, respecte a la seva intervenció, commovedora. Diu: «Estem d'acord amb moltes de les coses que diu», diu, «però com les acabarem fent...» (*Veus de fons.*) Sí, sí, textual, miri vostè la seva intervenció; commovedora. Diu: «Estem d'acord amb moltes de les coses que diu», diu, «però com les acabarem fent, per què les hi hem de votar a favor?» «I té raó», diu el conseller. És l'estil fa l'home, l'estil fa el Partit, l'estil fa el Govern; té raó.

El vicepresident primer

Senyor Fernández Teixidó...

El Sr. Fernández i Teixidó

Acabo, acabo, senyor president...

El vicepresident primer

...ens dirà sobre les esmenes que...?

El Sr. Fernández i Teixidó

Sí, però vostè m'ha de permetre..., perquè surten aquí tots els diputats a disparar, sap vostè, president? (*Ria-llés.*) I un s'ha de defensar...

El vicepresident primer

Ja li ho he permès, però em preocupava que no li quedés temps...

El Sr. Fernández i Teixidó

Estàvem que la diputada m'havia commogut, què vol que li digui? Deixi'm que li digui dues coses més. Sentir-la parlar a vostè, senyora diputada, que el programari lliure progressarà adequadament, doncs, és tota una lliçó, de veritat, sentir-la parlar a vostè del programari lliure i dir que el Govern està per impulsar-lo. I quan vostès parlen de la llei de la societat del coneixement, que ja ha dit el conseller que no l'ha de presentar, no més té un problema: ho varen aprovar vostès al pacte del Tinell. Diu: «Ara el conseller diu que no ho vol presentar, i com que no ho vol presentar...» Ja li ho he dit al conseller, però forma part del seu compromís del pacte del Tinell portar aquesta llei. I diu la senyora Serra, diu: «Ara no toca. Quan puguem, ja la farem.» Perfecte.

Les seves dues mocions –i acabo ara, president–..., vostè planteja quatre esmenes, i n'hi aprovarem dues, i dues no. Li aprovarem concretament la 2 i la 3; no li aprovarem l'1 i la 4, i li diré per què. Quan volem parlar d'Al-pi, senyor diputat, volem fer-ho amb tota la intencionalitat del món, perquè sabem què està passant a Al-pi, sabem què està passant a France Télécom i sabem el que no està fent el Govern. I vostè proposa diluir tot això parlant del sector. Doncs, miri, diputat, no, parlarem d'Al-pi i de France Télécom.

I el mateix respecte al programari lliure. Diu: «Anem a veure si ho eixemplem tot: discutim de tot, no concretament de res, no parlem del programari lliure i parlem de l'Administració amb el plantejament aquí de l'Administració Oberta de Catalunya.» Doncs, tampoc.

El vicepresident primer

Senyor diputat...

El Sr. Fernández i Teixidó

I anem a discutir en concret i amb intencionalitat del que ens interessa a nosaltres i a la societat catalana.

Li acceptarem 2 i 3. La 1 i la 4 no les acceptarem.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Fernández i Teixidó.

Anem a cridar a votació.

(*Pausa llarga. El president es reincorpora al seu lloc.*)

El president

Posarem a votació la Moció sobre política en matèria de societat del coneixement, en el benentès que han

estat acceptades les esmenes 2 i 3. No hi ha cap petició de votació separada, per tant, votem la Moció, en el seu conjunt, amb les esmenes incorporades.

Comença la votació.

Aquesta Moció ha estat rebutjada per 52 vots a favor i 68 vots en contra.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la prevenció de la violència familiar i la lluita contra aquesta forma de violència (tram. 302-00170/07)

El catorzè punt de l'ordre del dia és la Moció sobre la prevenció de la violència familiar i la lluita contra aquesta forma de violència. Presentada pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula per exposar-la la senyora Elena Ribera.

La Sra. Ribera i Garijo

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, l'última Moció d'avui és una moció que lamentem molt haver de presentar perquè respon a un patiment d'una menor per una manca d'actuació correcta de l'Administració, amb diferents graus de responsabilitat entre diferents departaments, però amb un responsable primer, principal, que és el que podia evitar els danys irreversibles. I aquest responsable té un nom, i és Benestar i Família, i té una titular, que és la consellera que tenim asseguda aquí, en el primer banc de la fila.

(*El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident segon el substitueix en la direcció del debat.*)

Vam començar amb una moció en què únicament reprovàvem –i dic «únicament», però ja em sembla prou greu...– l'actuació del Departament i, per tant, de la consellera. Però aquesta reprovació, que comporta indubtablement l'assumpció de responsabilitats..., avui les ampliem demanant-li la dimissió, senyora consellera. Acceptem i entenem que és la posició que correspon quan no s'ha sabut gestionar un cas de la magnitud d'aquest, i quan no solament no s'ha sabut gestionar, sinó que s'ha complicat a posterioritat i s'ha complicat amb mentides. Perquè vostè, senyora consellera, tenia en la seva mà un sistema perfectament dotat de recursos. Vostès mateixos s'han encarregat de publicitar el gran increment de mitjans que han destinat des que estan en el Govern, una legislació completíssima que ve des de l'any 81, una llei, la del 91, que diu que comprèn totes les actuacions per decretar la tutela en el cas que hi hagi risc amb un menor, sempre i quan es detecti..., que és el que no van fer, detectar aquest risc. Aleshores, mentides, repartir responsabilitats amb el Vall d'Hebron, que si «el Vall d'Hebron ens va informar», que si «vam valorar conjuntament». No, perdoni, la valoració corresponia a la Direcció General d'Atenció a la Infància i la valoració no es va fer correcta. Això és un error que podia passar a qualsevol tècnic. El que ja no pot passar és que, un cop s'ha detectat l'error, no es prenguin els mecanismes de garantia. Si allí hi havia un risc, la nena havia d'estar protegida i tutelada, i protegida i

tutelada per la Direcció General d'Atenció a la Infància. Aquest error, la seva directora general, que va ser més valenta que vostè, el va reconèixer quan va declarar que no s'havia sabut apreciar la situació de risc que patia la nena. I també va dir, la seva directora general, que a partir del diagnòstic dels serveis socials de la Vall d'Hebron, del 22 de desembre, la DGAIA va considerar que no hi havia risc i va derivar el cas; aquí va estar l'error. El seu error després és voler involucrar tots els departaments, que alguns sí que van tenir responsabilitats, però després han obert expedients i les han reconegut –cosa que vostè no ha fet–, i després dir que cal una llei que protegeixi els menors de Catalunya perquè encara no hi ha bastants lleis.

El que fa falta és voluntat d'actuar les lleis, valentia política per actuar-les, valentia per, quan l'Administració no funcioni o no funcioni prou bé, dir: «No, per aquí no s'hi pot passar.» Perquè no hi ha mai un excés de zel en cas de menors. També ho ha dit aquests dies: «Després d'aquest dia, excés de zel dels tècnics.» Excés de zel, en cas d'una menor? Mai, senyora consellera. Prenguin les garanties que calguin. Vostè, ja no, per descomptat, si ens fa cas a nosaltres que és el que pensem que el sistema és mereix, que el Govern es mereix i que Catalunya es mereix, que és que ho deixi i que doni pas a un altre que ho pugui fer d'una millor manera.

El Síndic de Greuges, aquests dies, també ha recordat unes quantes del seu Departament. L'ha col·locat a la cua del Govern pel que fa al compliment dels suggeriments en la resposta. Les paraules que més surten en l'Informe del Síndic, que suposo que s'ha llegit, són «lentitud» i «manca de resposta». No podem permetre que vostè continuï un sol dia més ocupant aquesta altíssima responsabilitat pel que fa als serveis socials en general, que ja sabem que té també moltes places buides, però sobretot pel que fa als menors.

No li parlaré del cas de l'Alba i de com es troba a data d'avui. Em preocupen els altres nens, aquests a qui potser ja no arribarem. I em preocupa la sensació que vostè ha donat a l'opinió pública de què el sistema no és capaç de respondre en casos com aquests. El sistema és capaç, la llei existeix. Qui no ha estat capaç ha estat vostè, senyora consellera. Ho lamento molt, però em sembla que no és el lloc que li correspon, el d'aquesta altíssima responsabilitat que té en el Govern.

El vicepresident segon

Moltes gràcies, il·lustre senyora diputada. A aquesta Moció ha presentat esmenes el Grup Parlamentari Popular. Per presentar-la té la paraula la il·lustre diputada senyora Eva García.

La Sra. García i Rodríguez

Moltes gràcies, president. Senyores i senyors diputats, bé, el meu Grup ha presentat dues esmenes, però veig, doncs, que la senyora Ribera ha fet seva una d'aquestes dues esmenes, que és la primera nostra, i per això mateix, des d'aquí vull aprofitar per agrair-li, no? I la primera esmena que el Grup de Convergència i Unió ha fet seva, doncs, anava precisament en el sentit de demanar la dimissió de la consellera, perquè nosaltres entenem que aquest Moció, en el seu origen, quan es va

presentar fa avui tres setmanes, doncs, els fets no eren els que són a dia d'avui. El dia 17 de març, concretament en la data de la Moció, és a dir, només dotze dies després dels lamentables fets de la nena de Montcada, doncs, nosaltres encara confiàvem que vostè, consellera, com a titular del seu Departament vindria al Parlament, compareixeria, donaria la cara, i donaria sobretot explicacions d'allò que havia passat, no? I, és clar, quan hem vist que passen els dies, les setmanes, i només aquí el que fem és una espècie d'entonació d'un *mea culpa* conjunt, però que ningú s'atreveix a assumir cap responsabilitat, doncs, crec, consellera, que no podem fer res més que demanar la seva dimissió.

Perquè miri, senyora Simó, quan una menor d'edat acaba en la unitat de vigilància intensiva d'un hospital per una pallissa que ha rebut dels seus pares i en una situació extrema de risc per la seva vida, i quan això passa perquè els serveis del seu Departament, els serveis del Departament de Benestar van considerar que no hi havia un risc imminent i que, per tant, la reunió es podia posposar i fer-la al març, a l'abril o potser a l'estiu, doncs, creiem que seria normal que algú reconegués que hi ha hagut errors, que algú reconegués que s'ha equivocat, i, per tant, que actuessin en conseqüència. Però, és clar, aquí resulta que en aquest Govern mai no s'equivoca ningú, i és clar, això és molt greu, senyora Simó, això és gravíssim. Perquè miri, la primera condició per corregir un error és reconèixer-lo, la segona és reconèixer les causes, la tercera reconèixer les solucions, les possibles solucions, i la quarta, tenir la voluntat, la saviesa i en aquest cas el coratge per fer el que s'ha de fer. I el que s'ha de fer, senyora consellera, no és res més que, per part seva, dimitir, perquè vostè no requereix cap de les quatre condicions.

És clar, vostè, jo penso, senyora Simó, que en aquests moments hauria de ser sensata, valenta, i per tant, dimitir i deixar pas a una altra persona, doncs, que com a mínim fos capaç de portar els temes molt millor que no pas vostè, perquè d'alguna manera sí que és veritat que s'ha reconegut, i sobretot per part de l'Ajuntament de Montcada i Reixac s'ha reconegut els errors de descoordinació i la manca de diligència que es van produir per part del seu Departament, no? I, és clar, vostè això ho va reconèixer al principi, després se'n va desdir –algú del seu Departament va dir que no era exactament com vostè ho estava dient–, però en tot cas, senyora Simó, vostè és la titular del Departament i és la que hauria hagut de donar la cara i, a hores d'ara, doncs, encara no ho ha fet.

Nosaltres hem presentat una altra esmena, també, que esperem que els altres grups li donin suport, que anava en el sentit d'avançar en la implantació de la signatura electrònica, perquè, tal com diu la Llei 59/2003, de signatura electrònica, el document electrònic en aquest cas ens hauria també pogut estalviar molts passos burocràtics, que en el seu moment van alentir i van retardar molt el procés de la gestió d'aquest cas.

És per tot això, doncs, que nosaltres confiem que aquestes esmenes siguin..., a part de la primera esmena que ja hem vist que per part de Convergència i Unió era acceptada, esperem també que ho siguin les altres.

Moltes gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies, il·lustre senyora diputada. Poden intervenir ara els grups que no han presentat esmenes a aquesta Moció. En primer lloc, pel Grup Parlamentari Socialistes-Ciutadans pel Canvi, té la paraula la il·lustre diputada senyora Consol Prados.

La Sra. Prados Martínez

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, el cas de la menor, que ha donat peu a la interpellació que es va fer en el passat Ple i que dona peu també a aquesta Moció, és un cas lamentable, ho hem reconegut tots, i s'ha de posar tots els mitjans perquè no torni a passar. És evident, els infants en situació de risc i la prevenció de totes les formes de violència és una preocupació de tots nosaltres i també de tota la societat, però estem en contra d'aquesta Moció, i també de les esmenes del Grup Popular, perquè ens demanen que fem una reprovació, i si hem de fer una reprovació d'alguna cosa, el que reprovem és la seva actitud, reprovem el fet d'utilitzar un cas així que no s'havia d'haver produït mai, que és un cas lamentable que s'utilitzi per qüestions d'oportunitat i per qüestions partidistes. I això és el que volem reprovar.

(El vicepresident primer substitueix el president en la direcció del debat.)

I a més a més donem i manifestem tot el nostre suport a la consellera de Benestar i Família i també a la directora de la DGAIA, però a més a més quan des de la DGAIA tenien tantes mancances en època dels governs de Convergència i Unió, tantes mancances en recursos humans, en recursos pressupostaris, i també de criteri, per part del seu govern anterior.

Aquest matí, de fet, ja hem parlat dels dèficits que en aquests moments aquest Govern ja està corregint. I, per exemple, cal reconèixer el creixement del pressupost de la DGAIA en un 64 per cent –64 per cent– del 2003 al 2006. I això és el que està fent aquest Govern.

Ens demanen que s'esbrini com ha anat tot el procediment. I hem d'agrair que es preocupin pel cas, però és que ja s'està fent, és que és responsabilitat esbrinar com ha anat tot el procés per poder millorar aquelles qüestions que necessiten millorar. Però, a més a més, hem de deixar fer la feina, perquè també hi ha un procediment judicial que requereix aquesta prudència i requereix que deixem que actuï com ho hagi de fer.

Jo crec, a més a més, que és convenient, també, explicar com treballar en aquests casos, en els casos d'infants en situació de risc, perquè en definitiva és el que la gent té ganes d'escoltar. I la DGAIA fa unes millores del sistema per millorar la protecció a la infància. Concretament, la creació dels equips funcionals d'infància, que aquest any 2006, en els pressupostos, hi ha un increment considerable, que són equips multidisciplinaris que gestionen actuacions, requeriments i les demandes amb relació al mateix infant d'una forma conjunta, no sectorialitzada, per evitar casos com el que desgraciadament ha passat, i equips que són territorials. O també la millora dels protocols, sobretot en els casos d'urgències, i per això també es va passar en el seu moment una circular a tots els professionals per revisar

quins han de ser aquests protocols. O la revisió dels protocols en els serveis sanitaris, en els hospitals, en els centres de salut, per a la detecció de maltractaments. Això és el que s'ha de millorar, per corregir-ho i perquè no tornin a passar situacions com aquestes.

Ja s'ha explicat, s'ha presentat, s'està treballant en una nova llei d'infància..., en una llei d'infància, millor dit, en les bases de la llei d'infància i adolescència de Catalunya, per situar l'infant al centre del sistema. És una llei que quan arribi el seu moment..., i no és fugir d'estudi, sinó que preocupats no només per la protecció i l'atenció a la infància en risc, que són necessàries, sinó que també que va més enllà..., que és tractar la infància i l'adolescència des d'una visió molt més integral i molt més de posar-la a l'agenda política i social de tots nosaltres; que es vol, d'alguna manera, amb aquesta llei, abastar i ordenar la legislació sobre infància, en què hi ha una certa dispersió, regular millor l'àmbit de la infància desprotegida i amb risc; o caldrà definir millor les situacions de risc i desemparament, que segurament han canviat, que hi han noves situacions de risc i desemparament; o les accions de suport, de prevenció, de protecció. I una llei que, com deia, ha d'anar molt més enllà, perquè la infància és el capital humà més ric que tenim com a país. L'atenció i la protecció dels infants com a dret subjectiu és el que voldrà manifestar i aclarir i mantenir aquesta llei, considerant-los ciutadans i ciutadanes de ple dret.

Aquesta Moció, a més a més, que el títol és «sobre la prevenció de la violència familiar i la lluita contra aquesta forma de violència», no fa cap aportació sobre aquesta qüestió, sobre la prevenció, que és una qüestió clau; cap, cap, cap aportació sobre la prevenció i la lluita contra la violència familiar, que és un deure de tots nosaltres, no només polític, sinó també social. La prevenció és clau, és essencial. No podem desvincular, a més a més, les polítiques d'atenció i protecció a la infància, les polítiques de família, que és el si on es desenvolupa la socialització i la vida del mateix infant.

Bé, per tot el que he exposat, votarem en contra d'aquesta Moció i reprovem el fet que s'hagi presentat, utilitzant un cas que no s'havia d'haver produït, utilitzant-lo per qüestions partidistes.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora Prados. En nom del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula la il·lustre diputada senyora Carme Capdevila.

La Sra. Capdevila i Palau

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, honorable consellera, pel que fa a la reprovació i la sol·licitud de dimissió de la consellera, jo tinc de dir-los que l'actuació de la consellera i les seves declaracions han estat en tot moment correctes, i ha assumit part de la responsabilitat que li pertoca al Departament, i aquest potser és el principal problema.

Però parlem d'altres casos tan esgarriuosos i malaurats com aquest, o més greus fins i tot: casos que vostès en tenien la màxima responsabilitat moral i política, casos

que la premsa va abordar sense que ningú de l'oposició atíés el foc, per respecte als propis menors, als seus familiars. Quants consellers i conselleres van dimitir o varen ser reprovats per responsabilitat política davant la mort de dues nenes tutelades per la Generalitat, dues nenes que van morir de sobredosi, escapolides d'un centre d'acollida l'any 1998, o els abusos a nenes d'un altre centre? Els puc llegir textualment una part de l'hemeroteca, que consta a l'hemeroteca: «Mi caso, quisieron guardarlo en secreto. Les comprometía el hecho que una menor bajo la tutela de la Administración hubiera sido violada.» Quants consellers o conselleres van dimitir quan una dona va matar dos nens, un d'ells tutelat, en una sortida de cap de setmana l'any 97? O el cas del Raval, en un centre obert que rebia subvencions del Departament de Benestar i Família. (*Remor de veus.*) Recordin-ho, abusos a menors. O la violació d'un nen petit per part d'uns companys adolescents que residien al mateix centre. I no parlo de casos més recents, que malauradament també són a l'hemeroteca. Quantes dimissions? Cap –cap.

I no estic parlant de problemes de coordinació ni de problemes per a la detecció de maltractaments; estic parlant de nens i nenes que eren dintre del sistema de protecció. I no vull crear alarma social, però per desgràcia la protecció al cent per cent no existeix, el risc zero tampoc. I això no vol dir que tinguem de plegarnos de mans davant de la fatalitat, tot al contrari: casos com el d'aquesta nena ens han de servir per revisar, analitzar de nou, posar les mesures necessàries, corregir on s'ha fallat, i li puc assegurar que això s'ha fet i això s'està fent.

I molt abans d'aquest fet desgraciat la DGAIA ja va posar en marxa tot un seguit de millores de protecció a la infància, el Decret de reestructuració del dia 8 de novembre del 2005. Quins eren els problemes que s'arrossegaven de molts anys? S'arrossegava lentitud en el sistema, descoordinació entre les diverses administracions, manca de recursos, la itinerància departamental de la Direcció General, la dispersió legislativa, entre altres.

Crec de debò que la reestructuració s'ha fet en el bon sentit. A partir d'ara, totes les actuacions, els requeriments, les demandes relatives a un mateix cas, els gestionarà el mateix equip; un equip que disposarà de tota la informació del cas, no com ara, que quedava disgregada en diferents serveis. La constitució d'aquests equips permetrà, tanmateix, que la relació amb els serveis socials del territori sigui més estreta i especialitzada. La reestructuració s'ha fet amb la informació necessària per a tots els professionals, explicant de manera detallada el tractament, els procediments que cal seguir en els casos d'urgència.

S'ha fet també un pas molt important: la nova llei integral de la infància. I és cert que a les lleis actuals es pot protegir la infància, però hi ha situacions alegals que s'han fet cròniques en el temps, com és el cas dels acolliments de llarga durada, o l'aplicació de mesures de desemparament d'urgència.

(El president es reincorpora al seu lloc.)

Perquè fets com del que avui parlem no es tornin a repetir calen millores –hi estem d'acord– en el sistema actual. Calen millores en el sistema actual, com definir més clarament les situacions de risc i les situacions de desemparament; calen actuacions d'atenció, suport, de prevenció, i una intervenció administrativa que es regeixi pel principi de protecció progressiva i de proporcionalitat; cal avançar cap a una clara distribució competencial i crear millor un sistema de coordinació interinstitucional.

S'ha dit al principi: nosaltres no podem acceptar la seva Moció ni les esmenes presentades pel Partit Popular. Facin confiança a la consellera de Benestar i Família, facin confiança a la directora general d'Atenció a la Infància. Els problemes ara s'afronten de cara. No s'ha via fet mai, anteriorment. Ara s'afronten de cara.

Moltes gràcies.

El president

Té la paraula la il·lustre senyora Dolors Comas, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds- Esquerra Alternativa.

La Sra. Comas d'Argemir i Cendra

Gràcies, senyor president. Bé, de fet, es va presentar una moció amb un títol que deia que era sobre la prevenció de la violència familiar i la lluita contra aquesta forma de violència. Després, el contingut de la interpellació i el contingut de la Moció es refereixen exclusivament a un cas, el cas d'un infant, d'una nena, el nom de la qual no haguera hagut de sortir mai publicat, perquè això atempta contra els drets dels infants, i que Convergència i Unió utilitza també amb el seu nom –també amb el seu nom–, per fer tot un plantejament que hi ha una moció però que acaba reduint-se, a partir del que ha plantejat la senyora Ribera, a demanar una dimissió. No ha dit res més aquí que que s'havia de demanar una dimissió de la consellera, i ho ha repetit el Partit Popular, que ha presentat una esmena realment irrellevant.

Però, en tot cas, nosaltres plantejem el següent. Nosaltres donem suport a la consellera. Aquest cas, evidentment, no s'haguera hagut de donar mai; ha commocionat la societat catalana, ens ha commocionat a tots, per la publicitat que ha tingut, per com ha sigut de cruent, evidentment –evidentment. I el Departament de Benestar i Família, com els altres departament implicats, és clar que estan analitzant els fets; uns fets que, per altra banda, estan en procediment judicial, i, per tant, deixem que actuï la justícia.

Mirin, l'altre dia, el senyor Cleries en la seva interpellació deia: «L'Administració ha donat una resposta burocràtica a un tema massa humà.» Vostè sap què estant fent? Estant donant una resposta partidista a un tema massa humà. No tenen cap mena d'inconvenient, no tenen cap mena de rubor a utilitzar el sofriment humà (*remor de veus*), la vulnerabilitat, el dolor, per intentar desgastar aquest Govern. No tenen cap mena de... Bé, és que és immoral, simplement, eh? –és immoral.

(Aplaudiments en un sector de l'hemicicle.)

El president

Senyores diputades, senyors diputats... Senyora Comas, pot continuar.

La Sra. Comas d'Argemir i Cendra

Per tant, evidentment, que ens interessa saber què ha passat, perquè no torni a passar; evidentment que al Govern li interessa, perquè no torni a passar; evidentment que a totes les instàncies que hi han intervingut, no només el Govern de la Generalitat, els interessa saber què ha passat, perquè no torni a succeir mai més. I en això estem compromesos tots, i vostès haurien d'estar compromesos també a treballar tots junts, colze amb colze, i no és demanant una dimissió que es resolien aquestes qüestions.

Per tant, nosaltres, evidentment, confiem que la mateixa reestructuració de la DGAIA, que es va ja iniciar el mes de novembre –per tant, abans que passés tot això–, contribuirà a millorar el sistema de protecció a la infància. Evidentment que tot és millorable, perquè vostès ens van deixar el que van deixar, i, per tant, doncs, lògicament, s'està treballant per millorar-ho, per protegir millor els infants.

Per tant, des d'una postura constructiva, nosaltres no podem admetre la seva Moció, que, evidentment, votarem en contra.

El president

Senyor Cleries, demana la paraula? (*Pausa.*) El senyor Cleries demana la paraula.

El Sr. Cleries i González

Sí, president, per al·lusions directes... (*Remor de veus.*) Jo no he intervingut en aquesta Moció, i la senyora Comas es posa amb mi, que jo no he dit re, avui. Vull dir, no ho sé... I, per tant... I a més parla d'immoralitats, senyor president.

(*Persisteix la remor de veus.*)

El president

Senyor Cleries, les immoralitats no han estat referides a la seva persona en concret.

El Sr. Cleries i González

No, no...

El president

Senyor Cleries, té trenta segons exactament.

El Sr. Cleries i González

No, més que re, senyor president...

El president

I que sigui per les al·lusions; si no, li retiraré la paraula.

El Sr. Cleries i González

No, no, evidentment, és per les al·lusions. Aquí hi va haver una resposta burocràtica a un tema humà, i nosal-

tres vam fer la interpellació per les declaracions de la consellera. Si la consellera no hagués fet declaracions fugint d'estudi, nosaltres no l'hauríem interpellat. Això és el primer que posa a la meva intervenció; per tant, no sigui..., i no llegeixi només un tros de la meva intervenció.

Moltes gràcies.

(*Veus de «Molt bé!» en un sector de l'hemicicle.*)

El president

Senyora Ribera, té la paraula per posicionar-se sobre les esmenes, estrictament.

La Sra. Ribera i Garijo

Gràcies... Gràcies, senyor president. Miri, em posicionaré molt ràpidament. Compromís..., aquí nosaltres no hem utilitzat res ni hem fet difusió de res; la roda de premsa, la va convocar la senyora consellera –primera irresponsabilitat. Aquí ni estem instrumentalitzant un cas...

El president

Senyora Ribera, les esmenes.

La Sra. Ribera i Garijo

Les accepto. (*Remor de veus i rialles.*) No estem instrumentalitzant un cas: estem defensant el país i estem defensant els drets dels menors. (*Forta remor de veus.*) La Moció..., nosaltres contribuïm...

El president

Senyors diputats... Senyora Ribera, senyora Ribera, pot parar un segon?

La Sra. Ribera i Garijo

Nosaltres contribuïm...

El president

Senyora Ribera, pari un segon, si us plau. Senyores diputades, senyors diputats, intentem acabar, eh? I, senyora Ribera, atengui's a les esmenes. Pot continuar.

La Sra. Ribera i Garijo

Molt bé. Sobre la prevenció de la violència familiar i la lluita contra aquesta forma de violència...

El president

Senyora Ribera, perdoni un segon. (*Pausa.*) Senyora Ribera, un segon. No, no, no, ho dic perquè recuperem el silenci. Senyor Puig, no li he donat la paraula; no, no li he donat la paraula. Senzillament intento que callin tots perquè pugui continuar la senyora diputada. Acabi.

La Sra. Ribera i Garijo

Sí. L'esmena que acceptem, de dimissió, que demana el Partit Popular en el primer punt, forma part de la mateixa Moció, perquè la millor manera per prevenir la violència familiar i la lluita contra aquesta forma de violència és que vostè dimiteixi, perquè no és de rebut

que se'n rigui mentre estem parlant d'uns temes tan seriosos, i s'ha estat rient durant tota la meua intervenció (*remor de veus*), i només això ja denota la gran irresponsabilitat seva.

La primera esmena, per tant, l'acceptem. La segona, que també contribuiria molt a millorar el funcionament de l'Administració, només que dimiteixi la consellera pensem que, la segona esmena, no cal que l'acceptem.

El president

Posem a votació la Moció...

(Pausa llarga.)

Posem, doncs, a votació aquesta Moció, amb l'esmena número 1, del Grup Popular, incorporada.

Comença la votació.

Aquesta Moció ha estat rebutjada per 48 vots a favor i 68 vots en contra.

S'aixeca la sessió.

La sessió s'aixeca a les nou del vespre i vuit minuts.